

Giới thiệu Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi

Truyện Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi của tác giả Kim Huyền là câu chuyện về tình yêu của nữ chính dành cho nam chính nhưng bị phản bội.

Nàng yêu thầm tổng tài của mình bảy năm nhưng không dám thổ lộ. Rồi khi chàng cầu hôn nàng đã nhận lời mặc dầu không có hoa không có nhẫn. Nàng cứ nghĩ là tình cảm sẽ được báo đáp nhưng lại bị phản bội.

Liệu nàng có tha thứ cho chàng hay không? Rồi mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào kết thúc hai người ở bên nhau hay mỗi người mỗi ngả.

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Gió thổi nhẹ nhẹ, Khấu Đạt vẻ mặt thú vị nhìn tiết mục đang trình diễn ở trước mắt.

“Anh dám nói lại lần nữa rằng anh không có?” Nữ phục vụ của tiệm cà phê nổi giận đùng đùng nắm áo người nam nhân kia, lớn tiếng gào rít.

“Tôi vốn là không có, rốt cuộc có chuyện gì, cái cô này? Gọi chủ tiệm của các cô lại đây cho tôi, tôi phải hỏi chủ tiệm dạy dỗ nhân viên của mình thế nào?”

“Tôi chính là chủ tiệm ở đây!” Nữ chủ tiệm giận không thể át, vừa nói đồng thời tung một quyền hương vào mũi của nam nhân, đánh anh ta lui về phía sau, đụng vào phía sau ghế dựa, mất đi cân bằng mà ngã chổng vó.

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách.]

“Ha ha...” Khấu Đạt rốt cuộc nhìn không được cười ra tiếng. Vẻ mặt giận dữ của nữ chủ tiệm kia lập tức quay qua từng mắt nhìn hắn.

“Thật có lỗi.” Anh cười nói.

“Nếu cô nói anh ta quấy rối tình dục cô, tôi có thể ra mặt thay cô làm chứng, những động tác của hắn ta tôi đều thấy rõ.”

“Nếu thấy, tại sao anh không ngăn cản anh ta?”

“Khoảng cách hơi xa, thứ lỗi cho tôi có lòng mà lực không đủ.” Khấu Đạt khước miệng khẽ nhếch lên một chút

“Cô muốn tố cáo hắn ta sao?”

Nữ chủ tiệm liếc mắt một cái nhìn nam nhân đang chật vật từ dưới sàn đứng lên, chỉ nói một chữ: “Cút!”

Nam nhân lập tức thoát khỏi hiện trường.

“Cô đã quên không lấy tiền của hắn.” Khấu Đạt nhắc nhở.

“Anh nghĩ rằng tôi bán cái gì?” Nữ chủ tiệm mắt như có lửa muốn thiêu cháy tên nam nhân đứng trước mặt mình.

“Ý của tôi là cà phê.” Anh chỉ chỉ về phía chỗ nam nhân kia vừa ngồi. Cô sừng sốt, nhất thời rửa thầm thành tiếng.

“Mẹ nó.”

Cô gái này thật sự là rất thú vị, không chỉ có dáng người yếu điệu, diện mạo xinh đẹp, động lòng người, lại còn có tính cách nóng nảy không thua gì nam nhân, xem động tác đánh vừa rồi của cô ta với sắc lang, cùng với thái độ nói tục chửi bậy rất tự nhiên, anh chưa bao giờ kết giao với một mỹ nhân nóng nảy như vậy, không biết cô ấy có nguyên ý hay không cùng anh kết giao?

“Cô có muốn trở thành bạn gái của tôi không?” Tâm động lập tức hành động(*), anh trực tiếp hỏi.

(*) Nghĩ là làm.

“Đối với người điên tôi thật không có hứng thú.”

“Ha ha...” Khấu Đạt nhìn không được cười to ra tiếng, cảm thấy cô gái này đúng là càng lúc càng thú vị.

“Tôi không phải người điên, tôi họ Khấu tên Đạt, lúc này chân thành kết hôn vì điều kiện tiên quyết, hy vọng có thể cùng tiểu thư kết giao, không biết cô có nguyện ý hay không?” Anh có vẻ thành tâm thành ý nhưng trong lòng lại nghĩ - nếu cô ta kháng cự mình sẽ lợi dụng cha mình.

“Đối với người điên tôi thật không có hứng thú.” Nữ chủ tiệm lại nói, sau đó không quay đầu lại xoa người bước đi.

“Thật sự là đáng tiếc.” Anh ở phía sau cô lớn tiếng thò dài

“Tôi không những không phải người điên, mà còn là cô đồng tập đoàn xí nghiệp Khấu thị, cùng tôi kết giao có thể nói như trúng số, vậy mà cô lại quá dễ dàng đem cơ hội ngàn năm một thuở biến thành phượng hoàng dập tắt, thật sự là rất đáng tiếc.”

“Mẹ nó!” Nữ chủ tiệm đột nhiên xoa người nguyên rủa, tức giận nan bình hướng(*) về phía hắn.

(*) Tức giận nan bình: tức giận không thể nguôi.

“Hôm nay sao lại xui xẻo như vậy, hết đụng tới một tên sắc lang, giờ lại đụng tới một tên điên. Anh lập tức trả tiền cà phê rồi rời khỏi tiệm cà phê của tôi!” Cô đứng ở trước mặt anh, hai tay chống nạnh, vẻ mặt hung hãn ra lệnh.

“Cô xác định sẽ không hối hận sao? Tôi thực sự rất nhiều tiền nha!”

“Nói vô nghĩa, mau trả tiền rồi rút đi. Nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Cô cầm cốc nước lạnh trên mặt bàn cánh cáo.

“Ok... ok... tôi đi.” Anh giờ hai tay đầu hàng, đứng lên khỏi chỗ ngồi.

“Bất quá cô thực sự không hề suy nghĩ thêm một chút sao? Tôi thật sự không bị điên, những lời tôi nói đều là thật... hắc!” Anh nhanh chóng nhảy dựng lên bởi mỹ nữ nóng nảy đột nhiên không nói hai lời, cầm lấy cốc nước hất vào anh.

“Anh có thể lại nói những lời vô nghĩa a, bất quá lần tiếp theo sẽ không chỉ đơn giản là nước như vậy.” Nữ chủ tiệm lấy một cốc đồ uống trên bàn, làm anh nuốt ực một ngụm khó khăn mà không hề đụng vào ly cà phê kia, rồi nhìn anh cười lạnh đầy uy hiếp.

“Tôi phục cô rồi.” Anh chỉ còn cách lắc đầu, lấy từ trong túi ra chiếc bóp da, lại lấy từ bên trong nguyên tờ một trăm cùng danh thiếp của mình, đồng thời đặt lên bàn, hướng cô nói.

“Hy vọng sau này còn gặp lại.” Nói xong cười vẫy tay, tiêu sái xoa người rồi đi.

“Anh nói cái gì, nói lại lần nữa xem!”

“Ba muốn con nói mấy lần cũng được, cho dù ba đánh chết con, con cũng sẽ không kết hôn với con gái của Trần gia, muốn thì ba tự đi mà kết hôn!”

Trong văn phòng Chủ tịch phát ra âm thanh đầy phần nộ rít gào, chuyện hai cha con nhà này giằng co cãi nhau tại tầng một đối với nhân viên mà nói là việc sớm muộn thôi, nhất là vừa rồi đi vào trong văn phòng là tư công tử Khấu Đạt, tình huống này nhìn mãi cũng thành quen mắt.

Tất cả đều suy nghĩ, khẳng định hai cha con này kiếp trước là kẻ thù, mới có thể vừa chạm mặt liền cãi nhau.

“Phanh!”

Cửa văn phòng bị dùng sức bật tung ra, tư công tử về mặt tức giận, tiêu sái đi nhanh ra, chủ tịch cũng đuổi theo sau.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Khấu Hạo Hâm phần nộ ra lệnh, Khấu Đạt coi như không nghe thấy, ngay cả phản bác cũng không buồn nhắc miệng, tiếp tục bước đi.

“Bắt nó lại cho ta!” Chủ tịch phát hỏa, phần nộ chỉ huy nhân viên quanh mình, ông chủ đã có lệnh, ai dám không theo? Cho dù người muốn cãi là tiểu chủ nhân, cũng phải kiên trì.

“Khấu Đạt thiếu gia, thực xin lỗi.” Hai gã nam nhân viên gần anh nhất bỗng nhiên dịch người chặn đường anh đi.

“Tránh ra!” Khấu Đạt lạnh lùng nói.

“Bắt lấy nó cho ta!” Khấu Hạo Hâm lại hạ lệnh. Một mệnh lệnh một động tác, hai gã nam nhân viên lập tức thừa lệnh xông lên, một người giữ chặt tay cùng bả vai Khấu Đạt không cho anh chạy thoát nếu không người xui xẻo sẽ là bọn họ.

“Buông tay!” Khấu Đạt giãy giụa rít gào.

“Thực xin lỗi Khấu Đạt thiếu gia, chủ tịch ra lệnh chúng tôi không thể nào không theo.”

“Tôi nói lại lần nữa, buông ra.”

“Bọn họ sẽ không buông, bởi người phát lương cho bọn họ là ta chứ không phải con.” Đi đến trước mặt con, Khấu Hạo Hâm nhân cơ hội dạy dỗ anh.

Dùng sức dần hai tay của mình trở về, đồng thời đem tay ở trên bả vai anh thủ chấn động rớt xuống. Khấu Đạt ngay cả phản bác đều lười. “Con nói lại lần nữa, con tuyệt đối sẽ không kết hôn với nữ nhân kia, tốt nhất hiện tại ba sẽ phải nản lòng thôi.”

“Tiểu thư Trần có gì không tốt? Bộ dạng xinh đẹp cùng nhu thuận nghe lời, đáng người lại đẹp, rốt cuộc có điểm nào làm con không hài lòng?”

“Cô ta làm ba vừa lòng khiến con không hài lòng.”

“Con nói cái gì vậy?”

“Sự thật thôi.”

“Người...”

“Nếu ba cảm thấy chỉ có kết hôn mới có thể làm cho con định tâm, có thể nha, con lúc nào cũng có thể kết hôn, chỉ cần đối phương là người chính mình lựa chọn mà không phải ba lựa chọn là được.” Anh hướng với phụ thân mình nói.

“Lúc nào cũng có thể? Hiện tại con đang có đối tượng sao, nếu có, giờ cho ta xem.” Khấu Hạo Hâm cười lạnh nhìn tiểu nhi tử, từ lúc nữ nhân kia nhận của ông năm trăm vạn rồi đi, theo ông biết, Khấu Đạt hiện giờ đều không có bạn gái cố định. Vừa thấy phụ thân trên mặt đắc ý cười, Khấu Đạt biết nhất cử nhất động của mình gần đây đều bị giám sát chặt chẽ. Kì thật làm sao chỉ gần đây đâu? Bạn gái anh một đám đều hám lợi mà rời đi, chứng tỏ phụ thân luôn luôn chú ý đến mình.

Nói thật, anh không biết chính mình rốt cuộc có được cái phúc gì mà lại được phụ thân ưu ái hơn ba người kia. Năng lực không bằng đại ca, cũng không được tuấn mỹ như nhị ca, đã thế cũng không thông minh được như tam ca. Từ nhỏ cho đến bây giờ chỉ nhất mỗi việc ăn chơi làm bậy, hay làm theo ý mình thường làm cho phụ thân thiếu chút học máu, nhưng lại tin tưởng kỳ vọng cao với anh hơn ba người anh của anh.

Anh chán ghét loại cảm giác tràn ngập áp lực này, càng chán ghét phụ thân không công bằng, không nhìn đại ca, nhị ca vì công ty cố gắng, cùng với tam ca đối đại ca, nhị ca tôn kính, cơ bản ghét nhất cả việc kết hôn đều không được tự mình quyết định.

Nếu không thể lựa chọn việc kết hôn cùng nữ nhân mình yêu thương, như vậy anh nguyện lấy một người qua đường, chứ cũng không đồng ý làm quân cờ để phụ thân khuếch trương dã tâm cùng tiền tài! Anh cảm giận bất bình.

Thang máy bên phía tay trái bỗng “đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một người mặc quần áo lao động của nhân viên vệ sinh, toàn thân được che kín mít như một viên bánh chưng rất khác với nhân viên vệ sinh dùng thang máy làm việc.

Cũng không biết là không nên xúc động, Khấu Đạt đột nhiên bước đến cái người đội khăn trùm đầu, đeo khẩu trang, liên tưởng tướng mạo của nữ nhân trước mặt, một bước đã bắt trụ cổ tay cô ta.

Trong nháy mắt cô gái kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt mở to.

“Cô tên gì?” Anh hỏi.

Đối phương trừng mắt nhìn, ngơ ngác nhìn anh.

“Tôi đang hỏi đây, cô không nghe thấy sao? Cô tên gì?” Anh không kiên nhẫn lại hỏi một lần.

“Nam... Nam Thiên.” Cô gái lắp bắp trả lời.

“Nam Nam Thiên? Đây cũng gọi là tên sao, nhưng không sao. Cô năm nay mấy tuổi? Đã kết hôn chưa? Có bạn trai hay không?” Anh liền một mạch hỏi thẳng vấn đề.

“Tôi... hai mươi lăm tuổi, không... không có bạn trai. Xin hỏi ngài hỏi cái này để làm gì?” Lắp bắp trả lời vấn đề xong, tiểu thư - nhân viên vệ sinh - mới hậu tri hậu giác(*) được, thật cẩn thận hỏi lại.

(*) Nhận thức.

“Em nguyện ý gả cho tôi không?”

Cô gái ghen hòng nhìn trần trời, ngây ra như phỗng trùng mắt nhìn anh, tựa hồ bị việc cầu hôn bất thành linh dọa choáng váng, mà bốn phía xung quanh đều phát ra tiếng thở vì kinh ngạc.

“Khấu Đạt, con đang làm cái gì vậy?” Khấu Hạo Hâm mặt trưởng thành trư biến sắc.

“Không phải ba nói chỉ cần con có đối tượng, hiện tại liền kết hôn cho ba xem sao? Cô ấy chính là đối tượng của con.”

Trùng mắt hướng đến tiểu nhi tử kiệt ngạo bất tuân, ngực Khấu Hạo Hâm ra sức phập phồng, bị chọc tức đến mức hòng cổ đỏ cả lên, thiếu chút đau tim

mà chết.

“Đùa giỡn cái gì, con định làm ta tức chết phải không?”

“Có phải nói giỡn hay không, ba cứ chờ xem.” Khấu Đạt cười lạnh cúi đầu, nhìn cô gái bên cạnh mình vẫn ngây như phỗng, nghiêm trang mở miệng, “Nam Nam Thiện, em còn không có trả lời vấn đề của tôi, em nguyện ý gả cho tôi chứ?”

“Người đâu, đem cô gái kia rời khỏi chỗ này cho ta!” Không đợi cô gái kia trả lời, Khấu Hạo Hâm đột nhiên ngắt lời.

Hai gã nhân viên động thủ chế trụ Khấu Đạt vừa rồi lập tức tiến lên.

“Ai dám động vào cô ấy?” Khấu Đạt vẻ mặt lạnh lùng lập tức trừng mắt dọa hai gã nhân viên kia, làm cho bọn họ không thể động đậy. Anh nắm chắc cơ hội vội lấy tay vỗ vỗ lên mặt cô, lại hỏi: “Em nguyện ý gả cho tôi chứ, Nam Nam Thiện?”

Bị anh vỗ như vậy, cô rốt cục lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn, không dòi mắt khỏi anh.

“Tôi...” Cô thử mở miệng, nhưng bởi vì quá khẩn trương mà không thành công.

“Đừng gấp gáp, thực ra chỉ cần em nói đồng ý là được.” Anh lấy ánh mắt dụ khiến cô gật đầu.

Khấu Hạo Hâm cũng không mở miệng, chỉ lạnh lùng trừng mắt, nếu cô ta dám có ý định tôm mà muốn ăn thịt thiên nga(*), cô ta nhất định phải chết!

(*) Đưa móc mà chòi nấm son.

“Tôi... Tôi gọi là Nam Thiện, không phải Nam Nam Thiện.” Cô gái rốt cục thành công nói ra điều muốn nói, nhưng làm cho người ta thực há hốc mồm.

Khấu Đạt kinh ngạc trừng mắt nhìn.

“Hạo, Nam Thiện, em nguyện ý gả cho tôi chứ?” Nhanh chóng hồi phục lại như thường, anh nói.

“Vì sao đột nhiên muốn kết hôn với tôi? Anh không biết tôi.” Cô khó hiểu.

Nghe vậy, anh cứng họng nhìn cô, đột nhiên cảm thấy nữ nhân này nhất định là đầu hơi bị ngốc, nếu không gặp được nam nhân giống anh có điều kiện tốt như vậy cầu hôn, có nữ nhân nào mà không mừng rỡ như điên, gật đầu ngay lập tức? Chỉ có ngu ngốc mới có thể hỏi vì sao.

Mà anh sẽ không xui xẻo như vậy chứ, tùy tiện bắt lấy một người ngu ngốc?

“Nam Thiện, cô nói cô tên Nam Thiện có phải không?” Khấu Hạo Hâm đột nhiên mở miệng. “Cô có thể từ chối lời cầu hôn của nó, chỉ cần cô cự tuyệt, ta lập tức gọi người đưa một trăm vạn hậu tạ cô ngay.”

“Một trăm vạn?” Cô tròn mắt thốt lên.

“Đúng, một trăm vạn.”

Khấu Đạt trều nhanh cảm, trừng mắt nhìn phụ thân, cũng trừng mắt bên cạnh nữ nhân thấy tiền sáng mắt. Chẳng lẽ nói thế giới này thật sự không có một nữ nhân không thể để tiền tài dụ hoặc sao? Cho dù ngu ngốc cũng giống nhau?

“Cám ơn, nhưng nếu tôi thật sự cự tuyệt lời cầu hôn của thiếu gia, cũng không thể nhận tiền của ngài.” Nam Thiện lắc đầu.

Kinh ngạc nhướng cao mày, Khấu Đạt quay đầu liền thấy phụ thân cũng có vẻ mặt không thể tin.

“Cô ngại tiền quá ít sao? Nếu là...”

“Không phải, tôi chỉ là cảm thấy không có công không nhận thưởng.” Nam Thiện còn thật sự giải thích. “Hơn nữa...” Cô đột nhiên muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa cái gì?” Khấu Đạt nhìn không được tò mò hỏi. Cô gái này thật sự rất ngu ngốc sao? Thế nhưng lại nói ra không có công không nhận thưởng này, thực hoài nghi cô ta thật sự ngốc như vậy, hay chỉ là đang diễn kịch?

“Khấu Đạt thiếu gia, anh thật sự muốn cùng tôi kết hôn sao?” Cô đột nhiên xác nhận.

Hơi sững sốt một chút, anh gật gật đầu.

Nếu cô ấy thật sự không bị tiền của phụ thân mê hoặc, kết hôn với cô ấy có gì không được đâu? Tóm lại so với việc lấy một người vì tiền mà sau này phản bội anh, hoặc là chính mình từ đáy lòng kháng cự lại không phải sao?

“Nếu anh nói thật, như vậy... tôi đồng ý lấy anh.”

Câu trả lời này không chỉ làm cho người cầu hôn ngạc nhiên, mà còn làm cho Khấu Hạo Hâm, trong nháy mắt thốt ra mức giá cao ngất trời.

“Năm trăm vạn, ta cho cô năm trăm vạn!”

“Giá lập tức tăng ngay lên năm lần, ba có phải là nên lo lắng một chút hay không?” Liếc mắt nhìn phụ thân một cái kèm nụ cười lạnh, Khấu Đạt mở miệng hỏi nữ nhân bên cạnh.

Nam Thiên không chút do dự lắc đầu.

“Nếu cô gả cho nó, thì về sau dù sớm hay muộn cũng đều có thể nhận được tài sản khổng lồ của Khấu gia chúng ta? Mươi phần sai, bởi vì chỉ cần cô không ly hôn nó, ta sẽ không đưa tiền cho nó, tốt nhất cô nên hiểu rõ một chút.” Sắc mặt Khấu Hạo Hàm biến đổi trở thành uy hiếp.

“Ông ấy nói thật đó. Nếu em cùng tôi kết hôn, khả năng cuộc sống sẽ không giống như em tưởng tượng đâu.” Khấu Đạt trả lời.

“Không quan hệ, em có việc làm.” Cô không để ý chút nào hết.

“Cô cho là chống đối ta, còn có thể tiếp tục làm việc ở đây sao?” Khấu Hạo Hàm hừ một tiếng.

“Tôi sẽ tiếp tục đi tìm việc khác để làm.” Nam Thiên trả lời thật sự nhanh chóng.

“Ha ha...” Khấu Đạt đột nhiên nở nụ cười. “Trả lời hay, trả lời rất tốt.” Anh cười vỗ tay.

“Ta sẽ cho anh hồi hận nếu làm trái ý ta.” Tức đến run người, Khấu Hạo Hàm nghiêng răng nghiêng lợi nặng lời với tiểu nhi tử.

Khấu Đạt không để ý nhún nhún vai, sau đó như muốn làm phụ thân tức chết, lôi kéo Nam Thiên về phía thang máy, vừa đi vừa nói: “Đi thôi Nam Thiên, cái lương không bằng bạo lực, giờ chúng ta phải đi đăng kí kết hôn.”

Nam Thiên quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy chủ tịch trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô, khiến cho cô hơi run. Nhưng khi ánh mắt dừng tại bàn tay mình được nắm bởi nam nhân này, cảm nhận được sự kiên định của anh, nỗi lo sợ lập tức biến mất, cảm giác ấm áp dâng tràn.

Khấu Đạt, cô vụng trộm ái mộ học trưởng bảy năm, vì anh ấy, cô tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ kẻ nào hay điều gì mà thay đổi tâm mình, tuyệt đối không!

Kết hôn, Nam Thiên ngây ra như phỗng ở trên giường, tâm trạng mờ mịt, đầu óc trống rỗng.

Đã kết hôn rồi sao? Không phải đang nằm mơ đó chứ?

Cô lấy tay sờ sờ trán, xem mình có phải phát sốt rồi hay không a, mới có thể sinh ra ảo tưởng thái quá như vậy, nhưng chiếc nhẫn trên tay cô đang sáng lấp lánh, làm cho cô không có khả năng bỏ qua sự tồn tại của nó.

Cô thật sự đã kết hôn, lấy người mà cô đã thầm mến và ái mộ bảy năm, cái người mà cô thường chỉ dám đứng xa ngắm - học trưởng Khấu Đạt.

Vậy rốt cuộc chuyện này xảy ra như thế nào nhỉ?

Ôm cái đầu như sắp nổ tung của mình, cô dùng sức hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay.

Buổi sáng hết thảy đều như bình thường, cô phụ giúp phòng vệ sinh đẩy xe làm việc ở một tòa nhà lớn. Từ khi biết được Tâm Lam a di bỏ vốn thành lập công ty vệ sinh đến nhân thủ cũng không đủ, cô liền xung phong nhận việc hỗ trợ công ty, một phần làm việc một phần cầu nguyện để có thể thấy học trưởng thầm mến nhiều năm.

Sau buổi sáng thất bại, cô đem hy vọng ký thác vào buổi chiều, lúc thang máy mở ra, học trưởng mình thầm mến bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, cô kinh hi còn chưa kịp cảm tạ ông trời, đột nhiên anh ấy về phía cô, nắm lấy cổ tay cô, hỏi cô tên là gì.

Chưa từng nghĩ tới trong vòng một ngày học trưởng “xa tận chân trời gần ngay trước mắt” chú ý đến cô đến như thế, cô mừng rỡ như điên, toàn bộ đầu óc đều bị hồ thành một mảnh, tiếp đó liền nghe thấy anh mở miệng hỏi cô có nguyện ý lấy anh không?

Từ lâu đã nghe nói việc bất hòa giữa học trưởng và phụ thân của anh, sau đó vào công ty của gia đình anh làm việc, cũng gặp qua vài lần hình ảnh phụ tử bọn họ giằng co, mà nằm mơ cô cũng chưa nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ bị cuốn vào trong đó.

Tuy rằng thầm mến anh bảy năm, nhưng không có bị bất thành linh cầu hôn mà đồng ý ngay, bởi vì anh ngay cả tên của cô cũng không biết, như thế nào là thật tâm muốn cùng cô kết hôn cả đời đây?

Cho nên rõ ràng là việc anh đối với phụ thân làm phản và khiêu chiến, cô quyết định giúp anh chiếu cố, đáp ứng lời cầu hôn, làm cho anh thắng trận chiến tranh này, sau đó...

Sau đó chuyện xưa không hẳn là chấm dứt ở đây sao? Vì sao bọn họ lại thật sự kết hôn?

Nam Thiên dùng sức hồi tưởng lại chuyện phát sinh sau khi cô cùng anh rời khỏi tòa nhà của tập đoàn Khấu thị, chỉ nhớ rõ tâm tình của anh lúc đó cực

kém, dọc đường đi không nói một câu, làm cho cô cũng không biết nên nói cái gì, chỉ chốc lát sau khi đi ra từ sở, sau đó hai người đem văn kiện viết... viết, nên làm... làm... làm, và cứ như vậy thành vợ chồng.

Vợ chồng...

Hôn nhân không phải trò đùa, nhưng là hai người bọn họ lại bắt nó trở thành trò đùa, cứ như vậy qua loa kết hôn, rốt cuộc anh có biết hay không chính mình đang làm cái gì, mà cô nữa?

Thờ dài một hơi, không biết sau này quan hệ của hai người đã không bình thường thì phải nên như thế nào mới tốt a, anh sẽ không thật sự muốn cùng cô trở thành một đôi vợ chồng chân chính chứ?

Nhìn trên tay cô được kéo về phía trước, anh đặc biệt đến một tiệm trang sức mua cho cô nhẫn kết hôn, bất tri bất giác cô dùng sức thờ dài thật mạnh.

Cô rất hy vọng chiếc nhẫn này đại diện cho sự chân thật, không chỉ là công cụ của trò chơi.

Cô, có thể hy vọng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“A lô, tôi là Khấu Đạt, cô thu thập xong chưa? Tôi đi đón cô.”

Đột nhiên nhận được điện thoại của anh, làm cho Nam Thiên có điểm ngoài ý muốn, cũng có chút há hốc mồm, không biết anh từ nơi nào có số điện thoại của cô, cô cũng không nhớ rõ hai người bọn họ có trao đổi qua tay số điện thoại.

“Thu thập cái gì?” Cô mờ mịt khó hiểu.

“Tư nhân vật phẩm của cô.”

“Vi sao?” Cô lại càng không hiểu.

“Cô không thu thập này nọ chuyển đến nhà của tôi, chẳng lẽ muốn tôi chuyển đến nhà của cô sao?”

Anh thân nhiên trả lời làm cho cô nhất thời nói không ra lời.

Anh là thật sự muốn như vậy sao? Thật muốn thực hiện cuộc hôn nhân này, cùng cô làm một đôi vợ chồng ở chung dưới một mái nhà? Khinh nhủ này, cô không biết làm như vậy là tốt hay là không tốt.

“Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện, học trường.” Cô lấy khẩu khí nghiêm túc nói.

“Học trường?” Ngữ khí của anh tràn ngập kinh ngạc.

“Khả năng là anh không biết tôi và anh học chung đại học, tôi là học muội của anh.” Nam Thiên khinh xả cánh môi, mỉm cười lộ ra một chút tự giễu.

“Phải không? Tôi nghĩ đến cô chỉ mới tốt nghiệp trung học, cho nên mới bị phân công làm việc kia.” Lại là ngữ khí tỏ vẻ đương nhiên.

“Anh hoàn toàn không biết tôi, không phải sao? Như vậy chúng ta như thế nào có thể sinh hoạt cùng nhau?” Cô hỏi anh, hy vọng anh có thể hiểu ra được, suy nghĩ một chút vấn đề này.

“Cô hoàn toàn không biết tôi, nhưng đã nhận lời cầu hôn của tôi, hơn nữa cùng tôi kết hôn, không phải sao?” Anh tạm dừng vài giây, lấy vấn đề trả lời của cô vấn đề.

Anh sai lầm rồi, tôi còn hiểu rõ anh hơn là bạn bè anh hiểu anh. Nam Thiên ở trong lòng đáp.

“Chúng ta nói chuyện được không?” Cô nói.

Anh cũng thực sáng khoái. “Có thể a, tôi hiện tại liền đi qua nhà của cô, đại khái mười lăm phút là có thể đến.”

“Nhà của tôi dưới lầu có tiệm cà phê, chúng ta gặp ở đó đi.”

“Được, đợi gặp.”

Cắt đứt điện thoại xong, Nam Thiên tiếp tục ngồi yên tại chỗ, nghĩ sẽ cùng với anh nói chuyện gì, suy nghĩ trong chốc lát, cô lấy ra tờ giấy cùng cái bút, ghi nhớ mấy điểm đơn giản.

Một, giả diễn hoặc làm một đôi vợ chồng thật sự, phải nói rõ ràng.

Hai, nếu là giả diễn, hai bên đối với yêu cầu của đối phương phải giấy trắng mực đen viết rõ ràng.

Ba, nếu là thật, hy vọng cuộc hôn nhân này đối với anh mà nói trừ bỏ trách nhiệm ở ngoài, còn muốn có tình yêu, anh phải thử tìm hiểu và yêu cô. (Điểm này rất trọng yếu.)

Bốn, thảo luận vấn đề công tác. Cuộc sống gánh vác như thế nào.

Điểm thứ năm còn chưa nghĩ ra, di động trong tay liền vang.

Mười lăm phút trôi qua sao? Như thế nào nhanh như vậy?

Tiếp di động, vội vàng nói một câu. “Vâng, tôi đã biết.” Cô liền nhanh chóng thay bộ quần áo ở nhà, hai phút sau nắm lấy cái chìa khóa, bao da cùng danh sách vừa liệt ra, bằng tốc độ nhanh nhất đi tới tiệm cà phê dưới lầu.

Cô đẩy mở cửa tiệm liền thấy anh, anh mặc rất nhẹ nhàng đơn giản, một cái áo có hình hoạt hình màu hồng phấn, một quần bo trắng xanh mà ở ông có nét phá cách, cùng một đôi dép lê birkenstock, chột nhìn tựa như sinh viên, tây trang cùng trang phục bình thường đúng là làm cho người ta giống như hai người.

Dù sao cô vẫn dễ dàng nhận ra anh, dù gì trước kia ở trường học, cô sớm thấy qua anh ăn mặc như vậy không dưới mấy trăm lần, sao có thể nhận không ra?

Chính là không nghĩ tới đã bảy năm trôi qua, bộ dáng anh mặc quần bò một chút cũng không thay đổi, vẫn là bộ mặt đẹp như vậy, không hề thua bộ dáng tuần suất tuổi trẻ năm đó.

Hít sâu một hơi, cô bước tới chỗ anh rồi đi qua, sau đó tới ghé dựa đối diện anh, ngồi xuống.

“Thực xin lỗi, để anh đợi lâu.”

Khẩu Đạt lấy vẻ mặt “cô là cô ấy?”, biểu tình hoài nghi trừng mắt nhìn cô.

Nam Thiên đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Anh không nhận ra cô!

“Tôi là Nam Thiên.”

“Cô là Nam Thiên?” Anh nhất thời vẻ mặt kinh ngạc.

Cô xấu hổ gật gật đầu, thân thủ sờ sờ mặt mình, mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn là nhin không được mở miệng hỏi: “Mặt của tôi khó nhận như vậy sao?”

“Lúc cô buộc tóc cùng buông xuống giống như hai người vậy!” Anh không chuyển mắt nhìn cô nói.

Ban ngày anh không thật sự nhìn qua cô, hiện tại tập trung nhìn vào, mới phát hiện bộ dáng bên ngoài của cô trẻ tuổi, xinh đẹp. Da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, môi hồng nhuận làm cho người ta nhìn muốn ầu ỹ, còn có cặp mắt to sáng ngời thẹn thùng... Xem ra ông trời đối đãi anh không tệ, làm cho anh tùy tiện bắt được một tiểu mỹ nữ.

“À.” Cho nên là buông thì đẹp hay buộc lại thì đẹp? Nam Thiên rất muốn hỏi như vậy, lại cảm thấy ngượng ngùng.

“Cô vừa rồi ở trong điện thoại muốn nói chuyện với tôi, là vấn đề gì?” Anh lập tức tiến vào vấn đề chính.

Xem ra mặc kệ là xoa tóc hay buộc tóc, đối với anh mà nói đại khái đều không có cái gì khác biệt, thế nhưng ngay cả dùng hơn một phút đồng hồ cùng cô nói chuyện phiếm cũng không nguyện ý. Nam Thiên không hiểu sao có điểm hơi thất vọng.

“Đây chính là một vở kịch?” Cô làm bầm lâu bầu.

“Diễn? Cái gì diễn?” Vẻ mặt của anh tràn ngập ngạc nhiên cùng nghi hoặc.

“Chính là về chuyện chúng ta kết hôn. Anh hẳn là không phải thật tình muốn kết hôn cùng tôi, sở dĩ đột nhiên hướng tôi cầu hôn, mục đích chỉ là vì muốn chọc giận chủ tịch mà thôi, không phải sao?” Cô nhanh theo dõi anh.

“Vốn là như vậy, nhưng là bởi cô dứt khoát mà cự tuyệt lão nhân nhà tôi lợi dụng, tôi liền cảm thấy kết hôn cùng cô không sai, cho nên mới cùng cô đi

tìm luật sư.” Anh nói thẳng, một lúc sau còn nói: “Nếu đã muốn kết hôn, cô làm sao có thể cảm thấy chuyện kết hôn của chúng ta là một tuồng kịch?”

“Cho nên ý của anh là chúng ta thật sự phải làm một đôi vợ chồng?” Cô nhin không được nhú mày, tâm tình hỗn loạn không rõ ràng lắm nên vui hay buồn.

“Vợ yêu, chúng ta đã là vợ chồng.” Khấu Đạt mỉm cười, cảm thấy chính mình vận khí thật không sai, chớp bừa một lão bà không chỉ có bộ dạng đẹp, cá tính còn ngay thẳng lại ngu ngốc, không nắm chắc cơ hội cầm giữ con rùa vàng là anh, còn hỏi anh thật sự muốn làm một đôi vợ chồng, thật sự là đưa ngốc đáng yêu.

Không nghĩ tới anh thật muốn thực hiện cuộc hôn nhân gian dối này, Nam Thiên nhú mày, hoài nghi không biết chính mình nên làm theo anh hay không, hay là thừa dịp tất cả chưa có kết cục rõ ràng mà bỏ chạy.

Không có tình yêu làm trụ cột, hôn nhân thật sự có thể tồn tại?

Cô một điểm nắm chắc cũng không có.

Tuy rằng thăm mến anh rất nhiều năm, nhưng tình cảm có thể đơn phương yêu mến, hôn nhân cũng có thể nhờ một bên tình nguyện là có thể duy trì, anh có nghĩ tới vấn đề này sao?

“Cô muốn cùng tôi nói chuyện này?” Anh hỏi.

Nam Thiên lắc đầu.

“Còn có chuyện gì?”

“Đối với hôn nhân này anh có suy nghĩ gì?”

Thở sâu, cô quyết định trước hết nghe anh nói như thế nào.

“Suy nghĩ?” Anh sừng sốt một chút. “Tôi không hiểu ý tứ của cô.”

“Tựa như tôi đã thảo luận ở điện thoại, anh hoàn toàn không biết tôi, như vậy chúng ta sinh hoạt cùng nhau như thế nào? Nếu anh thật sự muốn cuộc hôn nhân này.” Cô không chuyển mắt nhìn anh.

“Không có một đôi vợ chồng hoặc là tình nhân ngay từ đầu liền hiểu biết đối phương, hiểu biết cần thời gian cùng ở chung, chỉ cần chúng ta cùng nhau sống, tự nhiên có thể hiểu biết đối phương không phải sao? Tôi không hiểu thế này có vấn đề gì.”

Nam nhân đều nói thẳng như thế này, không có biện pháp tự hỏi bản thân mình sao? Nam Thiên ở trong lòng thở dài.

“Anh không biết là tình huống của hai chúng ta với các cặp vợ chồng hoặc tình lữ khác bất đồng sao?” Cô nói.

“Làm sao bất đồng?”

“Chúng ta hoàn toàn không biết đối phương trước khi kết hôn, mà lại sinh hoạt cùng nhau, trong khi vợ chồng hoặc tình lữ khác trước theo đuổi, yêu đương, yêu nhau, lại kết hôn sống cùng nhau, chúng ta chỉ tiến hành có một bước, như vậy không quá khác người sao?”

Anh cũng không thể gạt bừa. “Hiện tại rất nhiều người đều là trực tiếp liền cùng nhau trên giường, chúng ta trước còn có kết hôn đã thực rất giỏi.”

Nhắm mắt lại, Nam Thiên kiềm chế suy nghĩ phát hỏa.

“Tôi không phải nói cái này.” Cô cảm thấy thực uể oải.

Khấu Đạt có chút dăm chiêu nhìn cô một cái. “Cô muốn tôi trước theo đuổi cô, cùng cô bồi đắp tình cảm sao?” Anh lung tung đoán.

“Không phải.” Cô thiếu chút nữa không thét chói tai.

“Vậy là cái gì? Cô không thể nói thẳng ra sao? Cô phải quanh co lòng vòng một chút đi.” Anh mày kinh tặc.

“Tôi hy vọng anh có thể tôn trọng tôi, đồng thời cho tôi một chút thời gian quen với quan hệ vợ chồng chúng ta, khi tôi đã quen anh là chồng tôi, hoặc là hai chúng ta trong lúc đó cảm tình có điều tiến triển, tôi hy vọng trước cùng anh làm một đôi vợ chồng hữu danh vô thực, có thể chứ?” Cô do dự một chút, chậm rãi mở miệng.

“Hữu danh vô thực? Tức là không chung giường?” Khấu Đạt tròn to hai mắt, ngàn vạn lần anh cũng không nghĩ ra yêu cầu này.

“Không chung giường.” Mặt cười ửng đỏ, cô kiên định nhìn anh.

“Cô nói giỡn tôi đúng hay không?” Anh còn thật sự nhìn cô hỏi.

Nam Thiên kiên định lắc đầu.

“Cô nhất định nói giỡn tôi đúng hay không?” Giọng lên khỏe miệng, anh bày ra một nụ cười tươi ở trên mặt.

Cô lại kiên định nhìn anh lắc đầu.

Anh chết từ trường mắt nhìn cô, đột nhiên không gian trầm mặc xuống, không thém nói chuyện.

Nam Thiên cũng không mở miệng. Kỳ thật điểm này, vừa rồi ở trên lầu cô hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng là cũng không biết vì sao, nó cứ như vậy đột nhiên xông ra.

A, giống như câu anh vừa nói: “Hiện tại rất nhiều người đều là trực tiếp cùng nhau trên giường.” Có liên quan, đối với cô mà nói, cô cảm thấy không có cảm tình làm trụ cột liên phát sinh quan hệ thì thật tệ, cô không nghĩ trở thành loại người này.

“Tôi không thể chấp nhận.” Anh đột nhiên lắc đầu.

Cô kinh ngạc nhìn anh, ngây người một lúc lâu. Anh không thể chấp nhận?

“Chúng ta đã là vợ chồng, vì sao không thể phát sinh quan hệ?” Anh nói đúng lý hợp tình.

“Tôi chưa nói không thể, chính là hy vọng có cảm tình làm trụ cột hoặc tiến triển xong sẽ phát sinh.” Cô nhỏ giọng thẹn thùng.

“Vậy cái cô gọi là trụ cột hoặc tiến triển, lấy cái gì làm tiêu chuẩn?”

Cô ngây người. Tiêu chuẩn?

“Không có tiêu chuẩn nhất định, tôi như thế nào phán đoán đèn đỏ đã muốn biến thành đèn xanh?”

“Đèn đỏ? Đèn xanh?” Cô không hiểu ra sao nhìn anh, lặp lại điều làm người ta khó hiểu.

“Đèn đỏ ngừng, đèn xanh đi. Khi nào thì tôi có thể cùng cô chung giường, cùng cô làm tình.” Khấu Đạt ánh mắt xem thường, thẳng thắn nói.

Cách nói trực tiếp như vậy làm cho Nam Thiên không tự chủ được đỏ mặt.

“Anh...”

“Như thế nào?”

“Nói chuyện cũng không cần trực tiếp như vậy, không chút nào ẩn ý?” Cô xấu hổ yêu cầu.

“Thật có lỗi, con người của tôi chính là như vậy, thích trực tiếp đến, trực tiếp đi, không thích quanh co lòng vòng.”

“Ý tứ của tôi là... Quên đi!” Cô thở dài muốn nói lại thôi.

Anh nhú mày, trở lại chuyện chính. “Cho nên tiêu chuẩn như thế nào?”

“Anh không biết là cảm giác cùng cảm tình không có tiêu chuẩn có thể cân nhắc?” Cô xem anh.

“Thì sao? Tôi rất muốn có tiêu chuẩn, mới biết được có thể cùng cô tiến thêm một bước trở thành vợ chồng chân chính?” Anh vẫn như cũ kiên trì muốn một đáp án.

Bất đắc dĩ nhìn anh trong chốc lát, lại nhú nhú mày, cô rốt cục trả lời: “Tôi sẽ nói cho anh.”

“Ý tứ chính là quyền quyết định ở cô?” Anh hơi hơi nhú mày.

“Có thể nói như vậy.”

Anh lập tức kháng nghị: “Như vậy không phải thực không công bằng sao? Nếu là chuyện vợ chồng hai người, vì sao tôi không thể có được quyền quyết định?”

“Hào, nếu chuyện này do anh quyết định, anh cảm thấy chúng ta khi nào thì có thể tiến thêm một bước?” Cô có chút đăm chiêu nhìn anh một cái, mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là lúc nào cũng có thể.” Khấu Đạt không chút do dự liền nói.

“Cho nên đây là nguyên nhân anh không được quyết định.” Cô nói.

Khấu Đạt ngẩn ngơ, hậu tri hậu giác phát hiện chính mình bị đem ra làm cớ thí(*).

(*) Không quan tâm tới ý kiến của anh.

“Được rồi, cho dù cô nói đạo lý hay lắm, nhưng tôi còn cảm thấy không công bằng, nếu cô qua một tuần, một tháng, thậm chí một năm sau vẫn cảm thấy tôi không đạt được tiêu chuẩn cô muốn, nhu cầu sinh lý của tôi phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cô muốn tôi ra bên ngoài tìm nữ nhân khác giải quyết sao?”

Cô nhăn mi lại, nghiêm túc nói: “Nếu anh làm thế ở ngoài, chúng ta liền ly hôn.”

“Cô như vậy có thể hay không quá mức bất công?”

“Nếu anh không thể chấp nhận yêu cầu này, tôi có thể cùng anh ly hôn, anh lại đi tìm một người vợ khác thực hiện nguyện vọng của anh.” Nam Thiên lấy vẻ mặt kiên định, hơn nữa tuyệt không thỏa hiệp nói.

Trầm mặc cùng cô bốn mắt giao tiếp, nhìn nhau một lúc lâu xong, Khấu Đạt rốt cục hiểu được ý của cô là thật sự.

“Được rồi.” Anh thỏa hiệp. “Nhưng tôi có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Thời gian thử thách không thể vượt qua một tháng, nói cách khác, chậm nhất một tháng sau, cô phải cho tôi một câu trả lời thuyết phục.”

Cô hơi chút do dự một chút.

“Được.”

Chuyển đến nhà Khấu Đạt xong, Nam Thiên mới biết được vấn đề kinh tế trong nhà căn bản không phải cô có khả năng suy tính, bởi vì nhà Khấu Đạt xa hoa xa xỉ - loại quần gia gì hơi chút lại bán đồ dùng trong nhà, tỉ như bàn ăn, sofa, giường linh tinh gì đó, tùy tiện bán một cái thu vào đều có thể cho cô cuộc sống no đủ một năm, nếu tiết kiệm, hai năm cũng không thành vấn đề.

Cho nên, kẻ có tiền, đối với loại tiểu thường dân như cô không thể tưởng tượng được, nếu đã không thể tưởng tượng, cô lại dựa vào cái gì cùng anh thảo luận nên như thế nào gánh vác cuộc sống?

Quan trọng nhất là, cho dù cô mất đi công tác, Khấu Đạt mất đi quyền thừa kế, anh vẫn có công tác khác, thu vào bồi đắp cho cuộc sống xa xỉ, làm cho cô tuyệt đối không cần vì việc nhà lo lắng.

Lo lắng? Một tháng con rùa vàng đưa cho cô mười vạn, nhiều như vậy để làm cái gì a?

Thực hoài nghi anh rốt cuộc là loại người phùng mã giả làm người mập, hay là thực sự có năng lực này? Anh một tháng thu vào rốt cuộc có bao nhiêu nha? Nam Thiên một bên làm việc nhà, một bên nhin không được nghĩ vấn đề này.

Chuyển đến nơi này đã được hai tuần, nghiêm khắc lại nói tiếp không có gì không khỏe, bởi vì cô có được phòng tắm của chính mình, cảm giác tựa như bên ngoài có một người cho cô thuê phòng, hoàn toàn riêng tư, không ai quấy rầy.

Về phương diện công tác, từ lúc nghỉ việc ở xí nghiệp Khấu thị đã đổi thành quét tước nhà anh - không, là nhà của mình mới đúng, tính chất giống nhau, công tác thay đổi thì ít mà thu nhập thay đổi thì nhiều - mười vạn - như vậy cô như thế nào không khỏe? Cho dù không khỏe cũng không có mặt mũi nói ra nhà.

Trải qua một tuần, Khấu Đạt tuân thủ nghiêm ngặt ước định của cô, đối với cô tương kính như trước, một chút hành động vượt qua đều không có, điều này làm cho cô thực cảm động, cũng làm cho tình cảm trong lòng cô với anh tăng thêm vài phần.

Anh nói thời gian thử thách không thể vượt qua một tháng, bất quá xem biểu hiện mấy hôm nay của anh, nói không chừng chỉ cần nửa tháng, trên người cô đèn đỏ sẽ biến thành đèn xanh.

Nghĩ đến đèn xanh, đã nghĩ đến đèn xanh sau sẽ có chuyện phát sinh, Nam Thiên thân thủ sờ hai má mình đột nhiên nóng lên, dùng lực đánh vài cái, nhưng không thể làm tắt đi hình ảnh đang tưởng tượng trong đầu.

Trời ạ, cô rõ ràng vốn không có kinh nghiệm, vì sao lại có hình ảnh?

Đều do tivi, điện ảnh cùng trên mạng, đáng giận!

Đừng nghĩ, đừng nghĩ, nhanh chút bắt nó xóa đi! Xóa đi! Cô một bên mệnh lệnh chính mình, một bên dùng sức lắc đầu.

“Cô đang làm gì?”

Thình lình có thanh âm truyền làm cô tới sợ tới mức cả người theo tại chỗ nhảy dựng lên, cô nhanh chóng xoay người, chỉ thấy Khấu Đạt đáng lẽ phải rời

nhà nhưng lại mặc áo ngủ đứng trước cửa phòng anh, lấy vẻ mặt khó hiểu cùng tò mò nhìn cô.

“Anh, anh như thế nào còn không rời nhà?” Cô kinh ngạc.

“Tôi ngày hôm qua xã giao đến năm giờ sáng mới trở về, để tôi ở nhà nghỉ ngơi nửa ngày hẳn là không đủ đi?” Nói xong vịn vẹo thắt lưng, lại ngáp một cái, sau đó đột nhiên nhìn nàng chăm chú. “Mặt của cô sao lại hồng như vậy? Sinh bệnh sao?”

Bị hỏi như vậy, Nam Thiên theo bản năng lập tức dùng hai tay che hai má, nhanh chóng phủ nhận. “Nào có, anh nhìn lầm rồi!”

“Tôi nhìn lầm rồi?” Khấu Đạt lộ ra vẻ mặt “có sao”, bước đi hướng cô.

Thấy anh càng lúc càng tới gần mình, Nam Thiên cũng che mặt càng lúc càng lui về phía sau.

“Cô làm sao vậy?” Anh dừng lại cước bộ.

“Nào có làm sao?” Cô trừng mắt anh nói.

“Cô lui về phía sau, còn có, sao lại che mặt?”

Cô đỏ mặt, không tiếng động chỉ trích anh không nên hỏi như vậy.

“Buông tay ra.” Sự quan tâm của anh đã bị khơi mào.

Nam Thiên lại tiếp tục trừng mắt nhìn anh, không hề làm gì.

“Tôi chỉ là muốn nhìn cô có phải hay không phát sốt, bằng không vì sao mặt hồng như vậy, không phải muốn phi lễ cô.” Anh tiến thêm một bước giải thích, lại làm cho Nam Thiên cảm giác mặt mình nháy mắt trở nên càng nóng.

Phi lễ cô?

Trời ạ, đầu của cô như thế nào lại có hình ảnh, hơn nữa kia hình ảnh còn chết tiệt hạn chế!

Nha, cô rút cuộc suy nghĩ cái gì! Đáng giận...

“Đáng giận!” Cô bất tri bất giác đem lời nói trong lòng nói ra.

“Cô là đang nói tôi đáng giận sao? Tôi bất kể cái gì cũng chưa làm nha.” Khấu Đạt trên mặt chỉ thiếu nước không viết “người không phải tôi giết”.

“Tôi không phải đang nói anh.” Nam Thiên thực xấu hổ.

“Vậy cô đang nói ai?”

Muốn cô trả lời như thế nào? “Không có.”

Nhiu mày, Khấu Đạt cũng không tiếp tục truy vấn.

“Có thể bỏ tay cô đang để trên mặt xuống sao?” Anh trở lại chuyện chính nhìn cô.

“Đã tới mười hai giờ, anh đói bụng chưa? Muốn ăn cái gì, tôi nấu cho anh ăn.” Nhanh chóng nhìn thoáng qua trên tường, Nam Thiên bắt đầu đánh trống lảng mà nói với anh.

“Cô sao lại không chịu cho tôi xem mặt của cô?” Anh hai tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn cô, bộ dáng quyết định cùng cô đối chất.

Anh nếu không chịu buông tha, cô cũng chỉ còn cách cùng anh đi đến cùng cái chủ đề này.

“Vậy anh làm sao nhất định phải xem mặt tôi?” Cô hỏi lại.

“Tôi không phải mới vừa nói sao? Chính là muốn xem cô có phải không phát sốt sinh bệnh.”

“Tôi không có phát sốt, cũng không có sinh bệnh.”

Anh giống như hiểu biết gật gật đầu, sau đó... “Vậy mặt cô vì sao hồng như vậy?”

Đáng giận, quay qua quay lại vẫn bị anh lôi lại chủ đề cũ. “Tôi không phải mới vừa nói sao, anh nhìn...”

“Tôi nhìn sai rồi.” Anh thay cô đem nói cho hết lời, sau đó thân nhiên tiếp theo nói: “Cho nên tôi mới muốn cô bỏ tay xuống, để cho tôi nhìn một lần nha, bỏ tay xuống, ngoan, để cho tôi xem xem.”

Nam Thiên dùng sức trừng anh, xem có thể hay không đem anh làm như không thấy, nhưng nghĩ cũng biết, đương nhiên là không có khả năng phát sinh.

Than nhẹ một hơi, lại do dự trong chốc lát, cô rút cục vô kế khả thi, chậm rãi đem hai tay theo trên gương mặt thả xuống dưới.

“Oa, thật hồng! Cô còn nói tôi nhìn sai rồi!” Anh kêu lên sợ hãi, trong nháy mắt nhảy đến trước mặt cô, tốc độ nhanh tới mức làm cho cô hoàn toàn không kịp phản ứng, cái trán cũng đã bị bàn tay to ấm áp của anh bao trùm.

“Có phát sốt sao? Giống như không có, vậy cô mặt làm sao có thể hồng như vậy?” Anh thì thảo tự nói.

Nam Thiên đỏ mặt bắt lấy tay hắn đang ở trên trán mình, sau đó nhẹ nhàng lườm anh một cái. “Tôi đã nói không có, là anh chính mình không tin.”

“Vậy mặt cô vì sao hồng như vậy?” Anh không chuyển mắt lại nhìn chăm chăm cô hỏi.

Bộ não đang cân bằng của cô nhanh chóng chuyển động, đột nhiên nghĩ đến một lý do hợp lý. “Tôi làm việc nhà, cảm thấy thực nóng, người nóng sẽ mặt đỏ, đây là thực bình thường.”

“Nhưng là tôi vừa rồi sờ qua cái trán của cô, ngay cả một giọt mồ hôi đều không có, người nóng, hẳn là trước có mồ hôi mới là bình thường.” Khẩu Đạt tinh thần vững vàng không hề bị lừa.

Nam Thiên trừng mắt nhìn anh, nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi lên. “Tôi so với người ta bất đồng được không?”

Anh thực vô tội hỏi: “Sao lại tức giận, tôi nói sai cái gì sao?”

“Không có.”

“Nhưng mà cô đang tức giận.”

“Tôi... quên đi!” Cô suy sụp không thêm giải thích. “Anh muốn ăn cái gì, tôi nấu cho anh ăn.”

“Không vội, chúng ta đi bên ngoài ăn.” Anh bỗng nhiên quyết định.

“Chúng ta?” Nam Thiên khinh sừng sốt một chút. “Anh như thế này không đi công ty đi làm sao?”

“Muốn chứ, nhưng mà trước theo giúp bà xã com nước xong rồi đi cũng không muộn, cô đi chuẩn bị một chút.” Nói xong, anh xoay người đi trở về phòng ngủ.

Nam Thiên ngờ ngác đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng anh biến mất, cảm giác trong lòng không ngừng mà toát ra cảm giác ngọt ngào.

Bà xã, đây là anh lần đầu tiên như vậy kêu cô, bà xã nha, thật hạnh phúc nha!

Xong rồi, xem ra đèn đỏ của cô - không, hoàng đăng đã muốn hoàn toàn dập tắt, sự quan tâm của anh chính là lượng làm cho mặt cô hồng tâm khêu đèn xanh a.

Đèn đỏ ngừng, đèn xanh đi, cô phải cho anh biết mọi thứ đã muốn thay đổi, mà tiếc tối nay là bọn họ trở thành vợ chồng chân chính sao?

Cô một người đứng ở tại chỗ, mặt xấu hổ lại càng thêm đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thời gian vui vẻ luôn đặc biệt trôi qua mau.

Khẩu Đạt mang cô đi ăn bít tết, món thịt bò chín vừa đến ăn ngon đến mức làm cho cô thiếu chút nữa nuốt vào bụng cả đầu lưỡi chính mình, làm cho cô hoàn toàn hiểu vì sao có người lại nguyện ý chi nhiều tiền như vậy đến nơi này ăn cơm, trước đây cô nghĩ như thế nào cũng không hiểu.

Nhìn thái độ của người phục vụ đối với anh, cô biết Khẩu Đạt nhất định là khách quen của quán, mà nghĩ đến anh nguyện ý chia sẻ với cô nơi anh yêu thích, cô liền cảm thấy thật là cao hứng.

Thật sự là không xong, cô từng nghĩ cùng anh ở cùng một chỗ, cô sẽ tìm được một ít khuyết điểm trên người anh, để làm cho chính mình ít thâm mến anh

đi, không nghĩ tới lại ngược lại làm cho chính mình càng thích anh, càng thương anh.

Đương nhiên, cũng không phải cảm thấy như vậy không tốt, chính là anh không có yêu thương mình trước, bản thân lại rất thích anh, quá yêu anh, thật sự là rất chịu thiệt, hơn nữa khả năng bị tổn thương cũng tương đối lớn, nếu anh không thể yêu cô...

Không không không, cô không thể thiếu tự tin như vậy, mọi người đều nói cô rất tốt, cô cũng hiểu được chính mình tốt, mà anh hẳn là cũng có loại cảm giác “cô là nữ nhân tốt” này? Nếu không sao lại muốn cùng cô kết hôn?

Đúng vậy, nhất định phải có tự tin mới được. Cô nắm chặt tay, mình cố gắng gặt đầu. “Ừ.”

“Ừ cái gì?”

Không biết chính mình vừa phát ra âm thanh, Nam Thiên hơi sững sốt một chút, lập tức đỏ mặt lắc đầu. “Không có gì.”

“Em có vẻ thực dễ dàng đỏ mặt, còn thực dễ dàng là một người hay suy nghĩ.” Anh có chút dăm chiêu nhìn cô một cái.

Cô nao nao, không nghĩ tới anh sức quan sát sâu sắc như vậy, mới ở chung vài ngày ngắn ngủn, khiến cho anh phát hiện khuyết điểm của chính mình, khó có thể mở miệng.

“Thực xin lỗi.” Cô nói.

“Vì sao lại xin lỗi?” Anh hơi nhướn mày, khó hiểu hỏi.

“Rõ ràng cùng một chỗ với anh, lại nghĩ đâu đâu.”

“Có gì xin lỗi?” Anh nhún vai. “Mỗi người đều ngẫu nhiên sẽ có thời điểm xuất thần, không phải sao?”

“Em không phải ngẫu nhiên.”

Anh dào dạt hứng thú nhìn cô.

“Em luôn như vậy. Bằng hữu của em đều nói em luôn thất thần, không để ý, tôn trọng các cô ấy.” Cô bắt đầu dĩ thần ngôn nói, không biết về sau anh có thể cũng dùng này lý do chia tay cùng cô - không, ly hôn.

Cô cảm thấy có cơ hội như vậy, nắm bắt lấy nó để mà nói cũng tốt.

“Anh cũng sẽ nghĩ vậy sao?” Cô không chuyển mắt nhìn anh.

“Thật sao?” Anh không đáp hỏi lại.

“Thật cái gì?” Cô mờ mịt trừng mắt nhìn.

“Không để ý cùng tôn trọng các cô ấy.”

“Em không có.” Cô nhanh chóng lắc đầu. “Em chỉ là có vẻ không thể khống chế đầu óc mình mà thôi, không biết phản ứng như vậy thật sự là làm người khác khó chịu sao?”

“Không có là tốt rồi, anh không cần.” Anh trả lời cô vấn đề lúc trước.

“Thật vậy chăng?”

“Không ai quy định thời điểm hai người ở cùng một chỗ, tâm tư nhất định phải toàn đặt ở trên người đối phương, hai người ở chung tự nhiên thoải mái là tốt rồi.” Anh luôn luôn tùy ý.

“Em cũng nghĩ như vậy!” Nam Thiên vui sướng nói, thật là cao hứng hai người thể nhưng có cùng ý tưởng.

“Dù sao hỏi thêm một chút, thời điểm em thất thần, suy nghĩ cái gì?” Khấu Đạt tò mò hỏi.

“Nào có cái gì, chính là miên man suy nghĩ mà thôi.” Cô không tự chủ được đỏ mặt, nghĩ đến lúc trước ở nhà miên man suy nghĩ.

“Em lại đỏ mặt.”

Cô theo phản xạ lập tức đem mặt che lại. “Nào có!”

“Em có biết có câu thành ngữ tên là giấu đầu hở đuôi không?” Anh tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

Nam Thiên tức giận chu miệng lên, chán ghét anh nói thẳng không kiêng kị. Chẳng lẽ không để lại cho cô một chút mặt mũi sao?

“Thôi được rồi, đừng trừng mắt nhìn, anh không hỏi nữa. Em muốn anh trực tiếp đưa em về nhà, hay là em muốn đi chỗ nào?” Khấu Đạt cười mở cửa xe ra.

“Anh đi đâu?”

“Anh đến công ty đi làm.”

“À, vậy em tự mình đón xe công cộng trở về là được, anh không cần vì đưa em mà lại phải vòng về.” Cô sẵn sàng nói.

“Đừng ngây người, anh làm sao có thể làm cho bà xã xinh đẹp của mình mặc như vậy đi đón xe công cộng? Rất dễ dàng khiến cho người ta muốn phạm tội.” Nhìn cô một cái, anh nghiêm trang lắc đầu, làm Nam Thiên thật vất vả mới khôi phục được vẻ bình thường trên hai má nháy mắt lại thẹn đỏ lên.

“Anh đang nói cái gì?” Cô hờn dỗi.

“Em lại mặt đỏ, sao lại dễ dàng mặt đỏ như vậy nha?” Anh lấy vẻ mặt biểu tình như phát hiện được đại lục mới, ngạc nhiên nhìn chăm chăm cô.

Ôm hai má nóng lên, Nam Thiên hờn dỗi lại trừng anh liếc mắt một cái. Anh nhất định phải vòng quanh chuyện cô mặt đỏ sao?

“Em tự mình đón xe trở về, anh đi làm đi.” Cô hơi giận dỗi xoay người bước đi.

“Áy, bà xã, anh vừa rồi nói là thật sự, em như vậy đi nhờ xe rất nguy hiểm, anh đưa em trở về!” Khấu Đạt ở sau kêu lên.

“Em muốn đón tắc xi.” Cô dừng lại cước bộ, quay đầu kiêu rống.

“Tắc xi cũng nguy hiểm!” Anh không chút do dự phủ nhận.

“Em làm sao gặp nguy hiểm.”

“Em mặc áo trắng, thoát nhìn thật thuần khiết khiến người ta có ý nghĩ phạm tội, hơn nữa chân của em trắng nõn, khuôn mặt hồng nhuận lại mềm mại, chỉ cần là đàn ông, ai không tìm đập thành thịch, tâm ngứa ngáy khó nhịn, làm phác tác thú tính nha? Không được, thật sự rất nguy hiểm.” Anh nghiêm trang nhìn cô lắc đầu.

Anh rốt cuộc là nói thật, hay là nói giỡn? Cô căn bản là không giống lời anh nói trắng trẻo, hồng nhuận, mềm mại lại càng không, huống hồ cô tuy rằng mặc là áo trắng, váy dài qua đầu gối, làm sao khiến người ta muốn phạm tội? Anh khẳng định là đang trêu cô, chính là muốn nhìn mặt cô đỏ hồng cùng đáng về xấu hổ của cô.

Thôi thì, anh muốn đưa thì cho anh đưa, cô không rảnh ở bên cạnh cùng anh tranh cãi, lãng phí thời gian anh đến công ty đi làm?

Xoay người đi rồi lại trở về, cô bắt đầu đi tới cửa xe. “Đi thôi, em cho anh đưa đi là được.” Nói xong khom người ngồi vào trong xe.

Khấu Đạt đi theo ngồi vào bên trong xe, sau đó thình lình vuốt vuốt tóc cô.

“Như vậy mới ngoan.” Anh cổ vũ nói.

Cô vừa tức giận vừa buồn cười lườm anh một cái, làm như cô là con chó nhỏ nha!

Xe nổ máy, tiếp theo ra khỏi bãi đỗ xe.

Hai giờ chiều, giao thông thông thoáng, người đi trên đường vội vàng tránh ánh nắng mặt trời gay gắt, chỉ có ngồi ngay ngắn ở trong xe có điều hòa hưởng thụ xem mọi người, mới thấy thông dong cùng nhân nhả.

Mặt trời lúc nào cũng lớn, mà con tức giận cũng như vậy mà đáng sợ. Nam Thiên thấy trên quảng trường, có người ở một quán cà phê xa phía trước cãi nhau, đó là một nam một nữ, nam hướng nữ ra nắm đấm, uy hiếp không biết nói cái gì, mà nữ lại...

“Oa a!” Phản ứng của cô gái trên quảng trường kia làm cho cô không tự chủ được hai mắt tròn tròn có chút sợ hãi.

“Làm sao vậy?” Khấu Đạt quay đầu hỏi, bọn họ đang dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ.

“Anh xem bên kia.” Cô cầm lấy cánh tay anh chỉ hướng quảng trường hai người kia cãi nhau.

Theo hướng cô chỉ thị nhìn lại, chợt nghe cô ở bên tai nhanh chóng thuyết minh.

“Bọn họ hai người không biết vì nguyên nhân gì cãi nhau, người đàn ông kia giờ nắm đấm lên uy hiếp, không nghĩ tới cô gái kia không hề sợ hãi, cầm lấy đồ uống trên bàn hất lên mặt gã đàn ông kia nha! Trời ạ, cô ấy làm sao có thể dũng cảm như vậy a?” Nam Thiên về mặt bội phục.

“Hả?” Châm chú nhìn cô gái ở quảng trường kia, Khấu Đạt nhìn không được ngạc nhiên.

“Làm sao vậy?” Cô kỳ quái quay đầu

“Không có gì.” Anh nhanh chóng lắc đầu.

Đèn đỏ biến đèn xanh, anh cho xe chạy tiếp.

“Em mỗi lần nhìn thấy những cô gái dừng cảm, đều rất hâm mộ dũng khí của các cô ấy.” Nam Thiên nói với anh.

“Em cũng có loại dũng khí này, làm gì phải hâm mộ người?”

“Em không có. Trước kia khi đón xe công cộng từng gặp qua mấy tên háo sắc, em căn bản không dám ra tiếng gọi, lại càng không dám xoay người giáo huấn hắn ta.”

“Phải không? Nhưng lúc em đối mặt cha anh thật tràn ngập dũng khí.”

“Đó là bởi vì...” Nam Thiên đột nhiên im lặng.

Cô thỉnh thoảng nói khiến Khấu Đạt tò mò thoáng nhìn.

“Bởi vì sao?” Anh hỏi.

Bởi vì em muốn giúp anh, bởi vì em thích anh từ lâu, bởi vì có anh ở đây, cho em dũng khí. Cô ở trong lòng không tiếng động trả lời, lại khó có thể mở miệng thông báo đáp án này.

“Tiểu Thiên Thiên?”

Cô chưa bao giờ nghe qua biệt danh này, sững sốt một chút, sau đó nhin không được trừng anh liếc mắt một cái. “Anh sao lại gọi em như vậy?”

“Em lại đỏ mặt.” Anh cười.

“Anh...” Anh thật là thích trêu chọc cô nha!

“Đèn đỏ biến đèn xanh không?” Anh đột nhiên dùng vẻ mặt ái muội ngó nhìn cô. “Mỗi lần nhìn bộ dáng em đỏ mặt, đều làm cho anh có cổ xúc động muốn đem em hạ gục, em có biết hay không?”

“Không biết!” Nam Thiên xấu hổ đến kêu to, dùng hai tay che lỗ tai, chỉ sợ anh nói ra càng nhiều làm cho mặt cô càng đỏ.

Anh nhất định là cố ý, biết rõ mặt cô da mỏng, còn như vậy nói với cô, thật là...

“Được rồi, vậy em chỉ cần trả lời anh một vấn đề thôi, chỉ một vấn đề.” Thu hồi biểu tình ái muội, anh bày ra vẻ mặt đứng đắn.

“Vấn đề gì?” Vẻ mặt đứng đắn của anh làm cho Nam Thiên đỡ xuống đề phòng, hoài nghi hỏi.

“Đèn đỏ biến đèn xanh không?” Tốc độ biến đổi sắc mặt so với lật giấy còn nhanh hơn, mới trong nháy mắt, vẻ đứng đắn trên mặt Khấu Đạt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ánh mắt so với lúc trước càng ái muội, khiêu khích, phiền tình, làm cho hai má Nam Thiên nguyên bản đã khô phục lại bình thường nháy mắt lại đỏ đến không được.

“Còn không có!” Cô kêu to.

“Ha ha...” Khấu Đạt rốt cuộc nhin không được cười to ra tiếng. “Em thật sự thực đáng yêu, bà xã Tiểu Thiên Thiên.”

Đáng giận! Cô quyết định, cho dù trong lòng đèn đỏ sớm biến thành đèn xanh, trước khi hết kì hạn một tháng, cô tuyệt đối sẽ không nói cho anh!

“Anh không cần đặt tên em loạn nên như thế.” Cô bất mãn hừ một tiếng.

“Em không thích tên Tiểu Thiên Thiên này sao? Hay sửa gọi Tiểu Thiên nhi thế nào?”

“Không.”

“Tiểu Nam Thiên?”

“Không.”

“Tiểu bí đỏ?”

“Không thích!”

“Tất cả đều không thích? Vậy gọi tiểu dưa hấu là tốt nhất, tiểu dưa hấu tròn vo thực đáng yêu, dù sao trong tên em cũng có chữ nghe như dưa hấu, gọi tiểu dưa hấu rất phù hợp.” Anh quyết định gạt đầu nói.

Nam Thiên rất muốn hét lên chối tai với anh, anh thật sự thích chọc cô. Đáng giận! Lần này nhất định không cho anh thực hiện được, nếu anh thực dám dùng tên hiệu khó nghe như vậy gọi cô, cô cũng muốn giúp anh có một cái tên hiệu!

“Nếu anh thật sự gọi em là tiểu dưa hấu, em đây về sau đã gọi anh là cường đạo!” Cô uy hiếp.

“Cường đạo?” Khấu Đạt thực cảm thấy hứng thú nhướn cao chân mày.

“Đúng vậy, cường đạo, bằng không thô phi cũng được. Ý khác của cường đạo, không phải là cường đạo thô phi sao?”

Cường đạo? Thô phi? Khấu Đạt ngẩn ra, nhất thời ngửa đầu cười lên ha ha.

“Trời ạ, ha ha... Ông trời của tôi, ha ha...” Anh muốn nói cái gì, lại liên tục bị tiếng cười của mình ngắt quãng, hoàn toàn không thể khống chế chính mình.

Rất buồn cười, thật sự là rất buồn cười, anh từ trước cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới có cách nói này?

Cường đạo thô phi, xác thực rất giống tác phong làm việc của người phụ trách tập đoàn Khấu thị, ha ha... Tên hiệu này thật sự là rất chuẩn xác cũng quá diệu, ha ha...

“Này, anh không cần cười nữa, lái xe cẩn thận một chút a.” Nhìn anh cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, bộ dáng hoàn toàn không thể khống chế chính mình, Nam Thiên nhin không được lo lắng.

“Anh sẽ đem tên hiệu này tặng cho ba của anh.” Vừa cười trong chốc lát, anh mới miễn cưỡng ngừng tiếng cười.

Nam Thiên ngậy người ngẩn ngơ. “Anh nói cái gì?” Cô có hay không nghe lắm?

“Anh sẽ đem tên hiệu cường đạo thô phi này tặng cho ba của anh, tên hiệu này ông ta so với anh càng thích hợp, càng áp dụng, em không biết hay sao? Ha ha...” Nói xong, nhin không được cười phá lên.

Không nhúc nhích trừng mắt nhìn anh, Nam Thiên có vẻ biểu cảm của người bị dọa ngây người.

“Anh thật sự sao? Không cần nói giỡn, em cho tới bây giờ vốn không có cái ý tứ kia, Khấu Đạt...” Cô có chút bối rối.

“Em khẩn trương cái gì, cho dù anh thật sự đem tên hiệu cường đạo thô phi này tặng cho ba, cũng sẽ không nói tên hiệu này là do em đặt, yên tâm.” Khấu Đạt cười trấn an cô, nhưng không biết vì sao, Nam Thiên lại không hề cảm thấy chính mình được trấn an.

Vợ chồng là một thể, anh chạy tới làm cha anh tức giận, đối với cô mà nói làm sao có thể không ảnh hưởng?

Cô rốt cuộc như thế nào mới có thể ngăn cản anh làm chuyện điên rồ, mà anh như thế nào mới có thể nghe khuyên bảo của cô, ít đi chọc người cha đã đối với anh không thể hòa giải?

Đáng giận, cô vừa rồi căn bản là không nên nói ra cường đạo thô phi như vậy, thật sự là hối hận không kịp.

“Cô hôm nay lại đụng tới sắc lang?”

Nghe thấy câu hỏi như vậy, nữ lão bản cầm menu sừng sốt, ngẩng đầu lên hoài nghi nhìn nơi phát ra thanh âm.

“Cô không nhớ rõ tôi sao?” Khấu Đạt mỉm cười chỉ vào chính mình. “Nhân chứng.”

“Người điên!”

Hai người bọn họ cơ hồ đồng thời nói, sau đó đầu tiên là ngẩn ngơ, lại cùng thời gian nở nụ cười.

“Xem ra cô còn nhớ rõ tôi, chẳng qua dùng hai chữ người điên này để nhớ đến người, thật đúng là không còn gì để nói.” Khấu Đạt cười khổ.

Đưa bà xã về nhà xong, anh cũng không biết vì sao lại đem xe chạy đến nơi này, chỉ biết là ngoại trừ bà xã Nam Thiên, cô gái này coi như là người không sợ kẻ có quyền, đáng ca ngợi một chút.

“Thực xin lỗi, là tôi lỡ lời, hôm nay tôi mời khách coi như nhận lỗi, anh muốn uống cái gì?” Nữ lão bản nhếch miệng cười, nhẹ giọng nói.

Khấu Đạt do dự một chút, quyết định không cần ngược đãi nhã ý của người khác với mình. “Nếu có thể, cho tôi một ly nước lọc đá được không?”

Nữ lão bản nhú mày.

“Thật có lỗi, tôi uống cà phê thường hay rất chọn lựa, cà phê nơi này tôi uống không quen.” Hơi xin lỗi, anh trực tiếp nói với cô.

“Vậy anh đến nơi đây làm gì?”

Nữ lão bản hỏi biểu cảm như đang tìm lấy phiên toái, khi anh chuẩn bị mở miệng trả lời, lại đột nhiên ngắt lời anh.

“Chờ một chút, để tôi đoán.” Cô cao thấp đánh giá anh một chút. “Anh sẽ không lại đến bảo tôi làm bạn gái anh đi? Tứ thiếu gia?”

“Cô đi tìm hiểu thân phận của tôi?” Nghe thấy xưng hô của cô đối với mình, Khấu Đạt nhướn hàng mi lên.

“Không có. Là tôi cô lậu quả văn(*), bình thường không xem giấy báo cũng không xem tin tức, tạp chí, mới có mắt không nhìn được thái son, ngay cả đại danh Khấu tứ thiếu gia lưng lấy đều không nhận thức được.” Cô tự giễu.

(*) Hiểu biết hạn hẹp.

“Cô nói như vậy làm cho tôi thực xấu hổ, bởi vì tôi lên báo nguyên nhân bình thường chỉ có một, đó là chuyện xấu.” Anh cười khỏ, tình nguyện để cô cầm danh thiếp đi chứng thật thân phận của anh, cũng không hề muốn cô nhận ra anh bởi làm chuyện xấu bị đưa lên báo.

“Hóa ra anh cũng biết nha, tình sử của tứ thiếu gia rất hay được lên đầu nha.” Nữ lão bản tựa tiểu phi tiểu tà nghề nhìn anh.

“Cô đây là chế nhạo tôi sao?”

Cô tiêu sái cười. “Nói thật, cùng đàn ông có tình sử phong phú như vậy yêu đương, nhất định rất thú vị, cho nên tôi quyết định đáp ứng yêu cầu của anh.”

“Đáp ứng yêu cầu của tôi?” Anh đột nhiên sùng sốt. Anh có yêu cầu cô cái gì? Một ly nước lọc đá sao?

“Em nguyện ý làm bạn gái của anh.”

Nghe vậy, Khấu Đạt nhất thời cả người đều ngây dại.

“Thực kinh ngạc sao? Bất quá với điều kiện của anh, không nên cảm thấy kinh ngạc mới đúng, hẳn là có rất nhiều phụ nữ hy vọng có thể có được ưu ái của anh, em có cơ hội này đương nhiên phải nắm chắc mới được - đây là bằng hữu của em nói.” Nữ lão bản nhếch miệng. “Đúng rồi, hàn huyên nhiều như vậy, đến bây giờ chưa có giới thiệu với anh, em gọi là Dương San San...”

“Chờ một chút.” Khấu Đạt nhìn không được ra tiếng ngắt lời, “Tôi nghĩ chúng ta đang có điểm hiểu lầm, tôi hôm nay tới không phải vì chuyện này.” Anh có chút xấu hổ, không nghĩ tới cô lại nhớ rõ sự kiện kia, còn đột nhiên đáp ứng anh hoa tâm theo đuổi lúc trước.

“Có ý tứ gì?” Dương San San khó hiểu nhìn anh.

“Trên thực tế tôi đã kết hôn một tuần trước.” Anh không nghĩ lừa cô.

Dương San San cứng họng nhìn anh, lộ ra bộ dáng giống như đột nhiên bị sét đánh trúng.

“Anh là thật sự, hay là nói giỡn?” Cô sùng sốt sau một lúc lâu, chậm rãi hỏi.

“Thật có lỗi.” Khấu Đạt giờ nhả kết hôn trên tay cho cô xem.

“Cho nên lần trước thời điểm anh yêu cầu em làm bạn gái, anh kỳ thật cũng đã có bạn gái?” Dương San San giận tái mặt âm thanh lạnh lùng nói.

“Không, khi đó không có.”

“Đừng nghĩ em là tiểu hài tử ba tuổi, nếu khi đó không có, lại làm sao trong nửa tháng ngắn ngủi có lão bà?”

“Chuyện này nói ra rất dài.”

“Nếu nói ra rất dài, vậy nói ngắn gọn.” Cô có chút nổi nóng, phát biểu mạnh mẽ. “Em ghét nhất bị người khác lừa gạt, đùa giỡn!”

“Tôi không có lừa gạt cô, cũng không có đùa giỡn cô.”

“Vậy đem nói rõ ràng!” Cô giống như nữ vương ra mệnh lệnh.

Thái độ của cô thực kiêu ngạo cũng thực nóng giận, lại có loại cay nồng lực hấp dẫn, xinh đẹp minh diễm làm cho đàn ông rục rịch.

Thật sự là đáng tiếc, nếu cô lúc trước ngay từ đầu đáp ứng anh theo đuổi, như vậy có lẽ người anh cưới hiện tại, sẽ là cô.

“Nói đơn giản, tôi cùng lão nhân của ta cãi nhau, ông ta muốn tôi kết hôn với một thiên kim nhà giàu của gia tộc xí nghiệp lớn mạnh, tôi không chịu, vì làm cho ông ta chết tâm, liền đổi tùy tay kéo một cô gái đi kết hôn, đây là vì sao trước đây ta không có bạn gái, ngăn ngừa trong nửa tháng lại có lão bà.” Anh nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Lời này là thật?”

“Nếu như có nửa câu giả dối, thiên lôi đánh xuống.” Khấu Đạt thề.

“Cho nên anh căn bản là không thương lão bà hiện tại?”

Anh suy nghĩ một chút mới nói: “Không thương, bắt quá cũng không chán ghét là được.”

“Cho nên nếu anh còn không có kết hôn, em và lão bà hiện tại của anh, anh lựa chọn kết hôn cùng ai? Em muốn anh ăn ngay nói thật.”

“... Cô đi.” Khấu Đạt hơi chút do dự một chút, liền thuận theo hi vọng trong lòng, thành thật trả lời.

“Tốt lắm.” Dương San San xem ra thực vừa lòng.

“Cô hài lòng sao?” Phản ứng của cô thật ra có chút ngoài ý liệu của anh.

“Anh có hay không nghĩ tới cùng em kết giao? Có lẽ anh sẽ phát hiện hai chúng ta là trời sinh một đôi.” Cô đột nhiên lấy ngữ khí khiêu khích, thần thái ái muội hỏi.

Khấu Đạt nòng khụ một tiếng, “Dương tiểu thư...”

“Chúng ta có thể bắt đầu làm bằng hữu bình thường, có cảm giác thì chính thức kết giao.” Cô ngắt lời.

“Dương tiểu thư, tôi đã kết hôn.” Anh nhú mày.

“Anh vừa rồi đã nói anh không yêu vợ của anh, hôn nhân này tất cả đều là vì giận dữ, không phải sao?”

“Ngay cả như vậy, chuyện đã kết hôn và có vợ là sự thật, tôi không thể kết hôn với người khác.”

“Nhìn không ra anh có trách nhiệm như vậy.” Dương San San tựa tiểu phi tiểu tà nghệ anh.

Khấu Đạt không nói gì mà chống đỡ.

“Bắt quá anh căn bản là không cần phải cảm thấy lương tâm bất an, em không phải mới vừa nói sao? Chúng ta bắt đầu làm bằng hữu bình thường trước, nếu anh cảm thấy chúng ta căn bản không thích hợp, hoặc là thích hợp, nhưng mà anh không muốn phản bội vợ mà cùng em tiến thêm một bước kết giao, em cũng sẽ không bắt buộc anh. Không ai quy định kết hôn xong sẽ không thể kết giao bằng hữu khác phái đi?” Cô thử thuyết phục anh. Anh vẫn như cũ không nói gì.

“Anh sẽ không như vậy nhẫn tâm, ngay cả cùng em làm bằng hữu bình thường cũng không chịu đi?” Cô bắt đầu dĩ nan thoái, sửa bộ dáng thành đáng thương ủy khuất bi tình lộ tuyến.

“Dương tiểu thư...”

“Anh thậm chí ngay cả tên của em cũng không chịu gọi, anh đối với phụ nữ khác cũng đều là tiểu thư này tiểu thư kia, khách khí như vậy sao?” Biểu tình của cô đầy ai oán.

Khấu Đạt cảm thấy chính mình giống như gặp khác tính, hoàn toàn không có biện pháp với cô. Anh nhận thức rất nhiều, cũng kết giao qua rất nhiều phụ nữ, nhưng là lại không gặp qua cô gái có thể cay nồng phun hỏa giống như vậy, nhưng cũng có thể nhu tình như nước. Chỉ có thể nói cô thật là cô gái trời sinh - vật lạ trời sinh.

“San San.” Anh không tự chủ được thuận theo thỉnh cầu của cô, gọi tên của cô.

Cô lập tức mỉm cười, kiều mỵ động lòng người.

“Làm bằng hữu?” Cô hướng anh vươn tay, cười khanh khách ôn nhu nói.

Anh còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể gật gù đầu, sau đó cầm tay của cô.

“Làm bằng hữu.”

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Một tháng thời gian xuất hồ ý liệu qua thật sự mau(*), hôm nay chính là ngày cuối cùng của kỳ hạn, Nam Thiên tối hôm qua ngủ liền khăn trương đến bây giờ, hoàn hảo cô lo lắng, Khẩu Đạt sáng sớm tỉnh lại không quần quýt lấy cô muốn đáp án chuyện này, làm cho cô nhất thời thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

(*) Xuất quỷ nhập thần.

Bất quá hiện tại suy nghĩ một chút, cô không biết buổi sáng tránh được một kiếp là chuyện tốt, bởi vì hại cô hôm nay cả một ngày đều lo lắng đề phòng, thần kinh căng thẳng, luôn trừng mắt nhìn cửa, chỉ sợ anh đột nhiên về nhà hướng cô muốn đáp án.

Mặt trời lặn, sắc trời bắt đầu tối, trong phòng mở đèn, đêm rất cực chính thức buông xuống.

Anh hôm nay có thể hay không về nhà sớm? Nam Thiên thầm đoán. Gần nhất anh đều rất bận, mỗi ngày chưa hết việc đến mười một, mười hai giờ sẽ không về nhà, hôm nay sẽ không giống với sao?

Hắn là vậy đi, dù sao đây là anh khổ đợi một tháng không phải sao?

Cho nên, cô rút cuộc có nên hay không thay anh nấu bữa tối?

Vẫn là nên nấu, ngoài việc anh trước thời gian trở về có thể ăn bữa tối ở ngoài, cô có việc làm, mới không miễn man suy nghĩ. Cô chỉ do dự hai giây liền có quyết định.

Đi vào phòng bếp, mở ra tủ lạnh, chọn lựa hôm nay đồ ăn muốn nấu.

Kết hôn qua một tháng, số lần anh về nhà ăn cơm ít ỏi không có mấy, nhưng cô vẫn phát hiện anh thích khẩu vị đồ ăn, cho dù là rau xào cũng muốn có gia vị nêm nếm tốt, về phần thịt đương nhiên tuyệt đối không thể thiếu, thịt bò, thịt lợn, thịt gà, anh đều ăn, yêu cầu duy nhất cùng rau xào giống nhau, khẩu vị phải đậm đà là được rồi.

Lấy ra ba dạng rau xanh cùng một con cá, Nam Thiên quyết định đêm nay sẽ làm đường dấm chua cá, khẩu vị này anh hẳn là sẽ thích mới đúng.

Rửa, thái, xào, nấu, liên tiếp làm việc trong nhà bếp, chờ khi cô hoàn thành bốn loại thức ăn cùng một loại canh xong, thời gian đã thẳng đến hơn nửa giờ.

Tám giờ, anh hẳn là phải về đến đây?

Tuy rằng nghĩ như vậy, cũng mang theo chờ đợi, nhưng là đợi cho canh, đồ ăn trên mặt bàn đều lạnh, đồng hồ báo thức theo tám giờ đi đến chín giờ rưỡi, ngoài cửa lớn vẫn là một mảnh lặng im không tiếng động, cô liền buông tha chờ đợi, một mình ăn bữa tối.

Trên tường đồng hồ báo thức tích tắc tiêu sái, kim phút dạo qua một vòng, đem kim đồng hồ theo vị trí mười đưa đến mười một, sau đó lại chuyển một vòng, theo mười một đẩy mạnh đến mười hai.

Ngày ước định cuối cùng của bọn họ muốn hay không thành một đôi vợ chồng chân chính, anh hẳn bận việc đến đã quên, hay là bởi vì không kiên nhẫn, đã quyết định buông tha chờ đợi, buông tha cho cô?

Hơn nửa tháng đi qua, anh trừ bỏ việc ở ngoài, thái độ đối với cô cũng không có thay đổi quá lớn, ngẫu nhiên vẫn là trêu cô, ngẫu nhiên vẫn là mang cô ra ngoài ăn cơm, sau đó hết thấy như thường.

Hết thấy như thường?

Thật là như vậy sao?

Vừa kết hôn ở chung mười ngày trước, anh tìm được cơ hội liền hỏi cô hào chí có thay đổi không, mặc kệ mục đích là vì trêu cô, hay là anh thật sự có chút khẩn cấp, nhưng là gần nhất hơn nửa tháng nay, tuy rằng anh vẫn ngẫu nhiên trêu cô, nhưng có từng nhắc lại qua chuyện này?

Hiện tại thật sự hồi tưởng, dường như không có.

Vì sao vậy? Anh vì sao đột nhiên không hề đề cập tới? Khoảng cách thời hạn càng gần, nếu anh thật sự có một chút để ý lời của cô, hẳn là bao nhiêu điều đã lộ ra dấu hiệu chờ mong mới đúng, nhưng là anh có sao?

Nam Thiên cau mày hồi nghĩ lại thái độ buổi sáng lúc anh xuất môn, giống như không chỉ có cô là không dám nhìn thẳng hai mắt anh, anh không phải đã né tránh cùng cô bốn mắt tương giao sao?

Đột nhiên có ý tưởng hoài nghi này, là thấy sai sao? Nếu không phải, cô né tránh là vì thẹn thùng, như vậy còn anh?

Trong lòng đột nhiên bị một cỗ dây đặc bất an bao phủ, anh sẽ không thật sự bởi vì không kiên nhẫn chờ, cho nên mới quyết định không cần cô, không cần cuộc hôn nhân này, tính buông tha cho cô đi?

Làm sao bây giờ, nếu thật sự là như vậy, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô hiện tại không chỉ là thích anh dừng lại đầu, cô yêu anh.

Nếu anh thật sự quyết định không cần cô, quyết định cùng với cô ly hôn, cô...

Không không không, cô không thể bi quan như vậy, hết thấy đều vẫn là không biết chắc chắn, có lẽ anh thật sự việc đến đã quên hôm nay là ngày gì mà thôi, cô sao phải chính mình dọa chính mình?

Hướng hồ anh cũng đã nói qua, lúc trước chính là cảm thấy cô không sai mới có thể kết hôn cùng cô, mới có thể muốn cùng cô trở thành một đôi chân chính vợ chồng, mới đẩy ngăn ngăn trong một tháng, anh làm sao có thể thay đổi lẽ lối nhanh như vậy? Sẽ không, sẽ không.

Đừng miên man suy nghĩ, Nam Thiên, Khấu Đạt chính là công tác bận quá, sẽ không phụ trách nhiệm.

Ngoài cửa lớn đột nhiên vang lên thanh âm chìa khóa va chạm lẫn nhau làm cho cô đột nhiên ngẩng đầu.

Anh đã trở lại!

Theo trên sô pha đứng lên, cô theo thói quen tiêu sái đi đến cạnh cửa thay anh chuẩn bị dép lê, sau đó mỉm cười hoan nghênh anh về nhà.

Cửa lớn mở ra.

“Anh đã về rồi.” Cô mặt mang mỉm cười nghênh hướng anh.

“Em như thế nào còn chưa ngủ?” Anh nhìn cô một cái, nhấn lại mi.

Sửng sốt một chút, cô không dự đoán được anh nói như vậy. Cho dù không nhớ rõ hôm nay là ngày gì, cũng có thể thường lui tới giống nhau nói với cô một câu “Anh đã trở về” đi?

“Đã muộn rồi.” Chú ý tới ngăn ngor của cô, Khấu Đạt mở miệng nói.

Nam Thiên lại lần nữa ngậy người một chút, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn về phía đồng hồ báo thức trên tường phòng khách. Thế nhưng thật sự đã muộn, cô có ngăn người lâu như vậy sao?

“Đã trễ thế này?” Cô kinh ngạc hô nhỏ.

“Lần sau anh mà về trễ, em cứ ngủ trước, không cần chờ anh.” Anh cời gầy da, đi dép lê cô chuẩn bị giúp anh.

“Gần đây công ty đều nhiều việc như vậy sao?”

“Ừ.” Anh định tiến vào phòng khách, cô nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau anh.

“Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không cha anh...”

Khấu Đạt ngắt lời cô. “Không phải, em không cần đoán.” Anh lướt qua phòng khách đi thẳng đến phòng ngủ.

Cô tiếp tục đi theo anh. “Anh ăn bữa tối chưa?”

“Rồi.”

“Hiện tại đã đói bụng chưa? Muốn hay không em làm điểm tâm này nọ cho anh ăn?”

“Không cần.”

“Vậy...”

“Anh mệt chết đi, muốn trực tiếp trở về phòng tắm rửa rồi ngủ.” Anh có chút không kiên nhẫn nói.

Nam Thiên đột nhiên dừng lại cước bộ, không biết làm sao nhìn bóng dáng anh càng lúc càng xa. Anh thật sự đã quên hôm nay là ngày cô đưa cho anh câu trả lời thuyết phục sao?

“Khấu Đạt.” Cô khẽ gọi.

Anh dừng lại cước bộ đang muốn đi vào phòng, quay đầu nhìn cô.

“Hôm nay là ngày em cho anh câu trả lời thuyết phục.” Cô cố lấy dũng khí nói.

“Cái gì trả lời thuyết phục?” Anh nhú mày.

Anh quả nhiên đã quên!

“... Đèn đỏ đã muốn biến thành đèn xanh.” Cô xấu hổ nhìn anh một cái, sau đó nhẹ nhàng mà nói ra, lại phát hiện anh dường như sau khi nghe cô nói, phản ứng đột nhiên cứng đờ. Là nhìn lầm rồi sao?

“Anh hôm nay mệt chết đi, chuyện này để lần khác nói sau.” Trầm mặc trong chốc lát, Khấu Đạt lãnh đạm trả lời, nói xong lập tức xoay người đi vào trong phòng, sau đó “phanh” đóng cửa phòng lại.

Nam Thiên về mặt kính ngạc đứng tại chỗ, ngây ra như phỗng, đầu trống rỗng.

Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh lại có loại phản ứng này, lãnh đạm, phiền chán, khẩn cấp muốn cách cô càng xa càng tốt?

Làm sao có thể? Anh không nên phản ứng như vậy nha! Cô có phải hay không trong lúc vô tình làm sai hoặc nói sai rồi cái gì chọc anh tức giận, nếu không anh làm sao có loại phản ứng này?

Anh không phải muốn cô, muốn ôm cô, muốn cùng cô trở thành một đôi vợ chồng chân chính sao? Vì sao khi cô không hề rụt rè, muốn dâng lên chính mình, anh sẽ có loại phản ứng này đâu?

Chẳng lẽ anh bởi vì không kiên nhẫn chờ, cho nên mới quyết định muốn buông tha cho cô, hoặc là còn có nguyên nhân khác?

Không thể tưởng tượng nguyên nhân khác là gì, cũng không nguyên ý suy nghĩ, Nam Thiên dùng sức lắc đầu, lấy tâm tính muốn né tránh nói cho chính mình anh chính là mệt mỏi mà thôi, cô không nên miên man suy nghĩ, phải tin tưởng chồng, không nên hoài nghi.

Coi thường dây đặc bất an trong đáy lòng chính mình, cô xoay người đi đến trước cửa lớn, xác định cửa đã khóa kỹ, mới trở lại phòng khách tắt đèn điện, xoay người trở về phòng nghỉ ngơi.

Hết thấy vẫn là đợi cho đến ngày mai, hoặc là anh không như vậy việc sau rồi nói sau.

Ngủ muộn hơn nữa bất an làm cho Nam Thiên mất ngủ đến gần sáng mới ngủ được, đương nhiên khi tỉnh ngủ mặt trời đã lên cao đầu.

Nhìn đồng hồ báo thức bên giường chỉ mười một giờ, cô cả người giống như con tôm ở trên chảo nóng nhảy dựng lên, vội vàng lao ra khỏi phòng.

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, tựa như cảm giác mỗi ngày Khấu Đạt ăn xong bữa sáng đi làm xong, để lại cô một mình ở nhà.

Anh nhất định đã đi làm, buổi sáng thời điểm anh rời đi, trong lòng có suy nghĩ gì?

Qua mỗi ngày cô đều rời giường thay anh chuẩn bị bữa sáng, làm cho anh ăn xong đi làm, nhưng hôm nay cô không có nấu ăn, không chỉ không có, ngay cả bóng người cũng chưa thấy, anh có thể hay không nghĩ cô cố ý, phát cáu vì chuyện tối hôm qua?

Không nghĩ anh hiểu lầm, nhưng là nếu vì việc nhỏ ấy gọi điện thoại khi anh đang bận rộn, anh có thể hay không cảm thấy cô chuyện bé xé ra to, lãng phí thời gian của anh mà giận cô?

Ảo não cau mày, Nam Thiên tức giận chính mình làm sao có thể ngủ như người chết, một chút cũng không có phát giác anh khi nào thì rời giường, khi nào thì rời nhà đi làm.

Hối hận không làm nên chuyện gì, cô hiện tại đang suy nghĩ là, đêm nay khi anh về nhà, chính mình nên dùng phương thức gì cùng anh nói chuyện ở chung, hóa giải không khí quái dị giữa hai người dạo này.

Kế tiếp thời gian một ngày, cô đều suy nghĩ vấn đề này, suy nghĩ thật nhiều phương pháp, khô hạn có, ôn nhu săn sóc có, giả ngu cùng đáng thương cũng có, nhưng là dù cô nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ tới anh làm việc tới mười hai giờ đêm còn không về nhà, sau đó, mười hai giờ rưỡi gọi điện thoại cho cô, anh đêm nay không trở về nhà.

Mặc dù có chút kinh ngạc, cũng có chút thất vọng, nhưng là trừ bỏ thông cảm anh công tác ở ngoài, cô còn có thể nói cái gì?

Đêm đó anh không có về nhà, cô trần trọc trong chốc lát lo lắng anh có thể hay không đem thân thể chính mình mệt chết, trong chốc lát lại miên man suy nghĩ lo lắng anh không phải là cố ý đang trốn cô, căn bản không quan hệ tới công tác.

Sau hai trăm hai mươi lăm lần kêu chính mình đừng miên man suy nghĩ, rốt cục màn đêm lại buông xuống, thời gian anh sắp trở về nhà.

Nhưng tình hình giống như hôm trước lại lần nữa phát sinh, mười hai giờ anh gọi điện nói cho cô, anh đêm nay lại không thể về nhà, sau đó ngày thứ ba cũng giống nhau.

Liên tục ba đêm, liên tục ba ngày, cô ngu ngốc cũng khẳng định được là anh trốn cô, nhưng là vì sao? Cô rốt cuộc làm sai cái gì, mà lại bị anh đối đãi vắng vẻ như vậy?

Nam Thiên dùng sức nghĩ lại, cố gắng nghĩ, lại như thế nào cũng nghĩ không ra chính mình sai ở chỗ nào, cho nên để không cho anh có cơ hội lần thứ tư làm tổn thương cô, cô trực tiếp đến công ty tìm anh, quyết định mặt đối mặt đem vấn đề giải quyết.

“Cô muốn tìm lão bản? Hần hôm nay dường như không có vào công ty nha. Hôm nay có ai nhìn thấy lão bản không?” Nhân viên của anh quay đầu hỏi đồng sự trong văn phòng.

“Không có.”

“Lão bản hôm nay chưa đến công ty, ngày hôm qua cũng không có.”

“Tôi đã ba ngày không nhìn thấy lão bản.”

Trong văn phòng to như vậy, nhóm nhân viên này nhàn nhã trả lời.

“Tôi ngày hôm qua thật ra có nhìn thấy lão bản.” Một thanh âm bất đồng từ chỗ ngồi bên phải vang lên, mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn anh, Nam Thiên tự nhiên cũng không ngoại lệ.

“Tôi hôm qua ta đi đến pub, thấy lão bản cùng một mỹ nữ đáng người ma quỷ, gương mặt thiên sứ hẹn hò nha, hai người rất là xứng đôi, khiến người khác hâm mộ đến chết.”

Nam Thiên nháy mắt cứng đờ.

“Đừng bậy bạ, ai chẳng biết lão bản đã kết hôn.”

“Kết hôn thì sao? Chuyện tình yêu của lão bản ai chưa từng nghe qua, xem qua nha?”

“Trước và sau khi kết hôn rất khác nhau!”

“Cô chưa từng nghe qua trâu dắt đến Bắc Kinh thì vẫn là trâu, giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa sao?”

“Có lẽ nữ nhân kia là lão bản nương?” Có người nói.

Người nọ chắc chắn lắc đầu. “Không có khả năng, nghe nói lão bản nương là cô gái bình thường, so với cô em có đáng người nóng bỏng, ăn mặc gợi cảm, vậy ngắn đến mức hoàn toàn không phù hợp.”

“Oa, lão bản muốn ngoại tình!”

“Đàn ông có điều kiện tốt như lão bản, cho dù bản thân không muốn, cũng sẽ có nữ nhân tự động dâng mình lên đi?”

“Lão bản nương thật đáng thương, các người đoán, cô ấy biết lão công của mình ở bên ngoài làm loạn sao?”

“Ai biết được?”

Cô không biết, cô cái gì cũng không biết.

Nam Thiên ngờ ngác đứng ở đó, muốn cười lại cười không nổi, muốn khóc nhưng cũng phát hiện chính mình nước mắt lưng không được.

Thì ra anh giấu cô bên ngoài có người phụ nữ khác, thì ra anh đã có người phụ nữ mình thích, nguyên lai đây là lý do anh vắng về cô, tránh né cô, không muốn cùng cô trở thành một đôi vợ chồng thực, hóa ra với cuộc hôn nhân này người cố gắng cho tới bây giờ chỉ có cô.

Giờ tính cái gì? Nếu anh không cần cô, không muốn cuộc hôn nhân vì giận dữ này, có thể nói thật ra, cô cũng sẽ không chết mà quần quýt lấy anh, anh vì sao không nói, vì sao muốn cho cô toàn tâm toàn ý đặt cảm tình đặt trên người anh, mới dùng phương thức này tổn thương cô?

Là anh nói muốn cùng với cô trở thành một đôi chân chính vợ chồng, là anh biểu hiện ra một bộ dáng khẩn cấp muốn cô, muốn cảm giác ôm cô, vì sao kết quả người ruộng bỏ cô cũng là anh? Cô rốt cuộc phải nghĩ gì đây? Anh là trêu đùa, nghĩ cô là búp bê vải không có tình cảm sao?

“Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Tiếng nói quan tâm khiến lòng của cô định thần lại, cô xem hướng trước mắt lo lắng ngó nhìn mình.

“Sắc mặt của cô rất khó xem.”

Cô cười tự giễu. Nghe được chồng của mình ngoại tình ở ngoài, sắc mặt ai đẹp được?

“Tôi có thể hay không phiền toái cô một việc?” Cô nhẹ giọng nói.

Đối phương chần chờ gật đầu.

“Có thể hay không lúc cô gặp Khấu Đạt, giúp tôi chuyển lời là tôi có tìm đến anh?”

“Đương nhiên.” Đối phương gật gật đầu. “Xin hỏi tiểu thư tên họ là gì?”

“Tôi sao?” Cô xả môi, thần nhiên trào phúng cười. “Cô chỉ cần nói với anh có vợ đến tìm là được.”

Hiện trường nhất thời một mảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, mọi người đều bị sợ tới mức hai mắt tròn tròn, cứng họng, cử động liên tục cũng không dám, lộn xộn một chút cũng không.

Nhìn qua hiện trường mọi người phía dưới xong, Nam Thiên liền xoay người rời đi, phía sau cũng lập tức tuôn ra một mảnh kinh hoàng cùng khăn trương khe khẽ nói nhỏ.

Cô hy vọng Khấu Đạt nghe thấy cô đã biết chuyện này xong, cũng có thể giống bọn họ có phản ứng kinh hoàng hoặc khăn trương, hay anh có thể tỏ phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể thoát khỏi cô?

Nam Thiên muốn cười, nước mắt lúc trước không biết trốn đi chỗ nào lại rớt xuống.

“Lão bản, anh ở đâu? Không tốt, lão bản nương vừa mới đến công ty tìm anh, mọi người không nhận ra cô ấy, cho nên liền không kiêng nể gì cô ở trước mặt nói một đống không nên nói, anh muốn hay không nhanh chút về nhà một chuyến, tôi sợ lão bản nương làm chuyện gì không nên làm, anh nhanh chút trở về.”

Khi nhận được điện thoại của trợ thủ đắc lực, Khấu Đạt đang cùng Dương San San du lịch Hà Lan.

Người đẹp ở bên, vì vấn đề mặt mũi của đàn ông, anh đã sớm định ra kế hoạch tiếp tục ngoạn nhạc, thẳng đến buổi tối mười giờ đưa người đẹp về nhà xong, mới lái xe về nhà.

Đứng ở ngoài cửa nhà, anh đột nhiên do dự, hoài nghi việc mình làm có đúng không?

Nam Thiên cũng không có làm chuyện gì có lỗi với anh, lúc trước sở dĩ cùng anh kết hôn cũng là vì giúp anh, sở dĩ tiếp tục cuộc hôn nhân này cũng là do anh hy vọng, anh thỉnh cầu, cô toàn tâm toàn ý phối hợp, còn thật sự sắm vai thê tử, cho anh một gia đình ấm áp trước nay chưa từng có, kết quả anh báo đáp cô cái gì?

San San nói, nếu không phải vợ chồng thật, hiện tại ly hôn với cô không có tổn thương.

Nhưng thật sự là như vậy sao?

San San nói, đưa cô một chút tiền, không ai là không yêu tiền.

Nhưng lúc trước sở dĩ kết hôn cùng Nam Thiên, không phải là do cô không bị lợi dụ sao? Nếu Nam Thiên thật sự đòi tiền, ba ba đưa ít hơn anh sao?

Đột nhiên trong lúc đó, anh phát hiện chính mình không hỏi qua cô vì sao nguyện ý cùng anh kết hôn, chỉ có cô hỏi qua anh mà thôi.

Mà anh đưa lý do tuyệt không êm tai, muốn cùng cô trở thành một đôi chân chính vợ, chồng lý do cũng không thấu đáo thuyết phục, vì sao cô cùng anh giải quyết yêu cầu của anh, hơn nữa còn thật sự hết sức làm bà chủ gia đình, làm vợ hiền anh?

Anh chưa từng có nghĩ tới vấn đề này, nhưng là hiện tại thật sự ngẫm lại, anh mới biết được thái độ chính mình đối với cô có bao nhiêu thờ ơ, xem nhẹ cỡ nào, không để trong lòng.

Thật sự là buồn cười lại châm chọc, anh thế nhưng thời điểm suy nghĩ muốn ly hôn với cô, mới tỉnh lại được thái độ chính mình đối với cô có bao nhiêu hỗn đản cùng đáng chết, nhưng như vậy thì sao? Chẳng lẽ tỉnh lại xong, anh sẽ bởi vì áy náy mà không cùng cô ly hôn sao?

Nếu thật muốn làm như vậy, San San làm sao bây giờ?

Nếu thời gian có thể quay lại, anh lúc trước sẽ không dối cưới Nam Thiên, hoặc là cưới Nam Thiên sau sẽ không lại đi dính chọc đóa hoa San San xinh đẹp lớn mật lại nhiệt tình này. Đáng tiếc hiện tại hối hận đã không còn kịp rồi, anh phải đưa ra lựa chọn giữa hai người.

Hít sâu một hơi, anh lấy ra cái chìa khóa mở cửa, đẩy cửa mà vào.

Trong phòng một mảnh hắc ám, làm cho anh ngốc sững sờ một chút. Anh nghĩ đến cô vẫn chờ anh.

Phòng khách đột nhiên hiện lên ánh sáng dọa anh nhảy dựng, sau đó anh nghĩ tới bà xã dĩ nhiên không để ý tới anh, thế nhưng theo phía sau cửa nhảy ra, hướng anh kêu to. “Sinh nhật vui vẻ!”

Sinh nhật vui vẻ? Hôm nay là sinh nhật anh sao? Khấu Đạt sững sờ, hơi suy nghĩ một chút. Hôm nay dường như theo quốc lịch là sinh nhật của anh, chính anh cũng không nhớ rõ, cô thế nhưng nhớ rõ, thế này làm sao anh có thể mở miệng muốn cùng cô ly hôn?

“Đến đây.” Cô lấy lòng thân thủ kéo anh, kéo anh đến trước một cái bánh ngọt đã chuẩn bị, thay anh châm lửa ngọn nến số hai cùng số tám sau đó vì anh hát bài hát sinh nhật vui vẻ.

“Mừng ngày sinh nhật của anh, mừng ngày sinh nhật của anh...”

Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy cô ca hát, làm anh ngoài ý muốn nhận ra, cô thể nhưng có giọng hát hay, còn có tiếng nói đặc thù làm người ta mê muội.

“Đến, nhanh chút hứa nguyện, lại thổi ngọn nến.”

“Hứa nguyện sẽ không dùng.” Anh có chút do dự.

“Không được! Nhanh chút, hơn nữa muốn hứa ba điều nha.” Cô bá đạo nói với anh, rất hiếm khi cô tỏ ra như vậy.

Có chút bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, Khấu Đạt bắt đầu hứa nguyện. “Anh hy vọng công ty buôn bán vận chuyển có thể từng bước thăng chức, phát triển không ngừng.”

“Được, nguyện vọng thứ hai.”

Khi hứa nguyện vọng thứ hai, anh hơi chút do dự một chút, sau đó mới nhìn cô nói: “Anh hy vọng sẽ quan tâm người, mặc kệ có anh ở bên người hay không, đều có thể khỏe mạnh vui vẻ.”

“Nguyện vọng thứ ba đặt ở trong lòng là tốt rồi, không cần nói ra.” Nam Thiên mỉm cười nhắc nhở.

Nhìn cô một cái, Khấu Đạt yên lặng ở trong lòng ưng thuận nguyện vọng thứ ba.

Anh hy vọng có thể cùng em kết giao tốt mà chia tay cũng không đau buồn, ly hôn xong còn có thể là bằng hữu.

Anh khuyếch thân thổi tắt ngọn nến.

Nam Thiên dùng sức vỗ tay, cố gắng đem không khí biến thành thực náo nhiệt, nhìn Khấu Đạt chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng cùng thật có lỗi.

“Nam Thiên...” Anh muốn một lần nói cho rõ, trực tiếp tiến vào vấn đề chính, lại bị cô ngắt lời.

“Chờ một chút, em mua một lọ rượu vang nha, siêu cấp đắt tiền, nhưng là người bán rượu nói năm ấy nho rất tươi tốt, cho nên năm ấy xuất xưởng rượu cũng đặc biệt uống ngon, mới có thể đặc biệt quý, nói em mua về nhà uống, tuyệt đối sẽ không hối hận. Em không hiểu về rượu, anh giúp em thường thức xem, xem nhân viên cửa hàng có hay không gạt em. Em đi lấy rượu.” Cô giống chim sẻ bàn xèo xèo thì thầm nhanh chóng nói xong, tựa như một trận gió vọt vào phòng bếp, lại vọt ra, khi trở về trên tay trừ bỏ một chai rượu, còn có hai cái cốc có chân dài cùng một dụng cụ mở chai.

“Giúp em mở được không?” Cô đem rượu vang cùng dụng cụ mở chai đưa cho anh, làm nũng nói.

Khấu Đạt không thể cự tuyệt, chỉ có thể đem rượu vang trên tay tiếp nhận đến, mà cô vội vàng cắt bánh ngọt, chia bánh ngọt, trên mặt thủy chung mang theo cười.

Anh hoàn toàn không thể đoán trong óc cô suy nghĩ cái gì? Theo lý thuyết, cô hẳn là biết anh bên ngoài kết giao bạn gái mới đúng, vì sao một chữ cũng không nói, còn có thể mặt mang tươi cười vì anh tỏ chức sinh nhật? Nếu đổi lại là anh, anh không phải phát điên, chính là đã sớm tìm cô đối chất, nữ nhân là động vật phức tạp khó hiểu như vậy sao?

“Đến, ăn bánh ngọt... Không, uống rượu trước tốt lắm, miễn cho vị giác bị bánh ngọt ảnh hưởng.” Cô rót một chén rượu đưa đến bên môi anh.

Đem chén rượu trên tay cô nhận lấy, trước nhìn cô một cái, xong anh mới nhẹ nhàng mà nhắm một ngụm.

“Thế nào, uống ngon sao?” Cô khẩn cấp hỏi.

“Không sai, giống như nhân viên cửa hàng nói với em, năm sản xuất rượu vang này cũng không tệ lắm.”

“Thật vậy chẳng? Em uống thử xem.” Cô tự mình rót một ly, sau đó uống một ngụm, một ngụm, lại một ngụm.

“Đừng uống nhanh như vậy, rượu vang tác dụng chậm rất mạnh.” Anh nhìn không được ngăn cản.

“Nhưng uống thật sự ngon nha, một chút cũng không sập, còn có một chút ngọt ngào.” Nói xong nhìn không được lại uống một hớp lớn.

“Nam Thiên...” Khấu Đạt mày như rồng mày nhìn cô, mới mở miệng lại bị ngắt lời.

“Được rồi, em biết không nên uống nhanh như vậy, rượu vang tác dụng chậm rất mạnh, anh vừa rồi đã nói qua.” Cô đối anh nhếch miệng cười, nói vừa xong, không ngờ đem chén rượu của mình một ngụm hết sạch.

Anh không thêm nhắc lại, cũng không ngăn cản, bởi vì anh rốt cục biết đây là phương thức cô phát tiết cảm xúc, nếu anh trấn an không được, cũng chỉ có thể cùng bồi với cô.

“Chúng ta chơi trò chơi được không? Người thua uống một chén.” Cô đưa ra trò chơi điền cuồng này.

“Một ly nhiều lắm, chúng ta cũng chỉ có một chai rượu mà thôi, uống như vậy, rượu lập tức sẽ không có.” Anh tìm cái lý do ngăn cản.

“Nếu không, chúng ta liền đổi thành còi quần áo, thua liền còi một thứ.” Cô nói ra ngữ khí kinh người.

“Nam Thiên...”

Cô khiêu khích. “Anh không dám sao? Sẽ không có can đảm như vậy chứ?”

Đàn ông bị phụ nữ nói không có can đảm là nhiều vũ nhục? Tuy rằng biết là không nên chịu kích thích của cô, cũng rõ ràng hiểu được không nên bởi cô hồ nháo, nhưng mà tựa như sừng trâu thấy vải đỏ bị dựng thẳng lên, anh hoàn toàn không thể khống chế chính mình chỉ có thể chấp nhận lời thách thức của cô.

Rượu một ly tiếp theo một ly, quần áo cũng càng còi càng ít, hai người chơi đoán số đầu rượu, chậm rãi chuyển thành người vật lộn người.

Đàn ông cùng người phụ nữ, chồng cùng vợ, kích tình, bộc lộ.

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đau đầu quá, đây là cảm giác đầu tiên sau khi Khấu Đạt tỉnh lại, cảm giác thứ hai còn lại là kinh hãi từ trên giường nhảy lên, sau đó dẫn đến một trận đau đầu kịch liệt.

Trời ạ, anh chỉ biết không nên bởi Nam Thiên hồ nháo, đau đầu muốn chết! Ôm đầu, anh hối hận không kịp.

Cô đâu?

Ở trên giường nhìn không thấy thân ảnh Nam Thiên, làm cho anh nháy mắt tràn ngập bất an, chịu đựng đau đầu, anh thật cẩn thận di động thân thể xuống giường, đi ra phòng tìm kiếm thân ảnh của cô.

Phòng khách không có ai, hỗn loạn tối hôm qua chúc mừng sinh nhật anh đã được thu dọn sạch sẽ, không lưu một chút dấu vết, chỉ có hai tờ giấy nằm ở trên bàn trà.

Đó là cái gì? Vì sao lại có hai tờ giấy ở nơi này, hơn nữa tờ trên giống như viết cái gì đó? Khấu Đạt nghi hoặc tiêu sái tiến lên. “Đơn ly hôn.” Ba chữ to lớn bỗng nhiên xuất hiện, làm cho anh nhất thời cả người cứng đờ, cả người đều ngây dại, chỉ thấy trên đơn ly hôn chỗ dành cho người vợ đã được ký “Nam Thiên” hai chữ, đã đóng dấu.

Đầu anh trống rỗng, khiếp sợ không thể tự hỏi, cũng không có biện pháp nhận hết thấy sự bất thành linh này.

Tối hôm qua bọn họ mới trở thành một đôi vợ chồng chân chính, hôm nay cô liền ký hạ đơn ly hôn, tính cùng anh ly hôn? Cô suy nghĩ cái gì, cô...

Đột nhiên chấn động, giống như đột nhiên bị cây gậy đánh tới, anh đột nhiên nghĩ thông suốt hết thảy đều đã có kế hoạch, trước khi anh về nhà tối hôm qua, cô cũng đã tính cùng anh ly hôn, cho nên chuyện phát sinh tối hôm qua có lẽ cũng ở trong kế hoạch của cô, mà cũng có thể là không, nhưng đều không thay đổi được quyết định của cô - cô quyết định rời anh mà đi.

Lòng tham loạn, có loại cảm giác ngũ vị tạp trần, không phân biệt rõ ràng lắm đến tột cùng là hi vọng ái ố, bối rối, thoải mái hay là phiền muộn, cảm thấy có loại cảm giác buồn bức vô hình đem anh ép tới không thở nổi.

Anh nhanh chóng cầm lấy một tờ giấy khác, là thư cô gửi cho anh, cúi đầu đọc.

“Gửi Khấu Đạt.”

Ở trên viết như vậy.

“Nghe nói anh có đối tượng để yêu thương, chúc mừng anh. Cũng chúc anh sinh nhật hai mươi tám tuổi vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng em thay anh tổ chức sinh nhật, về sau nhiệm vụ này sẽ để lại cho người yêu anh, em là người anh không yêu tự động thoái vị rồi đi, đối với anh và em mà nói đều là chuyện tốt, anh có thể đạt được tự do, mà em thì...

Nên nói như thế nào đây?

Rời đi một người đàn ông không thương em, coi như là được lĩnh ngộ một ít đi.

Vốn đang nghĩ có thể bên nhau cả đời, không nghĩ tới chúng ta duyên phận ngắn như vậy, chỉ có ngắn ngủn một tháng mà thôi.

Em không trách anh yêu người khác, chỉ đổ thừa mị lực trên người mình không có để làm cho anh mê muội, cho dù em vẫn thực cố gắng, thực cố gắng tưởng tượng được tình cảm cùng tâm của anh, cuối cùng vẫn tay trắng.

Em yêu anh. Anh chắc là không biết, nếu biết, liệu có hay không yêu người khác?

Đến lúc này, em lại còn vọng tưởng, anh nhất định cảm thấy em thực buồn cười cũng thực nhảm chán đúng hay không?

Dù sao đều phải ra đi, em nói cho anh một chuyện khác buồn cười, kỳ thật trước khi cùng anh mặt đối mặt nói chuyện, em đã thầm mến anh bảy năm, từ ngày nhập học đại học đó nhìn thấy anh, mãi cho đến hiện tại.

Thực bất khả tư nghị?

Em chính mình cũng cảm thấy như vậy.

Cho nên có thể làm vợ của anh một đêm, cùng anh ở chung một tháng, em đã thực mãn nguyện.

Cám ơn anh làm cho em thoát ra khỏi cảm giác thầm yêu ai mà không thể nói, cũng cám ơn anh giáo hội em về tình yêu, không phải trả giá, đối phương liền nhất định sẽ có hồi báo.

Cám ơn anh cho em có được sự lĩnh ngộ.

Cuối cùng, chúc anh cùng người anh yêu sẽ thành thân thuộc, đầu bạc răng long.

Nam Thiên dừng bút.”

Xem thư xong, Khấu Đạt không chỉ có cảm giác bị cây gậy đánh tới, còn có loại bị sét đánh khiếp sợ, cả người ngốc đứng tại chỗ, đầu trừ bỏ đau đớn, hỗn độn ở ngoài, không thể khôn thừa nhận cảm giác cơ hồ kích động.

Cô thương anh, Nam Thiên yêu anh, nhưng lại dài đến bảy năm!

Cô vì sao nguyện ý cùng anh kết hôn, vì sao đồng ý yêu cầu của anh, vì sao còn thật sự hết sức làm một bà chủ gia đình, khiến anh không hề trở thành một kẻ không có trách nhiệm, hiện tại còn rời khỏi anh khi một đêm trước tình nguyện dâng lên lần đầu tiên của cô, hết thảy nghi vấn nhất thời có đáp án, đơn giản là cô thương anh.

Cô thương anh, cô thương anh, Nam Thiên thương anh, mà anh lại một chút cũng không biết, thậm chí còn tổn thương cô...

Trời ạ, anh rốt cuộc đã làm gì với cô nha?

Rời đi? Dừng bút? Chẳng lẽ cô đã muốn rời anh đi, đã không ở trong gian phòng này?

“Nam Thiên?” Anh giương giọng kêu, không để ý tới cơn đau đầu đến thống khổ, cước bộ nhanh chóng hướng cửa phòng cô đi tới, sau đó thân thủ đẩy cánh cửa đóng chặt.

Trong phòng một mảnh trống rỗng, không có cô.

“Nam Thiên?”

Lòng anh càng lúc càng hoảng, đi vào trong phòng mở cửa phòng tắm, bên trong không có người, sau đó phòng bếp không có người, khách phòng không có người, thư phòng không có người, trong phòng ngủ đương nhiên cũng không có. Cô đi rồi, thật sự đi rồi, cứ như vậy đi rồi?

Đứng ở trong phòng, anh mờ mịt nhìn phòng ốc chỉnh tề sạch sẽ, lại thiếu một thân ảnh ôn nhu bốn phía.

Đột nhiên trong lúc đó, chỉ cảm thấy tâm chính mình sụp đổ thành một khối lớn.

Cửa mở ra, Nam Thiên mang theo hành lý, cùng biểu tình cơ ro đứng ở ngoài cửa lớn, đối với bên trong cửa kêu lên một tiếng.

“Mẹ.”

“Sao đã trở lại?” Nam mẫu kinh ngạc hỏi, ánh mắt dời xuống đến hành lý trong tay cô, sau đó hoài nghi nhìn con gái của mình. “Con mang theo hành lý làm gì? Khấu Đạt đâu?”

“Chúng con đã ly hôn.” Chần chờ một chút, cô cúi đầu nói thật.

“Con nói cái gì?!” Nam mẩu kinh ngạc hô to.

“Chúng con đã ly hôn.” Cô lại thấp giọng nhắc lại lần nữa, sau đó bốn phía liền lâm vào một mảnh trầm mặc.

“Con vào đi.” Sau một lúc lâu, Nam mẩu trầm giọng mệnh lệnh.

Cúi đầu, Nam Thiên mang theo hành lý đi vào trong phòng.

“Ngồi xuống.”

Trước mệnh lệnh của mẹ, Nam Thiên trầm mặc nghe theo, nếu không phải hiện tại không việc làm cũng không có chỗ ở, cô sẽ không về nhà tăng thêm phiền não cho mẹ. Bởi vì cha cô vốn không có trách nhiệm, ngay cả sinh hai đứa nhỏ không rõ đều quăng mẹ chiếu cố, cũng đã đủ làm cho mẹ phiền não, cô thật sự không nghĩ cũng thành phiền não của mẹ, nhưng là...

Tầm mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, cô nhìn không được rớt xuống lệ, một giọt một giọt tích ở trên đùi, làm ướt quần của cô.

“Lý do ly hôn?” Nam mẩu ra tiếng hỏi.

Cô nhẹ nhàng mà hút hạ cái mũi, không tiếng động lắc đầu.

“Lắc đầu là ý tứ gì?”

Anh ấy có người phụ nữ bên ngoài, anh ấy không thương con. Nam Thiên ở trong lòng vô cùng đau đớn trả lời.

“Ly hôn nhất định có lý do, các con mới kết hôn bao lâu mà thôi? Nó ở bên ngoài có nữ nhân khác phải không?” Thân là người từng trải, bà đối với loại sự tình này đặc biệt mẫn cảm.

Cả người cứng đờ, Nam Thiên không có lên tiếng trả lời, nhưng trầm mặc đã là đáp án tốt nhất.

“Lúc trước mẹ lo lắng chính là điểm này, con quá yêu nó, nhưng mẹ lại không cảm giác được dấu hiệu nó yêu con.” Trầm tĩnh trong chớp lát, Nam mẩu có chút tức giận có chút thờ dãi.

Nam Thiên không có lời nào để nói, bởi vì thời điểm lần đầu tiên mẹ nhìn thấy Khấu Đạt, cũng đã cùng cô nói qua, cô lại phản bác nói sẽ không, Khấu Đạt không phải loại người như vậy, kết quả thì sao?

“Con đáp chuyến tàu đêm trở về, một đêm không ngủ phải không? Đi ngủ một chút, tỉnh ngủ lại cùng mẹ đi siêu thị mua đồ ăn, buổi tối chúng ta có một bữa cơm no đủ.” Mẹ cô than nhẹ một hơi, sau đó ngồi bên người cô, thân thủ vỗ vỗ lưng của cô.

Ngẩng đầu lên nhìn trên mặt mẹ ôn nhu bao dung tươi cười, cô rớt cuộc nhìn không được thân thủ ôm chặt lấy bà, vùi vào trong lòng mẹ gào khóc rống lên.

Lòng của cô đau quá, thật sự, thật sự đau quá, ô...

“Phanh!”

Một tiếng nổ làm cho Nam Thiên đang môi mệ man liên bừng tỉnh, cô đột nhiên mở hai mắt, trong nháy mắt không rõ mình đang ở đâu, sau đó trí nhớ chậm rãi nhớ lại, cô nhớ tới hết thấy, nhớ tới chồng phản bội, với cả chuyện cô cùng anh ly hôn.

Hết thấy đều đã xong, không nghĩ tới yêu say đắm đến bảy năm lại dùng phương thức này chấm dứt, ông trời có phải hay không rất tàn nhẫn? Hay cho rằng chỉ có dùng loại phương thức cảnh tình này mới có thể làm cho cô chân chính giác ngộ?

Đôi mắt đỏ ngầu khó chịu, khẳng định là vì khóc lâu lắm. Vì một người đàn ông không thương mình, phản bội hôn nhân, thật sự một chút cũng không đáng giá, nhưng nếu thật có thể dùng có đáng giá hay không để bình luận lượng nước mắt phải rơi, cô căn bản ngay cả một giọt nước mắt cũng không nên vì anh hạ xuống.

Nước mắt lại theo trong hốc mắt không ngừng mà chảy ra, chậm rãi chảy xuống hai má.

Rớt cuộc phải làm như thế nào mới có thể không hề khóc, không hề vì một người đàn ông không thương mình rơi lệ?

“Linh...”

Điện thoại phòng khách đột nhiên vang lên, liên tục vang vài tiếng cũng chưa có người tiếp.

Mẹ đi ra ngoài sao?

Lau đi nước mắt trên mặt, xốc chân ngồi dậy, đang chuẩn bị rời giường đi tiếp điện thoại, chợt nghe gặp thanh âm mẹ tiếp điện thoại.

“Tôi bảo không cần lại gọi điện tới, nghe không hiểu quốc ngữ sao?”

Cô nghe thấy mẹ nói như vậy, tiếp theo đó là thanh âm dửng dưng sức cắt đứt điện thoại.

Đã xảy ra chuyện gì, là ai chọc mẹ tức giận? Cô chậm nửa nhịp đoán. Là chị gái sao? Hay là...

Khuôn mặt anh tuần không muốn nghĩ tới đột nhiên hiện lên ở trong đầu, ngăn chặn không được trong lòng khát vọng, cô xúc động lập tức nhảy xuống giường, chạy ra phòng.

“Mẹ, là ai gọi điện thoại tới?” Cô nhanh chóng hỏi, thanh âm ngay cả chính mình đều bị hoảng sợ.

“Con đã tỉnh? Đã đói bụng hay chưa?” Nam mầu quay đầu nhìn cô, mỉm cười.

Cái cô muốn nghe không phải cái này. “Mẹ, vừa rồi là ai gọi điện thoại tới?” Cô lại hỏi.

“Một tên hỗn đản.” Mỉm cười trên mặt chậm rãi biến mất, Nam mầu bấu môi, lạnh giọng nói.

“Là anh ấy sao?” Nam Thiên ngừng thở, không chuyển mắt nhìn chăm chăm mẹ.

Nam mầu cũng không đáp hỏi lại: “Con hy vọng phải không?”

Cô ngây người.

Cô hy vọng là anh sao?

Cô không biết.

Gạt người, cô làm sao có thể không biết? Hỏi như vậy liền tỏ vẻ cô hy vọng, nhưng vì sao lại hy vọng? Chẳng lẽ cô căn bản là còn chưa có chết tâm, hy vọng anh nhìn thấy thư cô để cho anh xong, bưng bình đại ngộ người anh yêu kỳ thật là cô, sau đó lại mong cô trở lại bên anh sao?

“Đúng là nó, nó gọi điện thoại hỏi mẹ con có trở về không.” Nam mầu lại mở miệng nói. “Mẹ hỏi nó làm sao vậy? Nó ấp úng không trả lời được. Hỏi nó có phải cãi nhau hay không? Nó cũng nói không có. Mẹ nói nếu không có, vì sao lại muốn ly hôn? Nó trầm mặc không nói, ngay cả câu giải thích đều không có nói, cho nên mẹ bảo nó không cần lại gọi tới, sau đó cắt đứt điện thoại. Nếu con cảm thấy mẹ làm như vậy là sai, con có thể nói cho mẹ.”

Anh trầm mặc không nói, không có câu giải thích.

Hóa ra anh thật sự không phải gọi điện thoại đến giải thích, thỉnh cô tha thứ. Mẹ nói anh ngay cả câu giải thích cũng chưa nói, như vậy anh gọi điện thoại đến nơi đây tìm đến cô là vì cái gì? Cảm ơn vì cô đã thành toàn sao?

“Nếu nó hiện tại chạy đến nơi đây tới tìm con, con sẽ tha thứ cho nó sao?”

Cô nhìn mẹ, muốn hỏi: “Có khả năng sao?” Lại phát không ra tiếng, muốn khẽ động cánh môi, cũng không có khí lực. Hiện tại vấn đề căn bản không ở chỗ tha thứ hay không, mà là anh thật sự sẽ tìm đến cô sao? Cô ở trong lòng chưa xót nghĩ.

“Cho dù con muốn tha thứ cho nó, mẹ cũng không muốn con dễ dàng như vậy liền tha thứ.” Nam mầu lấy vẻ mặt biểu tình nghiêm túc nhìn cô.

“Các con mới kết hôn bao lâu liền phát sinh loại sự tình này, chứng tỏ nó căn bản không đem con để ở trong lòng, nếu nó thật sự còn muốn cuộc hôn nhân này, còn muốn con là vợ, vậy đưa chứng cứ xác minh rằng nó sẽ không tái phạm lần thứ hai, nếu không mẹ tuyệt đối sẽ không cho con lại cùng nó ở cùng một chỗ. Hiện tại con tới ở nhà di Tâm Lam một thời gian đi, vừa vận công ty chồng của di gần đây thiếu người, con vào công tác, mẹ vừa rồi đã cùng di Tâm Lam đề cập qua, di nói lúc nào cũng hoan nghênh con.”

Nam Thiên mờ mịt nhìn mẹ, không nghĩ tới mẹ không được sự đồng ý của cô, liền tự tiện an bài quyết định việc này.

Nhưng cô có thể tức giận, có thể cảm thấy không được tôn trọng sao?

Không được, bởi vì cô biết mẹ làm như vậy tất cả đều là vì tốt cho cô.

Kỳ thật mẹ nói cũng không phải không có lý, nếu Khấu Đạt thật sự muốn cô trở lại bên anh, xác thực phải đưa ra quyết tâm cùng thành ý, nếu không ai biết anh tương lai ngày nào đó lại chứng nào tật này?

Nên để mẹ cô thu xếp, nếu anh thật sự chạy tới nơi này tìm cô. Về phần nếu anh không có tới...

Ngực đột nhiên truyền đến trận co rút đau đớn, làm cho cô đau đến nhắm mắt lại. Nếu ngay cả tưởng tượng, anh có lẽ căn bản không cần cô, sẽ không tìm đến cô, cô không thể thừa nhận rồi, như vậy nếu hết thấy đều trở thành sự thật, thủy chung đợi không được anh đến, cô thật sự có thể sẽ đau lòng đến chết. Cho nên, vẫn là rời đi đi.

“Được. Con đến nhà di Tâm Lam ở một thời gian.” Mở to mắt, cô dứt khoát kiên quyết gạt đầu.

Khấu Đạt đứng ở trước cửa nhà mẹ vợ đã hơn hai tiếng.

Mặt trời chói chang vô tình ở trên đỉnh đầu anh chiếu xạ, dường như cùng nhạc mẫu đồng tâm, giống như muốn hảo hảo trừng phạt anh phụ cô.

Sau khi Nam Thiên rời đi, anh mới phát hiện sự tồn tại của cô sớm cùng một nhịp thở với anh, cùng nhà của anh hòa thành một thể, thiếu cô, nhà đã không phải nhà, anh đã không phải anh, hóa ra hối hận không kịp chính là loại cảm giác này.

Anh thậm chí bắt đầu sợ hãi bước vào cửa nhà, bởi vì điều đầu tiên nhìn thấy là dép lê nhỏ nhắn, sẽ nhớ tới thân ảnh xinh đẹp kia, cùng tiếng nói dễ nghe: “Anh đã về rồi.” Vừa vào phòng bếp, nhìn cái bàn rộng tuếch, các món ăn từng có sẽ hiện lên trước mắt, đương nhiên, theo sau đó là Tiểu Thiên dịu dàng nhất thiên hạ kia.

Anh dị thường nhanh chóng có thói quen có tiểu nữ nhân nương lưng đến ở nhà anh, hoặc căn bản không có thích ứng việc ở một mình, nguyên bản còn tưởng rằng là chính mình với ai cũng có thể, hiện tại mới phát hiện, tất cả đều là bởi vì đối tượng là cô.

Thói quen trên cô, thói quen nhìn mặt cô đỏ, thói quen gọi cô là tiểu dưa hấu, thói quen thành thói quen, anh như thế nào ngờ đến không hiểu được phía sau rất nhiều rất nhiều thói quen đương nhiên chính là rất nhiều rất nhiều ưa thích, cũng chính là yêu?

Sau khi cô rời nhà, một phòng tịch mịch cùng hư không, cơ hồ chỉ mình anh phải nuốt hết cảm giác đó, nguyên lai trước đây có cô, cuộc sống chính là như vậy sao?

Một người ban ngày, chờ đợi.

Khi anh bên ngoài mang theo bạn gái đêm không về nhà, cô như cũ vẫn chỉ có một người, ở ban đêm tối đen yên lặng nhìn kim đồng hồ, chờ mong anh trở về.

Tâm tình như vậy, cô chưa từng nói ra, mà anh lại chính là kẻ khiến cô có những tâm tình như vậy.

Thế nhưng cô lại thầm yêu anh, đối mặt một người bất trị như anh, hẳn là sẽ phải nổi giận chứ?

Cho nên hiện tại, anh bị trừng phạt là đúng tội.

Duyên phận cùng Dương San San chỉ trị giá ba trăm vạn, không cần cha anh ra mặt, chỉ cần kêu trợ thủ Trần Thừa Khải ra mặt thí nghiệm một chút đã có đáp án, tựa như chính cô ta đã nói, không ai không thích tiền, cô ta cũng vậy.

Anh là đồ ngu ngốc, không được giáo huấn, khiến cho anh kết hôn với một nữ nhân không thể tốt hơn nữa, thế nhưng còn không biết quý trọng ra bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, thẳng đến khi người đã rời bỏ, mới phát hiện người mình thật tình thích, yêu, quý trọng kỳ thật là cô.

Hiện tại hối hận còn kịp sao? Nam Thiên nguyện ý lại cho anh một lần cơ hội sao?

Lấy tình hình hiện tại xem, thực khả năng lành ít dữ nhiều, nhưng anh tuyệt đối sẽ không bởi bị đã bại mà buông tha, anh sẽ.

Mồ hôi ở trán ngưng tụ, không ngừng theo hai thái dương chảy xuống, anh mồ hôi ướt đầm tiếp tục đứng tại chỗ chờ cửa sắt loang lỗ trước mắt mở ra.

Nam Thiên sẽ không thật sự tuyệt tình như vậy, ngay cả một lần cơ hội cũng không nguyện ý cho anh đi?

“Khách.”

Trong nhà đột nhiên truyền đến một tiếng vang, làm cho Khấu Đạt đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt nguyên bản cửa sắt đóng chặt rốt cục bị mở ra, nhạc mẫu mặt lãnh nghiêm xuất hiện ở trước mặt anh.

“Mẹ.” Tự biết đuối lý, thanh âm của anh trở nên bạc nhược.

“Các người đã ly hôn, tiếng mẹ này tôi thừa nhận không nổi.” Bà lãnh đạm nói. “Cậu đến đây có chuyện gì?”

“Nam Thiên có ở đây không? Mẹ, con muốn cùng cô ấy nói chuyện.”

“Không có ở, hôn nhân đều đã chia cách, còn cái gì để nói?” Bà lạnh lùng nói. “Còn có, tôi vừa rồi đã nói, tiếng mẹ này tôi nhận không nổi.”

“Mẹ, con cùng Nam Thiên không có ly hôn.” Khấu Đạt đột nhiên cảm thấy chuyện này nhất định phải trước tiên nói rõ ràng mới được, nếu không nhạc mẫu khẳng định từ đầu tới đuôi cũng không xem anh với sắc mặt hòa nhã.

“Tiểu Thiên nói các người đã ly hôn.” Kinh sửng sốt một chút, Nam mẫu khẽ nhủ mảy.

“Con không có kí tên.” Khấu Đạt nói.

“Vì sao không ký? Kết hôn mới một tháng mà thôi, cậu còn có người phụ nữ khác, có thể thấy được cô gái kia đối với cậu lực hấp dẫn nhất định hơn

tầm thường, một khi đã như vậy, tôi nghĩ cậu hẳn là rất muốn ở cùng cô ta mới đúng. Tiểu Thiên nguyện ý tự động nhường bộ, cậu vì sao không kí tên?” Bà ánh mắt lợi hại nhanh theo dõi chặt vấn anh.

“Con thực có lỗi.” Khẩu Đạt có chút chật vật, không nghĩ tới Nam Thiên lại đem tất cả việc này đều nói ra.

“Cậu không cần nói thật có lỗi với tôi, chỉ cần nhanh chút cùng Tiểu Thiên kí tên ly hôn là đủ rồi, tôi tuyệt đối sẽ không cho con gái của tôi sống cùng một người đàn ông dùng tình không chuyên lại ra bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cả đời.” Nam mẫu lãnh khốc vô tình nói.

Khẩu Đạt không có lời nào để nói, nhưng anh cũng không thể cứ như vậy buông tha cho Nam Thiên nha, nếu như vậy buông tha, anh nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Mẹ, con cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không phát sinh lại loại sự tình này, mẹ hãy cho con một cơ hội, cho con cùng Nam Thiên có thể nói chuyện được không?” Hít sâu một hơi, anh lấy vẻ mặt cùng ánh mắt kiên nghị, da mặt dày mở miệng thỉnh cầu.

“Cậu muốn dùng cái gì cam đoan? Chỉ bằng hé ra miệng sao? Nói dễ nghe thì ai cũng nói được, quan trọng là nói được, có làm được hay không?” Nam mẫu mặt không chút thay đổi nhìn anh.

“Nếu thực hiện điều kiện mà mẹ mở đường cho con thì con xin nguyện ý, mẹ muốn con làm như thế nào, mới nguyện ý tin tưởng cam đoan cùng thành tâm của con, yên tâm để cho Nam Thiên cùng con cùng một chỗ?” Anh vẻ mặt kiên định.

“Mặc kệ tôi nói gì, cậu đều làm sao?”

“Đúng.” Khẩu Đạt vẻ mặt còn thật sự, không chút do dự gật đầu.

Nam mẫu cười lạnh, thuận miệng nói: “Nếu tôi muốn cậu đem danh nghĩa sở hữu tài sản đều sang qua cho Nam Thiên, cậu cũng sẽ làm?”

“Nếu đây là cách duy nhất có thể lấy được tín nhiệm của mẹ, làm cho Nam Thiên trở lại bên con.” Anh không phản đối gật đầu.

“Cậu thật sự chịu sao?” Bà không khỏi hoài nghi.

“Cho con thời gian vài ngày, con sẽ cho luật sư làm thỏa đáng hết thủy thủ tục sang tên.”

Nhìn anh thật sự như vậy, Nam mẫu ngược lại không biết kế tiếp nên nói cái gì, trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên than nhẹ một hơi, thái độ cũng mềm đi theo.

“Vào nhà nói sau.” Bà mở miệng, xoay người đi vào trong phòng tắm.

Khẩu Đạt không tiếng động thở ra một ngụm khí lớn. Thẳng đến giờ này khắc này, anh mới biết được chính mình vừa rồi thần kinh có bao nhiêu căng thẳng, cũng may hoàn hảo, ít nhất nhạc mẫu hiện tại đã nguyện ý mở cửa cho anh đi vào, đây là hiện tượng tốt.

Đi vào trong phòng, anh giống như tiêu hải tử làm sai chờ mẫu thân răn dạy, thẳng tắp đứng ở cạnh cửa, không dám lộn xộn.

“Ngồi xuống.” Nam mẫu nói.

Anh thế này mới dám đi đến sô pha cách mình gần nhất, thật cẩn thận ngồi xuống.

“Cậu thành thật nói cho tôi biết, Tiểu Thiên đối với cậu mà nói rốt cuộc là cái gì? Cậu đối với nó rốt cuộc có cảm tình hay không? Cậu yêu nó sao?” Nhìn anh, Nam mẫu đi thẳng vào vấn đề.

“Con yêu cô ấy.” Khẩu Đạt không chút do dự trả lời.

Vấn đề này nếu trước đây hỏi anh, anh khả năng có thể có điều do dự, trả lời không được, nhưng là trải qua lần rung động giáo dục này, anh đã hoàn toàn hiểu được cô đối với anh mà nói quan trọng cỡ nào, không thể thay thế được như thế nào. Anh yêu cô, anh chưa bao giờ khẳng định một sự kiện như thế.

“Nếu yêu, vì sao còn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, làm cho Tiểu Thiên thương tâm khổ sở?”

“Con thực có lỗi.” Trừ câu đó ra, anh không biết còn có thể nói cái gì.

“Tôi không muốn nghe câu xin lỗi của cậu, mà là lý do.”

“Con không biết mình yêu cô ấy, nghĩ đến chính là không chán ghét...” Anh không biết nên giải thích như mình ngu xuẩn thế nào, tại sao anh lại như loại đàn ông không chịu nổi dụ hoặc, dính vào những thói hư tật xấu kia.

“Đàn ông vì sao đợi cho mất đi sau mới hối hận?” Nam mẫu giống như tự nói.

“Con không biết.” Anh chưa xót lắc đầu.

Trong phòng một mảnh trầm mặc.

“Chuyện tài sản không cần sang tên toàn bộ, chỉ cần sang tên một nửa cho Tiểu Thiển, tôi liền tin tưởng thành ý của cậu.” Nam mẫu đột nhiên tiếp tục thảo luận đề tài ở trước cửa.

“Không, con sẽ bảo luật sư sang tên toàn bộ.” Anh cũng tiếp tục quyết định lúc trước.

“Tùy ý cậu, như tôi đã nói trước đây, tôi tin tưởng cậu cũng vô dụng, Tiểu Thiển phải tin tưởng cậu, tha thứ cậu mới được.” Bà có chút dăm chiêu nhìn anh trong chốc lát.

“Cái này con hiểu được.” Anh gật gù đầu, lập tức quay đầu nhìn về phía trong phòng im lặng. “Con có thể cùng Nam Thiển nói chuyện sao, mẹ?”

Nam mẫu lại lộ ra cười khổ. “Cậu nghĩ rằng tôi lừa cậu sao?”

“Cái gì?” Anh khó hiểu đem ánh mắt di hồi trên mặt nam mẫu.

“Tiểu Thiển không ở nơi này, nó không về đây ở.”

Khấu Đạt ngẩn ngơ. “Cô ấy hiện tại ở chỗ nào?”

“Tôi cũng muốn hỏi cậu vấn đề này.”

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Một tháng sau.

Sau khi truyền đến hai tiếng đập cửa, trợ thủ đắc lực của Khấu Đạt - Trần Thừa Khải đẩy cửa mà vào.

“Lão bản, đây là tư liệu ngài muốn.”

“Vất vả cho cậu.” Khấu Đạt tiếp nhận tư liệu nói.

“Đây chính là việc tôi nên làm.”

Khấu Đạt gật đầu, cúi đầu lật xem để bắt tay vào làm việc, đột nhiên phát hiện Trần Thừa Khải vẫn đứng tại chỗ, giống như có chuyện muốn nói.

“Còn có chuyện gì sao?” Anh ngẩng đầu lên hỏi.

“Có một việc tôi không biết có nên nói hay không.” Trần Thừa Khải có chút do dự.

“Chuyện gì? Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Tôi hôm qua tôi gặp lão bản nương.”

Khấu Đạt đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên. “Ở nơi nào?”

Trần Thừa Khải có điểm bị dọa đến. “Ở chợ đêm.”

“Làm sao ở chợ đêm? Cô ấy có nhìn thấy cậu không? Có cùng nói chuyện với cậu không? Bộ dáng của cô ấy thoát nhìn thế nào? Cậu có biết cô ấy hiện tại nghỉ ngơi ở đâu không?”

Liên tiếp kích động hỏi, làm cho Trần Thừa Khải có chút kinh ngạc giật mình.

Anh vẫn nghĩ rằng lão bản đối với lão bản nương không có tình cảm, cho nên lúc trước mới có thể ra bên ngoài trộm giao bạn gái, muốn gặp ở ngoài, nhưng kết quả dường như không phải như vậy.

Sau khi lão bản nương rời đi, lão bản không chỉ có gọi anh đi thí nghiệm bạn gái, khi đối phương lựa chọn tiền thì bình tĩnh trả tiền xong việc, sau đó cứ như vậy mỗi ngày chuyên chú làm việc, cảm giác tuyệt không chịu ảnh hưởng, nhưng không ngờ phản ứng hiện tại lại kịch liệt như thế.

Chỉ có thể nói thế giới cảm quan của lão bản thật đúng là làm người ta khó có thể nắm lấy a.

“Lão bản nương không có nhìn thấy tôi, chúng tôi cũng không có nói chuyện với nhau.” Anh trả lời, chỉ thấy lão bản trong nháy mắt cả người đều nản lòng xuống dưới. “Bất quá lão bản nương công tác ở đâu, tôi đã xác định.” Anh nhanh chóng bổ sung.

“Công tác ở đâu?” Khấu Đạt chỉ chớp mắt lại khôi phục tinh thần.

“Ngay tại quán ăn vặt chợ đêm.”

“Cô ấy công tác ở quán ăn vặt chợ đêm?”

“Vâng.”

Khấu Đạt đột nhiên không nói gì mà chống đỡ.

“Hôm nay buổi tối cậu có rảnh không? Có thể mang tôi đi tới đó không?” Anh trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng hỏi.

“Có thể.” Trần Thừa Khải lập tức gật đầu.

“Cám ơn.”

Anh lắc đầu. “Tôi đi ra ngoài.”

Khấu Đạt trầm mặc vuốt cằm, Trần Thừa Khải liền im lặng xoay người rời đi.

Cửa phòng đóng lại, văn phòng khôi phục yên tĩnh lúc trước, Khấu Đạt cũng không còn tâm tình mà công tác.

Cô sao lại công tác ở quán ăn vặt chợ đêm, muốn công tác đến mấy giờ? Hàng tháng có thể lĩnh bao nhiêu tiền? Cô... Cô vì sao không chịu cùng anh liên lạc, hơn nữa cắt đứt mọi liên lạc, không lưu lại bất kì tin tức nào?

Số điện thoại di động thay đổi, ngay cả đối với người nhà cũng không chịu lộ ra chỗ ở và hành tung của mình, rõ ràng là đang trốn anh, cô thật sự tuyệt tình như vậy, thật sự không muốn lại cho anh một cơ hội sao?

Không, anh tuyệt đối không cho phép cô làm như vậy, tuyệt không!

Một tháng qua, anh bất hạnh tìm không thấy cô, cho nên mới có thể không đem cô mang về, nhưng là hiện tại đã khác, chỉ cần cho anh biết ở nơi nào có thể tìm được cô, mặc kệ muốn anh sử dụng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể đem cô giữ ở bên người là tốt rồi.

Huống chi trên tay anh còn có hế ra vương bài, đó là hai người bọn họ trên danh nghĩa vẫn là vợ chồng, bởi vì anh không có cách kí vào đơn ly hôn.

Cô đại khái nằm mơ cũng chưa nghĩ tới điểm này đi?

Không đúng, có lẽ mẹ cô có cùng cô đề cập qua chuyện này, cho nên cô mới có thể cố gắng ẩn nấp hành tung như vậy, ý đồ dùng phương pháp ở riêng này cho đến khi anh quyết định ly hôn. Cô thật sự là tuyệt tình, nhưng là cũng càng làm cho anh không thể phóng cô ra!

Tóm lại, đối với người phụ nữ không tham tài, không thương tiền, lại như thế dễ dàng chấp tay đưa anh cho người ta, làm cho anh không biết vợ anh là đứa ngốc hay tuyệt tình, tuy rằng cảm thấy có điểm bất đắc dĩ, nhưng anh vẫn hạ quyết tâm rồi, ai cũng đừng nghĩ thay đổi quyết tâm của anh, ngay cả cô cũng đừng tưởng.

Cho nên bà xã yêu quý, chúng ta bước đi xem đi, em đời này nhất định chỉ có thể là vợ cùng người yêu của Khấu Đạt ta, không cần giấy giũa, chuẩn bị đầu hàng đi!

Chợ đêm mùa hè giống như một cái chợ chiều thật, đều nhanh tương chừng nhanh chóng khiến người ta buồn chín.

Nam Thiên ngồi xổm phía sau “Lỗ thị mặt quán”, giữ cho vòi nước chảy, tuy mồ hôi như mưa, nhưng khách nhân trong quán ngồi quá tám bàn, cô vừa lau sạch một cái bàn, một cái bàn nữa lại bán. Quán ăn này thật sự làm việc rất kỳ quái, cả ngày lẫn đêm, cũng bởi vậy cô mới có thể có được cơ hội làm công phần ban đêm này.

Ban ngày có phân chức vị chính công tác, buổi tối tan tầm lại làm công chợ đêm, cô như vậy thiếu tiền sao?

Kỳ thật cũng hoàn hảo, cô chính là không muốn cho chính mình có nhiều thời gian miên man suy nghĩ, hoặc là nhớ về một người không nên tưởng niệm, mới có thể lại tìm một công tác làm cho chính mình bận rộn. Mà làm như vậy thật sự không sai, không những kiếm được tiền, lại có thể giải quyết phiền não, thật sự là xác minh thành ngữ nhất cử lưỡng tiện.

Không nên nhớ một người nha...

Kỳ thật dù làm việc bận rộn, vẫn ngẫu nhiên nhớ tới anh, tựa như lúc này.

Mẹ nói anh không gọi điện thoại đến, muốn cô thoải mái suy nghĩ, có lẽ anh đang xử lý chuyện với người phụ nữ bên ngoài kia, muốn cô cho anh một chút thời gian... Những lời này nghĩ cũng biết tất cả đều là vì an ủi cô mà nói.

Nếu anh thật sự có điểm để ý cô, sẽ không đối với cô chẳng quan tâm.

Nếu anh thật sự có điểm để ý cô, anh sẽ lựa chọn trấn an cô trước, mà không phải trước đi xử lý chuyện bên ngoài nữ nhân kia.

Nếu anh thật sự có điểm để ý cô, khi nhìn thấy cô để lại cho anh đơn ly hôn, nên điên cuồng tìm kiếm cô, mà không phải qua một tháng, vẫn vô thanh vô tức để cô bên ngoài tự sinh tự diệt.

Nói đến, anh căn bản là không cần, sự tự nguyện rút lui của cô đối với anh mà nói có lẽ là việc mong còn không được, anh lại làm sao có thể nhớ tới cô, nhớ rõ cô từng ngăn ngại xuất hiện ở cuộc sống, hôn nhân của anh sao?

Anh chắc sẽ tái hôn?

Không, có lẽ anh đã tái hôn, nếu không ba anh đại khái lại gọi anh đi kết hôn với thiên kim đại tiểu thư nào đó.

Nhớ ngày đó anh sở dĩ cùng cô kết hôn, lúc đó chẳng phải vì nguyên nhân này sao? Vì thoát khỏi cha anh cho anh áp lực đáng ghét, anh ngay cả cô là người qua đường đều có thể không chút do dự kết hôn vào cửa, hiện tại đã có người trong lòng, có cái gì lý do không kết hôn đâu?

Có thể cùng người yêu cùng một chỗ, anh hiện tại hẳn là sống thực vui vẻ đi?

“Nam Thiên.”

Phía sau đột nhiên vang lên lão bản kêu to, cô vội vàng lau đi nước mắt trên mặt không biết khi nào hạ xuống, vội vã lên tiếng.

“Dạ.”

“Có người tìm cô.” Lão bản nói.

Cô sững sốt một chút, lộ ra vẻ mặt mù mờ. Có người tìm cô? Điều này sao có thể? Cô chưa cùng một người đề cập qua, mình làm công buổi tối tại chợ đêm a.

Hoài nghi đứng dậy, cô quay đầu nhìn xung quanh, hé ra khuôn mặt cô không nghĩ đến nhất - cách nói chính xác hẳn là, khuôn mặt ba giây trước cô còn muốn liền bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Khấu... Đạt?

Cô giống như đột nhiên bị sét đánh, cả người cứng ngắc, cả người đều choáng váng.

“Tiểu đưa hấu.”

Anh mỉm cười hướng chỗ cô, cô lại giống như bị người ngoài hành tinh xâm nhập, hoàn toàn không thể là chính mình, cũng không thể động dậy.

Làm sao có thể là anh? Làm sao có thể là anh?

Anh bộ dáng vẫn như vậy có hình đẹp mặt, cho dù là tây phục của anh so với mọi người ở đây đi dép lê, mặc quần áo sơ mi đơn giản, thế nhưng ngay cả cảm giác một chút không hợp nhau hoặc không được tự nhiên đều không có. Anh luôn có thể tràn ngập tự tin hòa nhập với các loại hoàn cảnh khác nhau, sau đó lại dễ dàng trở thành đối tượng để mọi người bội phục, hâm mộ, luôn như vậy.

“Em vừa rồi đang khóc sao?” Đứng ở trước mặt cô, Khấu Đạt nhìn không chuyển mắt ngóng nhìn cô, ách thanh hỏi.

Cô lại lần nữa cứng đờ, nhanh chóng thân thủ lau đi hốc mắt còn sót lại nước mắt. “Tìm tôi có chuyện gì?” Thanh âm lãnh đạm.

“Như thế nào mới một thời gian không thấy, em liền gầy đi như vậy? Em quả nhiên không thích hợp rồi anh đi.” Anh lẳng lặng nhìn cô, đột nhiên muốn thân thủ chạm vào hai má của cô.

Nam Thiên giống như bị nóng đến, đột nhiên lùi về phía sau.

Tay anh đứng ở giữa không trung, có điểm xấu hổ, tự giễu cười, sau đó chế nhạo mình. “Xem ra anh ở trong lòng em thật sự bị cự tuyệt hoàn toàn, đúng hay không? Thật sự là trừng phạt đúng tội.”

Nam Thiên không biết nên nói cái gì, chỉ muốn biết...

“Anh tìm tôi có chuyện gì? Tôi còn phải làm việc, nếu có thể, mời anh nói ngắn gọn.” Cô rũ mắt, không nghĩ xem muốn khẳng định từ trước đến nay vẫn là anh có thể làm cho cô khi đêm dài tĩnh lặng mà thương tâm rơi lệ.

“Chuyện rất quan trọng.” Anh trả lời, sau lại không có câu dưới.

“Chuyện gì rất quan trọng?” Anh trầm mặc làm cho cô không thể không giương mắt nhìn anh.

“Mang bà xã trốn đi về nhà.” Anh không chuyển mắt nhìn cô, lấy ngữ khí nghiêm trang trả lời.

Cô kinh sợ run một chút, trong nháy mắt đầu trống rỗng.

Những lời này là ý tứ gì? Mang bà xã trốn đi về nhà? Bà xã của anh nói là chỉ cô sao?

Không, điều này sao có thể? Người anh yêu cũng không phải là cô, tìm cô trở về làm cái gì? Huống chi bọn họ đã ly hôn, cô đã sớm không phải vợ của anh, vợ trong miệng anh hẳn là đối tượng anh tái hôn đi.

“Cô ấy rời nhà trốn đi, anh tìm đến tôi làm gì? Tôi lại không biết cô ấy.” Nhịn xuống tâm đau như dao cắt, cô bắt buộc chính mình bình tĩnh đối mặt.

“Em biết cô ấy.”

“Tôi biết cô ấy?” Nam Thiên đột nhiên ngậy người. Đối tượng anh gặp ở ngoài chẳng lẽ là người cô biết? Cô cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới loại sự tình này, bọn họ làm sao có thể đối xử với cô như vậy?

“Tên cô ấy là Nam Thiên.”

Lại là ngẩn ngơ, cô kinh ngạc nhìn anh, liệu mình suy tư về lời anh nói có ý tứ gì, nhưng đầu đột nhiên không nghe lời.

“Anh thực có lỗi.” Anh nói.

Cô không nói gì.

“Một tháng qua, anh luôn luôn tìm em.”

“Gạt người.” Cô quay đầu sang một bên.

Anh lại không muốn cô không nhìn anh, bá đạo nâng cằm của cô lên. “Anh không có lừa em, mẹ em có thể chứng minh lời anh nói là thật.”

“Mẹ tôi nói anh không tìm tôi.”

“Cái gì?” Khẩu Đạt sợ hãi kinh ngạc kêu lên.

“Mẹ tôi nói anh không đi tìm tôi, mẹ sẽ không gạt tôi.” Nam Thiên nói thực xác định.

Khó có thể tin sanh đại hai mắt, anh cứng họng thiếu chút nữa nói không nên lời. “Mẹ em thật sự nói với em như vậy?”

“Đúng.”

“Cho nên kỳ thật mẹ em vẫn đều biết một tháng qua em ở đâu, có phải hay không?”

“Đương nhiên.”

“Đáng chết!” Khẩu Đạt nhịn không được thắp rủa một tiếng, thiếu chút nữa không bật thốt lên mắng ra một chuỗi phản kích ba chữ kinh.

Anh bị mẹ vợ lừa gạt! Ngu ngốc ngu xuẩn bị lừa gạt một tháng cũng không biết! Hồi tưởng qua một tháng này trải qua lo lắng cùng sầu lo, anh nhịn không được lại mắng một tiếng, “Đáng giận!”

Nam Thiên vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh.

“Một tháng qua anh vẫn đều tìm em, một tuần ít nhất gọi điện hai lần đến nhà em, hướng mẹ em hỏi tung tích của em, anh có liên lạc ghi lại có thể làm chứng.” Anh lấy thái độ vô cùng thật sự mà nghiêm túc nói với cô.

Nam Thiên hoài nghi nhìn anh.

Khẩu Đạt lấy di động ra từ trong túi, tìm ra thông tin điện thoại gần nhất ghi lại đã gọi đưa cho cô.

Cô chần chờ tiếp nhận vừa thấy, chỉ thấy quả nhiên có cuộc gọi tới nhà mẹ, hơn nữa số lần vượt qua mười, lần gần nhất là ba giờ ngày hôm qua, mà tới hôm qua khi cô cùng mẹ nói chuyện điện thoại, mẹ còn nói cho cô anh vẫn như cũ không có gọi điện thoại đến.

Mẹ vì sao muốn nói lừa gạt cô?

Không, chuyện này cô còn có thể hỏi mẹ sau, cô hiện tại muốn biết, anh muốn làm cái gì?

“Tôi và anh đã ly hôn...” Cô mở miệng, lại bị anh đánh gãy.

“Anh không có ký tên.” Anh nói.

Nam Thiên có chút ngây dại. “Anh... không ký tên?”

“Không có.”

“Vì sao?” Cô thốt lên. “Anh không phải đã có người trong lòng, có đối tượng kết giao sao? Nếu lưỡng tình tương duyệt, vì sao không kết hôn? Hay là tôi lúc trước viết đơn ly hôn viết thiếu cái gì, khiến cho chúng ta ly hôn không có hiệu quả, làm cho các người không thể thuận lợi kết hôn? Nếu là như vậy, tôi có thể một lần nữa ký một tờ khác cho anh.”

“Em thật là ngốc.” Anh đột nhiên lớn tiếng mắng.

“Cái gì?!”

“Em thật là ngốc.” Anh còn nói lại lần nữa. “Cho nên anh quyết định, về sau biệt danh của em không phải tiểu đưa hấu, từ hôm nay trở đi đổi thành đại ngốc, như vậy định rồi.”

Cái gì? Nam Thiên ngờ ngác nhìn anh, mày nhướng cao, hoàn toàn không hiểu gì. Anh rốt cuộc đang nói bậy bạ cái gì nha?

“Đi thôi, về nhà.” Anh đột nhiên dắt tay cô.

Cô chân động một chút, muốn rút tay về, anh lại kiên định nắm chặt, khí thế có chết cũng không buông tay.

“Khẩu Đạt...”

“Gọi anh ông xã.”

“Học trường...”

“Gọi anh là ông xã.”

Nam Thiên nhắm mắt lại, miễn cho chính mình nhìn không được đánh một quyền trên mặt anh, hoặc là lên tiếng thét chói tai. Anh làm sao có thể da mặt dày như vậy, phản bội hôn nhân bọn họ, cô đã tức giận đề ra đơn ly hôn, còn dám luôn mồm muốn cô gọi anh là chồng?

“Mời anh buông tay, tôi còn có công việc phải làm.” Cô mở mắt ra, lạnh lùng mở miệng.

“Công việc này không thích hợp với em, đừng làm, hơn nữa em cũng không cần làm việc.” Anh không hề bị ảnh hưởng bởi sự lạnh lùng của cô, vẫn nắm chặt tay cô, ngữ khí ôn nhu.

“Không cần làm việc muốn tôi ăn không khí sao?”

“Đùa giỡn cái gì, em có biết em hiện tại là phú bà có giá trị vài trăm ngàn?”

“Chuyện đáng cười lắm.” Cô ngoài cười nhưng trong không cười lãnh trừng anh liếc mắt một cái.

“Anh không phải nói giỡn với em.” Anh còn thật sự nói. “Tài sản của anh có một nửa đã chuyển thành danh nghĩa của em, còn lại một nửa đang lục tục đòi đi.”

Nam Thiên có điểm bị dọa đến, nhưng lại nghĩ, chuyện này căn bản là không có khả năng. Anh không có chuyện gì sao đột nhiên làm như vậy, chỉ vì vấn đề cô sao? Anh không phải không biết anh biết, tiền cho tới bây giờ không phải là thứ có thể tác động tới cô.

“Tôi muốn quay lại làm việc, không thời gian cùng anh nói giỡn, mời anh buông tay.”

Anh thất bại thờ dãi. “Em như thế nào mới tin là anh không nói giỡn?”

“Được, vậy anh trả lời tôi, anh không có việc gì đem tài sản chuyển đến danh nghĩa của tôi làm cái gì?”

Anh lập tức chính sắc mà chống đỡ. “Vì chứng tỏ anh đối với em là thật sự.”

“Tình cảm không thể dùng tiền để cân nhắc.”

“Điểm ấy anh so với ai khác đều hiểu được.”

Rút tay về, hai tay cô khoanh trước ngực, không cho anh lại có cơ hội động thủ động cước. “Nếu hiểu được, nên biết làm như vậy là uống phí khí lực, tôi căn bản sẽ không bởi vì anh cho tôi bao nhiêu tiền, liên tin tưởng anh đối với tình cảm của tôi có phải thật sự hay không.”

“Anh biết, nhưng mẹ em lại tin tưởng.”

“Mẹ tôi?”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, di động Nam Thiên đặt ở trong túi tiền bỗng nhiên vang lên, tiếng chuông báo làm cho cô nghe thanh đoán người, cho dù chưa đưa điện thoại di động trong túi tiền lấy ra nữa, cũng có thể biết là ai gọi điện tới.

Cô xem Khấu Đạt liếc mắt một cái, lấy ra di động tới đón nghe.

“Alo?”

“Còn làm việc ư?” Nam mẩu hỏi.

“Vâng, mẹ.”

Nghe thấy xung hô của cô, Khấu Đạt nháy mắt nhướng mày. Mẹ vợ quả nhiên đem anh lừa thật thâm nha, nói với anh Nam Thiên tuy rằng ngẫu nhiên gọi điện thoại về nhà, nhưng đều là dùng điện thoại công cộng, cho nên không có biện pháp liên lạc với cô, mà anh thế nhưng rất tin không nghi ngờ, thật sự là cái đại ngu ngốc!

“Mẹ, anh vẫn không có gọi điện thoại tới sao?” Nam Thiên ý định thử.

Người kia quả nhiên không chút do dự trả lời. “Không có.”

“Mẹ, vì sao muốn gạt con?” Nam Thiên trầm mặc một chút, mới hoàn thành mở miệng.

“Là nó tìm được con, hay con đi tìm nó?” Nam mẩu bình tĩnh hỏi, một chút kinh hoàng bởi nói dối bị vạch trần đều không có.

“Anh ấy tìm được con.”

Bà cười. “Cừ thật, mẹ còn nghĩ phải mất mấy tháng.”

“Mẹ, mẹ vì sao muốn làm như vậy?” Nam Thiên nhin không được đề cao thanh âm.

“Đương nhiên là vì muốn trừng phạt nó nha.”

Còn con đâu? Nam Thiên khổ không nói nổi ở trong lòng hỏi. Trời biết một tháng qua, hàng ngày cô cơ hồ đều lấy nước mắt lau mặt, mẹ trừng phạt anh phía trước, vì sao không nghĩ tới cô cũng có khả năng chịu khổ theo?

“Tiểu Thiên, đừng trách mẹ lừa con, cá tính của con rất dễ nói chuyện, cho nên mẹ mới phải ra mặt giúp con cho nó một chút trừng phạt, nếu không con dễ dàng như vậy tha thứ cho nó, nó sẽ không học được bài học gì.” Nam mẩu còn thật sự nói với cô.

Nam Thiên không nói gì mà chống đỡ, chỉ có thể nói: “Con đã biết.”

“Còn có một việc.” Nam mẩu còn nói. “Mẹ muốn nó đem tài sản trên danh nghĩa của nó dời đi một nửa trên danh nghĩa của con, đây là một phương thức bảo đảm tương lai của con, con cũng không nên gây ngốc lại cự tuyệt, nghe không?”

Cô lại lần nữa không nói gì.

“Tiểu Thiên, con có nghe mẹ nói không?” Trầm mặc của cô làm cho nam mẩu vội vàng thúc giục.

“Nghe thấy được.” Cô thờ dãi.

“Nghe thấy được trả lời a.” Nam mẩu lo lắng dạy dỗ con gái. “Tốt lắm, nếu nó đã tìm được con, công việc buổi tối con liền bỏ đi, mẹ thật sự là thực lo lắng thân thể của con không chịu được.”

“Con sẽ lo lắng.” Cô nói.

“Được rồi, chính con chăm chú đi. Không có việc gì, mẹ muốn gác điện thoại?”

“Dạ, bye bye.”

Cắt đứt điện thoại xong, cô đột nhiên không biết nên như thế nào đối mặt với người đàn ông trước mắt, nhưng là anh sớm chờ ở một bên, muốn vì thành tín của mình đòi lại công đạo.

“Anh không có lừa em đi?” Anh vội vàng nói.

“Thực xin lỗi.” Cô không biết nên nói cái gì, chỉ có thể giải thích.

Anh lại lắc đầu. “Không có thành ý.”

Nam Thiên nhìn không được mở to hai mắt. Không có thành ý? Anh dám nói như vậy?! Cô chẳng qua là hoài nghi lời nói của anh mà thôi, nói một câu giải thích đã thực rất giỏi, anh lại dám nói cô không có thành ý!

Nếu cái này gọi là không có thành ý, như vậy còn anh? Anh phản bội hôn nhân bọn họ, hại cô thương tâm muốn chết chảy không biết bao nhiêu nước mắt, cô muốn nhìn anh có nhiều thành ý!

“Nói tôi không thành ý, vậy còn anh?” Cô nheo mắt lại chất vấn anh.

“Anh như thế nào?”

Trầm mặc không nói nhìn anh, biểu tình vẻ mặt “anh nói xem”, sau đó chỉ thấy anh chậm rãi lộ ra bộ đáng bưng tỉnh đại ngộ, còn gật gật đầu.

“Anh đã biết.” Anh gọi lên vui vẻ cười.

Còn muốn hỏi không hiểu anh biết cái gì, không nghĩ tới giây tiếp theo anh liền đột nhiên đem cô kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn trụ cô.

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Nam Thiên yên lặng bất động, không rõ là kinh ngạc hay là khâm trọng nhiều hơn.

Đây là lần thứ hai anh hôn cô, lần đầu tiên là trước đêm cô rời đi, đêm đó hai người đều uống rượu, mặc dù có hôn môi, cũng không nhớ rõ đó là tư vị gì, nhưng hiện tại cô hoàn toàn thanh tỉnh, có thể rõ ràng cảm giác được môi của anh, lưỡi anh, hương vị của anh, cùng với sự ôn nhu và ham muốn của anh.

Ôn nhu như vậy làm cho cô không tự chủ được bắt đầu đáp lại, môi lưỡi giao quấn, chỗ sâu nhất trong yết hầu anh phát ra một tiếng rên rỉ, nháy mắt liền làm nục hôn sâu sắc.

“Ấn... khụ! Khụ!”

Thình lình xảy ra tiếng ho khan đánh gãy hình ảnh duy mỹ này, Nam Thiên sợ tới mức trong nháy mắt đột nhiên lấy lại tinh thần, nhanh chóng dùng sức đẩy Khấu Đạt ra. Nhưng động tác cô dù nhanh, cũng không nhanh bằng ông chủ sớm đứng ở một bên lấy vẻ mặt ái muội hướng về phía cô cười ranh mãnh, hại cô không thể chỉnh lại khuôn mặt nhất thời đỏ lên được.

“Thực xin lỗi, quá rầy chuyện yêu đương của hai người, nhưng mà tôi cần bát sạch để buôn bán nha.” Ông chủ cười hi hi nói.

“Thực xin lỗi, ông chủ, chỗ này đã sạch.” Nam Thiên xấu hổ lại lòng tràn đầy áy náy, vội vàng đem một cái giỏ đã rửa sạch bát đưa cho ông chủ.

“Ông là chủ nơi này sao?” Khấu Đạt đột nhiên mở miệng hỏi.

Ông chủ nhìn về phía anh. “Đúng, có việc sao?”

“Tôi muốn giúp vợ của tôi từ chức.”

“Vợ cậu?” Ông chủ kinh ngạc nhìn về phía Nam Thiên. “Anh ta là chồng của cô?”

Người đàn ông này một thân tây phục thẳng tắp, thấy thế nào đều giống người có tiền, hoàn cảnh gia đình cũng không sai, làm sao có thể để cho vợ của mình lưu lạc đến chợ đêm rửa chén bát kiếm tiền? Ông nhún mày.

“Trước đây hai chúng tôi có điểm bất hòa nhỏ, cô ấy một mạch rời nhà trốn đi, hại tôi lo lắng đời mạng, nay đa tạ ông chủ đã chiếu cố.” Như là có thể nhìn thấu tâm tư ông chủ, Khấu Đạt tự động tự phát mở miệng giải thích, đồng thời biểu đạt lòng biết ơn.

Nghe hắn nói như vậy, hoài nghi trên mặt ông chủ nhất thời tán đi, ông thân thủ vỗ vỗ bả vai Khấu Đạt, lấy biểu tình “ta biết” nói: “Phụ nữ luôn hành động theo cảm tình như vậy, vất vả cậu.”

Nam Thiên không dám tin trọn to hai mắt, không có lời nào để nói. Đàn ông vì sao luôn tin tưởng người đàn ông khác nói như thế, cho dù đối phương là lần đầu tiên gặp mặt?

“Ông chủ...” Cô mở miệng, lại bị đánh gãy.

“Nam Thiên, cô cùng chồng về nhà đi, về sau khi vợ chồng cãi nhau không cần lại hành động theo cảm tính rồi nhà đi ra ngoài, biết không? Đến, đây là tiền lương trong khoảng thời gian này của cô.” Nói xong, ông chủ lấy tiền trong túi ra tính đưa cho cô.

Việc đã đến nước này, cô còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể cời quần áo lao động, tạ tiếp nhận tiền xong, bực mình xoay người rồi đi.

Rồi đi chỗ làm công xong, một bàn tay lén lút từ phía sau cầm tay của cô, cô dùng sức bỏ ra, Khấu Đạt thử lại một lần, mà cô cũng lại đá.

“Em tức giận?” Anh ở phía sau đầu thật cẩn thận hỏi.

Cô trầm mặc không nói, chỉ đi về phía trước. Cô không nên tức giận sao? Anh dựa vào cái gì thay cô từ chức, ngay cả một chút nên tôn trọng cũng không để cho cô? Không cùng anh chia tay, không có nghĩa là anh có quyền can thiệp quyết định cùng công tác của cô!

“Nhưng là anh thật sự luyện tiếu nhìn em vất vả như vậy nha, em có biết khi anh nhìn thấy em một người ngồi xổm góc sáng sửa rửa chén phản ứng đầu tiên là gì không? Anh nghĩ muốn giết chính mình.” Anh theo sát phía sau cô, nói thật chân thành.

Nam Thiên tiếp tục im ắng.

“Một tháng qua anh vẫn đều tìm em, muốn nói lời thật lòng với em, muốn sám hối với em, muốn nói cho em anh là cái đồ ngu ngốc, chỉ có khi mất đi mới có thể bỗng nhiên bình tĩnh, bình tĩnh đại ngộ hiểu được người mình trong lòng chân chính để ý, thích, yêu là ai.”

Cô vẫn như cũ trầm mặc đi về phía trước, nhưng mà cước bộ dồn dập cũng không tự chủ chậm lại.

“Phụ nữ chủ động rời anh đi có rất nhiều, mặc kệ là vì tiền, vì thừa nhận không được áp lực, hoặc là cảm thấy anh rất hoa tâm, yêu anh quá mệt mỏi... các loại lý do đều có, nhưng người duy nhất làm cho anh hoang ý loạn là em. Em đột nhiên rời đi làm cho anh không biết làm sao, cảm giác tâm như là đột nhiên sụp đổ một khối, muốn tìm lại mà không trở lại.”

Chỉ là sụp đổ một khối mà thôi, còn cô hoàn toàn tan nát cõi lòng, anh biết không?

“Cái loại cảm giác này anh không biết nên hình dung như thế nào, thực hoảng, thực loạn, thực vô định mà cũng rất đau. Anh không dám về nhà, bởi vì nơi đó tràn ngập hình ảnh của em, về nhà làm cho lòng tham của anh đau rất đau.”

Chỉ có về nhà là đau lòng, bên ngoài sẽ không sao? Cô không có lúc nào là không đau lòng, cho dù rời anh đi, ly khai khỏi nhà kia, trong lòng của cô, đau sớm trở thành một bộ phận cuộc sống hằng ngày, anh biết không?

“Nam Thiên, tha thứ anh được không?” Anh cầm tay cô, thấp giọng thỉnh cầu, cảm giác cô không hề có ý định bỏ ra tay anh ra, không ngừng cố gắng yêu cầu. “Cho anh một cơ hội nữa được không? Biết đau lòng thống khổ xong, anh cam đoan tuyệt đối sẽ không lại chộc giận em thương tâm, cho em đau lòng.”

“Dựa vào cái gì muốn tôi tin tưởng cam đoan của anh? Chỉ bằng hé ra miệng sao?” Đột nhiên dừng lại cước bộ, cô mặt không chút thay đổi xoay người đối mặt anh.

Khấu Đạt sững sốt một chút, đột nhiên lộ ra một tia cười khổ. Quả nhiên là phụ nữ, lời nói đều giống nhau.

“Vậy em muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng anh?” Anh hỏi cô.

So với việc vất óc suy nghĩ ra cách, không bằng để cô đưa ra điều kiện có vẻ nhanh hơn, dù sao anh đã hạ quyết định quyết tâm, chỉ cần cô nguyện ý trở lại bên anh, mặc kệ muốn anh trả giá cái gì lớn lao, anh đều nguyện ý. Bất quá nói trở về, danh nghĩa tài sản của anh đều đã biến thành của cô, anh còn có thể trả giá cái gì lớn hơn nữa đâu?

“Đây là vấn đề tôi hỏi anh.” Cô nói.

“Anh biết, nhưng anh không biết đáp án gì mới làm cho em vừa lòng, cho nên em trực tiếp nói cho anh biết đi.” Một chút, anh bổ sung. “Mặc kệ em yêu cầu cái gì, anh đều đáp ứng.”

Tuy rằng anh nói như vậy, nhưng Nam Thiên thật đúng là nghĩ không ra chính mình có thể yêu cầu anh cái gì. Yêu cầu anh toàn tâm toàn ý yêu cô, không cho phép lại phản bội hôn nhân cùng tình yêu bọn họ sao? Loại sự tình này nếu yêu cầu là được, trên đời ly hôn cũng sẽ không cao như vậy.

“Nghĩ ra không?” Anh hỏi.

“Tôi không cần tiền của anh.” Cô đột nhiên toát ra một câu.

Khấu Đạt sững sốt một chút, dừng ở ánh mắt của cô không khỏi trở nên càng ôn nhu. “Anh biết.” Anh nói. “Nhưng mà có rất nhiều phụ nữ muốn, cho nên chỉ cần tiền của anh hoàn toàn về sở hữu của em, anh nghĩ ý nghĩ tiếp cận anh của nữ nhân hẳn là tự động giảm bớt.”

“Anh muốn nói cho tôi biết hết thảy đều là do người phụ nữ kia chủ động, anh không sai?” Nam Thiên nhìn anh nhú mày, không tin anh sẽ nói ra lời

không phụ trách nhiệm như vậy, đem trách nhiệm toàn đồ lên người đối phương.

“Không, lần này hoàn toàn là anh sai, là anh chần chừ, dùng tình không chuyên, định lực không đủ, mới có thể hại em thương tâm, anh thật sự thực có lỗi.” Anh khiêm thanh nói.

“Chỉ có hại tôi thương tâm sao? Còn đối phương đâu?” Cô nhin không được hỏi.

“Cô ta lấy tiền xong, vui vẻ dùng sức hôn anh một chút rồi bước đi, anh không thấy cô ta có chút nào thương tâm.” Khấu Đạt tự giấu nhếch miệng cười.

Ngốc sùng sốt một chút, cô lập tức lộ ra áy náy biểu tình. “Thực xin lỗi.”

Chỉ thấy trên mặt anh trào phúng biểu tình ở trong nháy mắt biến mất, thủ nhi đại chỉ là vô tận nhu tình cùng cảm động, cùng với cảm giác không biết nên làm thế nào với biểu tình bất đắc dĩ của cô.

“Đưa ngốc.” Anh thân thủ phù nhẹ lên tóc cô. “Người lấy tiền của anh rồi rồi đi cũng không phải em, em làm chi theo anh xin lỗi?”

Nam Thiên nghe vậy sùng sốt một chút. Nói cũng đúng, làm chi muốn cùng anh xin lỗi đâu? Phản ứng cô nên có hẳn là vui sướng khi người gặp họa, cười nhạo anh xứng đáng mới đúng, nhưng mà...

Không biết, chỉ là cô không thể xát muối lên chuyện của người khác, nhất là vết thương của anh.

“Em thật là ngốc, đại ngốc.” Anh nỉ non, thừa dịp cô ngăn người hết sức lại lần nữa cúi người hôn cô.

Thời gian lúc này như tạm dừng, môi của anh phúc thưng của cô, nóng cháy mà ôn nhu hôn cô, làm cho cô ý loạn tình mê ý hướng anh, thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng. Đây là lần thứ ba anh hôn cô, đêm nay lần thứ hai...

“Tít...”

Âm thanh nhỏ vang lên liên hồi bỗng nhiên bùng tỉnh cô, làm cho cô nhanh chóng lui về phía sau, lại phát hiện chính mình cả người không biết khi nào đã rơi vào trong lòng anh, bị tuyên cáo chủ quyền của anh dường như vây quanh.

“Anh... Buông tay.” Về mặt cô đỏ bừng cúi đầu, nhẹ nhàng giãy giụa, hoàn toàn không dám nhìn hướng bốn phía.

Trời ạ, cô như thế nào đã quên nơi này là chợ đêm đâu? Thế nhưng cùng anh trước mặt mọi người hôn anh, nha, trời ạ!

“Đừng nhúc nhích.” Anh đột nhiên thấp giọng cảnh cáo.

“Tôi muốn động liền động!” Cô có chút tức giận, khi anh không chọn thời gian địa điểm, càng tức khi biết sao mình dễ dàng đã bị anh hôn đến mê muội.

“Em làm cho anh có phản ứng sinh lý.” Anh dán tại bên tai cô thấp giọng nói.

Oanh! Một trận khí nóng bỗng nhiên theo ngực thẳng hướng ót, Nam Thiên cả người cứng đờ, đầu trống rỗng, không chỉ có động tác giãy giụa ngừng lại, ngay cả hô hấp cũng đi theo dừng lại. Sau khi hết thấy động tác đều đình chỉ, cảm giác ngược lại càng sâu sắc, không chú ý tới chuyện phía trước, nháy mắt cảm nhận được toàn bộ sự hiện diện của anh, khao khát của anh, hô hấp của anh, phản ứng sinh lý cứng rắn của anh kè sát vào cô.

“Anh...” Thanh âm của cô nghẹn ở trong cổ họng. Nơi này là chợ đêm đông đúc người nha, anh làm sao có thể, anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

“Anh không quên chuyện tối hôm đó, anh muốn yêu em, vợ yêu à.” Anh lại lần nữa thiếp tựa vào bên tai cô, khe khẽ nói thầm

Cô không tự chủ được nuốt nước bọt trong miệng, cảm thấy toàn thân khô nóng đến không chịu được. Người đàn ông này thật sự thực đáng giận, anh như thế nào có thể nói với cô như vậy? Tối hôm đó... Nhớ tới chuyện tối hôm đó, cô rốt cuộc nhin không được run rẩy một chút.

Run rẩy của cô làm cho ánh mắt anh trong nháy mắt trở nên càng thêm nóng cháy, anh đột nhiên chế trụ cánh tay của cô, lôi kéo cô chạy về phía trước.

“Khấu Đạt?” Thành linh xảy ra hành động khiến cho về mặt cô kinh ngạc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anh không có lên tiếng trả lời, tiếp tục lôi kéo cô xuyên qua đám người ở chợ đêm, không ngừng mà chạy về phía trước.

Anh rốt cuộc muốn kéo cô đi chỗ nào nha?

Phụ nữ dễ bị lừa - không, có lẽ là nên đổi thành cô dễ bị lừa mới đúng.

Nam Thiên đem ánh mắt theo quan sát khách sạn trang hoàng bên trong chuyển qua trên mặt chồng ngủ say bên cạnh, vô thanh vô tức than nhẹ một tiếng.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ, muốn sử dụng trò cũ thừa dịp lúc anh ngủ say chạy trốn sao?

Nhìn mặt anh ngủ say, cô mím môi tức tối.

Người đàn ông này thật sự thực đáng giận, còn chưa nói rõ ràng, vấn đề cũng còn không có giải quyết liền đem cô đè trên giường, anh nghĩ như vậy là có thể xóa bỏ phần nợ cùng tổn thương của cô sao?

Đáng giận, anh thật sự thực đáng giận!

Mà nói ngược lại, cô không có nghiêm khắc cự tuyệt tựa hồ cũng có sai, vì sao cô không ở khi phát hiện kế hoạch của anh, nghiêm nghị nhanh chóng cự tuyệt, dùng sức đem anh đẩy ra, quát anh muốn vào khách sạn mắc gì kéo thêm cô vào?

Trùng mắt nhìn mặt anh ngủ say, cô càng nhìn càng cảm thấy tức giận, rốt cục nhịn không được thân thủ giáng một cái tát ở trên mặt anh.

“Bốp!”

“Chuyện gì?” Anh phút chốc bị bùng tỉnh trợn mắt.

“Có muỗi.” Cô nói.

“Phải không?” Về mặt anh ngơ ngác, không tỏ ra nghi ngờ gì, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Nhìn anh an ổn ngủ, Nam Thiên nhịn không được ngứa tay lại ở trên gương mặt anh hạ xuống một cái tát.

“Bốp!”

Trong nháy mắt anh lại mở mắt ra, phản ứng lúc này bất đồng lúc nãy, lúc này anh lên án nhìn chăm chăm cô. “Em đánh anh.”

“Không có nha, em đánh muỗi.” Cô trợn mắt nói dối.

“Em gạt anh, anh không có nghe thấy tiếng muỗi bay.” Anh chỉ chứng cứ rõ ràng.

“Phải không? Có thể là tiếng điều hòa quá lớn, cho nên anh mới không nghe thấy.” Cô nhún vai, nói dối mà mặt không đỏ, khí không suyễn.

Anh có chút dăm chiêu nhìn cô trong chốc lát, sau đó lại lần nữa nhắm mắt lại.

Cô khó có thể tin mở to hai mắt, khi đang nghĩ anh còn muốn tiếp tục ngủ, lại nghe thấy anh đột nhiên mở miệng.

“Trên mặt anh hẳn là còn có muỗi? Đánh đi.” Anh nhắm mắt lại, nhận mệnh nói.

Trùng mắt nhìn anh, Nam Thiên hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ. Khi anh nói như vậy, kêu cô như thế nào rảnh tay, đánh anh cho được? Trọng yếu nhất là, cô không muốn cho anh toại nguyện, như ý của anh, nghĩ đến nhẹ nhàng mấy cái tát, có thể xóa bỏ tổn thương anh đối với cô sao?

“Không có.” Cô dối nói, sau đó lập tức xoay người đưa lưng về phía anh, nhắm mắt lại ngủ.

Phía sau một trận xôn xao, thân thể anh ảm áp rắn chắc mà trần trụi đột nhiên theo sau lưng ôm lấy cô, một bàn tay phía dưới lướt qua bên hông của cô, mềm nhẹ đặt ở trên lưng cô, đem cô vòng tiến trong lòng anh.

“Anh yêu em, vợ.” Anh nói.

Cô trầm mặc mà chống đỡ.

“Thực yêu thực yêu em nha.” Anh còn nói.

Cô tiếp tục trầm mặc.

“Yêu em như núi cao biển sâu nha.” Anh không ngừng cố gắng nói.

Cổ họng cô không hề phát ra tiếng nào

“Tận đến khi là ngày tận thế của Trái Đất cũng yêu em nha.” Anh tiếp tục nói.

“Chỉ nói suông mà không làm thì cũng vô dụng.” Sợ lại làm cho anh múa mép khua môi, chính mình nhịn không được cười ra tiếng, Nam Thiên giả bộ lãnh đạm mở miệng.

Phía sau anh đột nhiên một trận trầm mặc.

“Ý em là muốn anh không cần nói, mà làm sao?” Anh im lặng trong chốc lát, thò ra tiếng.

Nam Thiên không có đáp lại, quyết định nếu ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cô vẫn phải nói cho anh, cô về sau liền thật sự không để ý tới anh.

“Anh đã biết.” Kế tiếp anh đột nhiên đem tay đặt ở trên người cô dờn lên trên, mềm nhẹ bao lại bộ ngực của cô, bắt đầu liên tiếp âu yếm vuốt ve.

“Anh đang làm sao?” Thanh âm của cô phút chốc ngạnh trụ.

“Không thể chỉ nói xuông, cho nên anh yêu em.” Anh một bên hôn môi cùng cái gáy mẫn cảm của cô, một bên thì thảo trả lời.

“Em không có ý này, anh nhanh chút dừng tay.” Nam Thiên nghiêm khuôn mặt đang đỏ lên, giãy giụa kêu.

“Không được, trừ bỏ biểu hiện ở cuộc sống hằng ngày, đương nhiên cũng muốn biểu hiện ở trên giường.” Anh quả quyết cự tuyệt, hai tay đặt ở trên người cô, đôi môi đồng thời càng không ngừng dao động, khiêu khích những chỗ mẫn cảm trên người cô.

Một lần thân thiết trước đã bỏ hết quần áo che đậy trên hai người bọn họ, nhiệt độ cơ thể anh nhanh chóng lên cao cùng tiếng tim đập dồn dập tạo sức nóng bên trong vô, còn có dục vọng cũng giống anh, làm cho cô nhịn không được rên rỉ ra tiếng, thân thủ muốn ngăn cản, lại bất lực...

Vợ yêu tuy rằng về nhà, nhưng Khấu Đạt lại phát hiện hết thảy đều trở nên không giống với trước đây.

Cô không hề mỗi ngày chỉ ở nhà, khuôn mặt tươi cười ngênh nhè anh về nhà, bởi vì cô có công tác.

Cô cũng không lại chịu mệt nhọc thay anh chuẩn bị bữa sáng, bữa tối, sửa sang lại nhà cửa, bởi vì người lĩnh lương như cô luôn so với ông chủ tự do như anh ra ngoài sớm hơn, càng có nhiều việc, còn càng mệt.

Sau đó, cô lại càng không giống khi anh đã xã giao về nhà, thay anh rót nước trà, khăn mặt, thân thiết hỏi anh có khỏe không, có mệt hay không, đã đói bụng chưa, bởi vì trước khi anh về nhà, cô đã ngủ trước.

Tức giận sao? Thất vọng sao? Cảm thấy cô không nên như vậy đối đãi với anh, muốn phát hỏa, oán giận sao?

Anh căn bản là không có quyền để oán giận, bởi vì hết thảy đều là anh gieo gió gặt bão, trừng phạt đúng tội, ai kêu anh trước kia không hiểu quý trọng, hiện tại mới hối hận?

Hối hận đã không còn kịp rồi, hiện tại anh phải làm như thế nào tìm về người vợ trong trí nhớ luôn tươi cười, chịu mệt nhọc lại ôn nhu hiền thực đến ngây ngốc, phải làm như thế nào khiến cho cô từ công tác, chuyên tâm đem lực chú ý cùng thời gian đều lưu cho anh cùng cái nhà này.

Người đàn ông vì sao đợi cho mất đi xong mới hối hận?

Anh đột nhiên nhớ tới mẹ vợ từng hỏi qua anh vấn đề này, anh hiện tại cũng rất muốn tìm cá nhân tới hỏi.

Ai!

Buổi sáng tỉnh lại, phát hiện vợ bận rộn đã ra ngoài, trên bàn cơm trống rỗng, trong phòng cũng im ắng, Khấu Đạt rốt cục hạ quyết định quyết tâm nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho cô khôi phục cách sống vừa kết hôn một tháng kia, cùng anh quý trọng tính yêu lúc đó mới được, anh thề với trời!

Về phần muốn làm như thế nào, vậy hão hão suy nghĩ một chút.

“Bin! Bin!”

Thình lình xảy ra thanh âm gây ra sự chú mục, nghe thấy mọi người không tự chủ được tìm theo tiếng nhìn lại, Nam Thiên tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Thời gian tan tằm, trên đường xe đông như nước chảy, một chiếc xe BMW suất khí hươu lừ đứng ở ven đường cái, cửa xe mở ra, một người đàn ông anh tuấn đi xuống xe, ánh mắt phụ nữ bốn phía nháy mắt đều sáng đứng lên, sau đó liền thấy anh ta vẫy tay giơng giọng: “Vợ! Nơi này.”

Vợ? Hóa ra ai đó đã muốn chết hi vọng!

Không dự đoán được Khấu Đạt sẽ xuất hiện ở đây, Nam Thiên thực tại sửng sốt một hồi lâu, lúc sau mới hoài nghi đi ra phía trước.

“Anh làm gì ở đây vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Tôi đón em tan tầm nha.” Anh mỉm cười, mở cửa xe, ôn nhu đem cô ngồi vào trong xe, lại đóng cửa xe, ngồi lên chỗ điều khiển xe.

“Gần đây công tác không có việc gì sao?” Cô hoài nghi nhìn anh. Khi hai người bọn họ ở cùng một chỗ, trong trí nhớ của cô anh vẫn đều bề bộn nhiều việc, ngay cả ngày nghỉ cũng không ngoại lệ.

“Cũng có.” Anh trả lời.

“Vậy làm sao có thể có rảnh tới đón em?” Cô hơi hơi nhướn mày.

“Làm việc dù bận cũng phải về nhà cùng vợ ăn cơm nha.” Nhìn cô một cái, anh nói giỡn.

Nam Thiên sững sốt một chút, không nói gì mà nhìn lại, không biết anh là thật sự, hay là cùng cô nói giỡn.

“Tại sao không nói lời nào?” Anh nhìn cô trầm mặc liếc mắt một cái.

“Em không biết nói gì.” Cô nói thực ra.

“Em có thể nói em muốn ăn cái gì nha, com Trung Quốc, com Tây, hoặc là muốn anh tự tay làm bữa tối cho em ăn đều được.”

“Anh nấu com?” Cô thực hoài nghi.

“Sẽ không.”

Nam Thiên lộ ra vẻ mặt “em biết mà”. “Nếu không, anh muốn như thế nào tự tay làm bữa tối cho em ăn?” Cô hỏi.

“Anh có thể học nha.” Anh đột nhiên lấy vẻ mặt thần bí, biểu tình hề hề nhìn cô. “Trên thực tế, anh đã học hai khóa nấu ăn, làm com rang trứng cùng phiên gia đàn hoa canh, nếu em không ngại, anh có thể làm cho em ăn.”

Nam Thiên khó có thể tin nhìn anh, không thể tin anh sẽ đi khóa học nấu ăn, điểm này không giống với chuyện anh thường làm nha.

“Anh nói thật vậy chăng?” Cô nhin không được nhú mày.

“Cái gì là thật? Bữa tối do anh nấu sao?”

“Chuyện đi khóa học nấu ăn.”

Anh gật đầu. “Nếu em không tin, về nhà chờ xem anh bày ra tài nghệ mới em sẽ tin.”

“Vì sao anh đột nhiên lại muốn đi học nấu nướng?” Suy nghĩ trong chốc lát, cô mở miệng hỏi.

“Bởi vì anh muốn nấu com cho em ăn, trước kia đều là em nấu cho anh ăn, hiện tại em cũng đi làm, anh nghĩ ngẫu nhiên cũng nên đến lượt anh nấu, như vậy mới công bằng.” Anh mỉm cười với cô, cười rõ ràng lấy lòng, làm cho Nam Thiên nhất thời trong lúc đó lại không biết nên nói gì.

“Anh không cần làm như vậy.” Sau một lúc lâu, cô nói.

“Anh không có làm cái gì nha. Quyết định nhanh một chút em muốn ăn cái gì, nếu không có ý kiến, trở về nhà ăn món anh thích nha.”

“Em muốn ăn mỳ thịt bò.” Cô nhanh chóng trả lời, còn không muốn nhìn anh vì cô trở lại bộ dáng làm canh thang, làm cho cô mềm lòng nhanh hơn, nhanh hơn buông khí giới đầu hàng anh.

“Được.” Khẩu Đạt có chút dăm chiêu nhìn cô một cái, gật gật đầu. “Xem ra em có vẻ không thích com rang trứng, lần khác anh lại học món khác.”

Cô vẫn không có lên tiếng trả lời.

Kế tiếp anh mang cô đi ăn mỳ thịt bò, hỏi cô có mệt hay không, vốn định mang cô lên núi xem cảnh đêm, cô lại nói một câu một chết, anh đành hủy bỏ kế hoạch, dẹp đường hồi phủ.

Về nhà tắm rửa xong, cô ngả đầu liền ngủ, anh cũng bên cạnh cô lên trên giường ngủ tới tận sáng, sau đó không biết khi nào thì lại đứng lên công tác, bởi vì khi cô nửa đêm tỉnh lại, anh đã không ở bên người, đèn thư phòng lại sáng, mơ hồ còn có thể nghe thấy thanh âm anh đang làm việc.

Buổi sáng tỉnh lại, anh cũng không ở, Nam Thiên làm qua loa rửa mặt chải đầu ra khỏi phòng, chỉ thấy anh nằm trên sô pha phòng khách vù vù ngủ nhiều, mà trên bàn com tắc chuẩn bị tốt bữa sáng anh không biết khi nào đi mua trở về.

Bữa sáng vẫn còn chút ấm nóng, có thể thấy vừa được mua trở về không lâu.

Tối hôm qua anh công tác đến rạng sáng mới đi mua bữa sáng, vẫn là vì riêng cô mà làm vậy sao?

Nhìn vẻ mặt anh thần thái rõ ràng mỗi một, cô có điểm không tha cùng đau lòng, nhưng suy nghĩ lại một chút, thật là vốn không cần phải vậy, là anh tự đem chính mình khiến cho như vậy mệt, cô lại không nói anh thay cô đi mua bữa sáng không phải sao? Huống hồ anh cũng không phải tiểu hải tử, mệt mỗi tự mình phải nghỉ ngơi, cô căn bản là không cần phải lo lắng.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trước khi cô ra ngoài đi làm, mặc kệ là cước bộ hoặc là động tác cũng không tự chủ được mà vô cùng nhẹ nhàng. Bất quá ngay cả như vậy, khi mở cửa phát ra “khách” một tiếng, vẫn là đánh thức anh dậy.

Nghe thấy thanh âm, Khẩu Đạt trong nháy mắt liền theo trên sô pha ngồi xuống, lấy biểu tình mơ hồ quay đầu xem cô.

“Em muốn đi làm.” Do đã đánh thức anh, cô đành phải mở miệng nói với anh.

“Anh đưa em đi.” Anh lau mặt, từ trên sô pha đứng dậy.

“Em đi xe công cộng được rồi, anh ngủ tiếp trong chốc lát đi.” Cô nhin không được nói.

“Em quan tâm anh sao?” Anh lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt. “Anh thật là cao hứng.”

Nghe anh vừa nói như vậy, Nam Thiên nhất thời có chút xấu hổ. Cô gần đây đối với anh thật sự có lạnh lùng vô tình như thế? Chẳng qua câu nói muốn anh ngủ tiếp trong chốc lát, khiến cho anh kinh hi như vậy?

“Đúng rồi, anh có mua bữa sáng, em ăn chưa?” Anh bỗng nhiên nhớ tới.

Cô gật đầu.

Khấu Đạt vừa lòng nhếch miệng cười. “Tốt lắm, đi thôi, anh đưa em đi làm.”

“Anh...” Nam Thiên muốn nói lại thôi.

Anh nhú mày xem cô.

“Không có việc gì.” Cô lắc đầu, quyết định vẫn là quan sát một thời gian trước rồi nói sau.

Cái này gọi là giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa, ai biết anh giờ khắc này hao hết tâm tư lấy lòng, ngay sau đó có thể hay không lại công cô cùng nữ nhân bên ngoài kết giao?

Cô một khi bị rấn cấn, mười năm sau vẫn sợ, vẫn là đợi một thời gian nữa nhìn xem đi.

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Nam Thiên, nhanh chút lại đây, có người đưa hoa cho cậu nha!”

Nghe thấy tiếng kêu hưng phấn của nhóm đồng nghiệp, Nam Thiên nghi hoặc từ chỗ ngồi đứng lên, đi đến cửa công ty, chỉ thấy ngoài cửa một sinh viên vừa học vừa làm ôm một bó hoa hồng to nhìn về phía cô, mà chung quanh tụ tập vài đồng nghiệp mà trên mặt họ viết rõ hai chữ hâm mộ cùng tò mò.

“Xin hỏi là tiểu thư Nam Thiên sao?” Học sinh vừa học vừa làm tại cửa hàng bán hoa hỏi cô.

Cô gật gật đầu.

“Này cho cô, còn phiền toái cô ký nhận một chút.” Người đưa hoa đem bó hoa đưa cho cô trước, sau đó lại lấy bút cùng giấy ký nhận đưa cho cô.

Cô hoang mang kí tên, khi đem bút bị trả lại người đưa hoa, nhin không được hỏi: “Hoa này thật là tặng cho tôi sao?”

Đối chiếu chữ ký của cô, cùng với tên trong yêu cầu gửi hoa giống nhau, người đưa hoa gật đầu. “Đúng vậy.”

“Hỏi cái này làm cái gì? Mau nhìn là ai đưa.” Đồng nghiệp Tiểu Mi khẩn cấp thúc giục.

“Một bó hoa lớn như vậy, không có một trăm đôla cũng có chín mươi chín đôla nhỉ? Không biết bao nhiêu tiền nha.” Đồng nghiệp Mi Trinh hâm mộ, miệng thờ dài.

“Khăng định là một hai ngàn chứ chẳng ít, có lẽ càng quý.”

“Nam Thiên, hôm nay là ngày gì, sinh nhật của cậu sao? Nếu không làm sao có thể có người đưa hoa cho cậu?”

“Có lẽ là người theo đuổi thần bí đưa cũng không chừng. Nam Thiên, mau nhìn phong thư viết cái gì?” Tiểu Mi chỉ vào phong thư dán tại bó hoa được đóng gói giấy tinh mỹ, lại lần nữa thúc giục.

Liếc mắt một cái nhìn đoàn người bốn phía trông mòn con mắt, Nam Thiên rốt cục chậm rãi đem mảnh giấy bên trong phong thư rút ra, mở ra xem.

“Em yêu.”

“Oa, Nam Thiên, chồng của cậu thật lãng mạn nha!” Tiểu Mi lấy tiếng nói hâm mộ lớn tiếng kêu. “Hoa đã đẹp, cũng không bằng một phần mười xinh đẹp của em trong lòng anh. Chồng yêu của em”

“Oa.” Bốn phía nhất thời toát ra một mảnh tiếng than hâm mộ lại đổ kị sợ hãi.

“Nam Thiên, cậu làm thế nào có thể huấn luyện chồng lãng mạn như vậy, dạy tôi được không? Cái đầu trâu nhà tôi vô tình đến đòi mạng.”

“Đúng vậy, cũng dạy tôi nữa, chồng tôi căn bản chính là một cái đầu gỗ.”

“Đầu gỗ còn có thể lấy làm cùi lừa thiếu, lỗ hổng tại nhà của tôi căn bản chính là tảng đá vô dụng, vừa nặng vừa cứng lại chiếm không gian, muốn vứt bỏ chuyển sang người không có tính văn chương gì.”

Nghe vậy, đoàn người không khỏi cười thành một mảnh.

“Trở lại chuyện chính, Nam Thiên, rốt cuộc cậu huấn luyện chồng cậu như thế nào?” Về mặt Mi Trinh tò mò nhanh nhìn cô chăm chăm hỏi.

“Tôi chưa làm cái gì.” Sắc mặt Nam Thiên ửng đỏ, có chút xấu hổ.

“Ý nói là, chồng của cậu trời sinh liền lãng mạn như vậy? Không có khả năng, đàn ông cho dù trời sinh lãng mạn, kết hôn xong cũng sẽ trở nên không lãng mạn, cậu nhất định có tuyệt chiêu gì, không cần giữ, nói ra cho chúng tôi học tập một chút thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không cần nhỏ mọn như vậy.”

“Nhưng mà tôi thật sự cái gì đều không có làm” Nam Thiên khó xử nói. Không thể nói cho các cô ấy biết, ngày trước chồng cô từng có tình nhân, hiện tại hết thấy hành vi lãng mạn đều là vì muốn cô tha thứ.

Hoa hồng đại diện cho tình yêu, cô vẫn cảm thấy thật vui vẻ, thật vui vẻ.

“Có lẽ cái này liên quan đến việc bọn họ kết hôn chưa đến nửa năm, dù sao vẫn đang là tuần trăng mật.” Tiểu Mi nói.

“Nói đến kết hôn không đến nửa năm, Nam Thiên, cậu ngay từ đầu làm chi muốn gạt chúng tôi là chưa kết hôn nha?” Mi Trinh đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Nam Thiên sợ run một chút, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào. Cô ngay lúc đó xác thực nghĩ đến mình đã muốn ly hôn, là thân phận chưa kết hôn a, ai biết...

“Làm chi không nói lời nào?”

“Không có, tôi chỉ đang nghĩ xem nên nói chuyện này như thế nào.” Nam Thiên do dự nói.

“Cậu không phải lo lắng nếu nói chuyện kết hôn ra, chúng tôi gọi cậu đem chồng mang ra giới thiệu cho mọi người biết, sau đó không muốn có người muốn tiếp cận ông chồng đẹp trai của cậu, cho nên rõ ràng nói chính mình chưa kết hôn?” Tiểu Mi đoán hỏi. Nếu cô cũng có một người chồng đẹp trai như vậy, cô cũng sẽ thật cẩn thận như vậy, thận trọng phòng bị hồ ly tinh.

“Một khi đã như vậy, sao cậu lại cho chồng cậu đưa cậu cùng đi làm a? Muốn hại chúng ta hâm mộ đến chết cũng không cần phải dùng loại phương pháp này đi?” Mi Trinh nhìn không được hỏi cô.

“Chuyện này tôi hỏi qua cô ấy.” Tiểu Mi lại lần nữa cướp lời, “Là chồng cô ấy đau lòng cô ấy đi xe công cộng vất vả, cứng rắn muốn đưa cô cùng đi làm.”

“Oa, Nam Thiên, cậu thật sự muốn cho mọi người chúng tôi hâm mộ đến chết nha? Cậu rốt cuộc phải làm sao mới tìm được chồng tốt như vậy, dạy chúng tôi đi, nói cho chúng tôi biết được không nha?”

“Con cậu đã học tiểu học, cậu muốn làm chi a?”

“Tôi không thể cùng tảng đá kia ly hôn, có mùa xuân thứ hai sao?”

Mọi người ngẩn ngơ, đột nhiên cười to ra tiếng.

“Ha ha ha, nói rất đúng. Nam Thiên, mau nói cho tôi biết cậu rốt cuộc đi nơi nào tìm chồng?”

Cô không biết làm sao nhìn bốn phía hé ra vẻ mặt chờ mong, đầu đầu không biết nên ứng phó như thế nào đối với các vấn đề quái dị liên tiếp này, đi động đặt trên bàn vừa vịn vang lên, cứu cô một mạng.

“Điện thoại của tôi kêu.” Cô nhanh chóng trả lời, chạy như trời chết ôm bó hoa hồng trong tay bước nhanh trở về chỗ ngồi. “A lô?”

“Em yêu, là anh.”

Cô ngây người một chút, theo bản năng liếc mắt một cái nhìn nhóm đồng nghiệp vẫn đứng ở trước cửa.

“Có việc sao?” Cô ngồi thẳng lưng, nhỏ giọng hỏi.

“Nhận được hoa của anh chưa?” Thanh âm của anh ôn nhu.

“Ừ.”

“Thích không?”

Hỏi như vậy muốn cô trả lời như thế nào, chẳng lẽ muốn cô nói không vui sao? Thật sự là biết rõ còn cố hỏi.

Đại khái là biết đáp án của cô, anh sửa miệng lại hỏi: “Nhìn thấy thư rồi sao?”

“Ừ.”

“Tất cả viết trên đây đều là thiệt tình của anh nói nha. Hoa có đẹp cũng không bằng một phần mười của em trong lòng anh.” Anh lấy tiếng nói khàn khàn hùng hậu thâm tình nói hết với cô, làm cho Nam Thiên ở đầu điện thoại này nhìn không được mặt đỏ lên.

“Chồng của cậu đúng hay không?”

Tiểu Mi đột nhiên đứng bên cạnh hỏi, dọa Nam Thiên một cú sốc, hơn nữa không biết khi nào, mới nãy nhóm đồng nghiệp đứng ở trước cửa công ty thế nhưng toàn bộ rời trận địa đi vào bên cạnh người cô.

“Nhất định mà, xem mặt cậu hồng thành như vậy, còn vẽ mặt hạnh phúc.”

“Oa, thật sự là làm người ta hâm mộ, thật hâm mộ nha!” Đồng nghiệp có ý ở bên người cô kêu to.

“Làm sao vậy?” Đầu kia điện thoại Khấu Đạt cũng nghe thấy xôn xao.

“Không có gì.” Nam Thiên nhanh chóng trả lời. “Anh còn có việc sao? Không có việc gì em muốn gác điện thoại.”

“Chờ một chút, có việc.” Khấu Đạt sợ cô cứ như vậy đem điện thoại cắt đứt.

“Chờ anh một chút.” Nhìn phía trước mắt hé ra từng khuôn mặt mong chờ, Nam Thiên không thể không nói với Khấu Đạt ở đầu kia điện thoại, sau đó dùng tay bắt đấm dĩ nhiên mọi người, năn nỉ. “Có thể cho tôi im lặng nói chuyện điện thoại sao?”

Xem vẻ mặt cầu xin của cô, mọi người đành phải sờ sờ cái mũi tự trở lại chỗ ngồi, bất quá nhưng cũng đồng thời đem lỗ tai kéo dài nghe lén, dù sao lòng hiếu kỳ ai cũng có.

“Này, anh nói có việc là chuyện gì?” Nam Thiên cảm di động ngồi trở lại chỗ ngồi, thấp giọng hỏi.

“Buổi tối cùng anh đi tham gia một yến hội được không?”

Nam Thiên “à” một tiếng, bởi vì đây là lần đầu tiên anh mở miệng hướng cô yêu cầu loại sự tình này, cô không biết nên trả lời hảo hoặc không tốt?

“Có thể chứ?” Cô trầm mặc làm cho anh lại lần nữa ra tiếng.

“Là vì chuyện công việc sao?” Cô do dự.

“Một nửa.”

Anh trả lời làm cho cô không được rõ ràng, “Có ý gì?”

“Vốn đơn thuần là vì công tác, nhưng nghe nói ba của anh cũng phải đi, cho nên vì làm cho ông ta có cơ hội không có gì ăn no rất nhàn, đành phải chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi buổi tối của em. Thực xin lỗi, vợ.” Khấu Đạt thờ dãi.

“Cái anh gọi là ăn no rất nhàn là ý gì?” Cô không hiểu.

“Ông ta còn không có buông tha cho.”

“Buông tha cho cái gì?”

Anh bắt đấm dĩ nhiên nhẹ thanh. “Buông tha đem chồng của em giới thiệu cho các danh môn thực nữ, đại ngốc.”

Nam Thiên ngẩn ngơ, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra cô cố tình xem nhẹ sự việc, khi không ở bên chồng, thế nhưng còn có loại sự tình này phát sinh.

Rất nguy hiểm, trước đây cô như thế nào chưa bao giờ lo lắng qua loại sự tình này? Với “lịch sử” của Khấu Đạt, rất hiểu có người phụ nữ muốn lấy anh, hơn nữa ở giữa còn một ông bố hay gây khó dễ, cô đã có hạnh được anh quay đầu cùng sủng ái, vì sao không nắm chắc hết thấy hạnh phúc này, còn rụt rè, làm bộ làm tịch cái gì?

Thật sự là không thể xem nhẹ, phải cảnh tỉnh.

“Được, em cùng anh đi.” Cô trả lời, chột nhứ mảy. “Nhưng em quần áo hôm nay em mặc không thích hợp tham dự yến hội đêm nay.”

“Điểm ấy em không cần phải lo lắng, chuyện quần áo giao cho anh là được.” Anh nhanh chóng nói, giống như sợ cô sẽ vì lý do này mà thay đổi quyết định, làm cho cô có điểm muốn cười.

“Yến hội mấy giờ bắt đầu, cần em tan ca sớm sao?” Cô hỏi.

Anh suy nghĩ trong chốc lát. “Em có thể xin phép sao?”

“Nếu có việc là có thể.”

“Như vậy anh bốn giờ đi đón em có thể chứ?”

“Được.”

Anh đột nhiên trầm mặc một chút, sau đó thâm tình ôn nhu nói: “Vợ, cảm ơn em, còn nữa anh yêu em.” Nói xong liền cắt đứt điện thoại.

Nam Thiên không tự chủ được mỉm cười, mới buông đi động, đám đồng nghiệp kia thấy lão bản không ở nhà liền nhân đến không có việc gì, lập tức vây quanh cô, ngơ ngác một lời ta một lời thỉnh giáo cách trị chồng của cô, khiến cho cô dờ khóc dờ cười chỉ kém không kêu cứu mạng.

Thật hy vọng lão bản nhanh chút trở về nhà!

Nhìn Khấu Đạt thoải mái tung tiền, bà chủ cửa hàng quần áo tiếp nhận xong, xoay người chỉ huy nhân viên làm việc, Nam Thiên đã mệt không có khí lực ngăn trở.

Từ trước bốn giờ rưỡi đi vào gian tình phẩm của cửa hàng quần áo, cô với Khấu Đạt cùng lão bản nướng lưỡi xán hoa sen giứt giấy dưới, thử qua hết bộ quần áo này tới bộ kia.

Bọn họ nói cho cùng thoải mái, mặc thử lại không nhất định phải mua, mặc thử lại không cần tiền, cho nên anh liền ngây ngốc để người khác lấy hết bộ này tới bộ khác cho cô thử, sau đó mặc danh ký hiệu đôi mang ra thử hết trang sức, vật phẩm, giày dép, hai chữ “ướm thử” cứ như không cánh mà bay, đồ mặc thử hoàn toàn biến thành đồ mua về.

Cô đương nhiên là có thử ngăn cản hành động như nổi điên của Khấu Đạt, nhưng hoàn toàn vô dụng, anh tựa hồ đã sớm chuẩn bị một trăm lý do thuyết phục cô.

“Cái váy này quá ngắn.”

Khi cô soi mói nói như vậy, anh sẽ nói: “Chân của em đẹp như vậy, giấu giếm rất đáng tiếc, anh muốn người khác đều hâm mộ anh, vợ, cho anh kiêu ngạo đắc ý một chút thôi.”

“Cái này rất hở hang.” Khi cô lấy cỡ này, anh còn nói: “Vậy sao? Nhưng anh cảm thấy em mặc vào rất đẹp nha, hơn nữa ngẫu nhiên đổi hình cũng không sao, em không biết sao, vợ?”

“Màu sắc cái này em không thích.”

“Nhưng là anh thực thích nha, em có thể mặc ở nhà cho anh xem thôi.”

“Kiểu dáng này em không thích.”

“Ngẫu nhiên thử một chút hình thức bất đồng có thể làm cho tâm tình trở nên khoái trá nha.”

Nhưng mà, cô cuối cùng rõ ràng trực tiếp chỉ ra. “Em chỉ là muốn đi tham gia một yến hội mà thôi, căn bản là không cần phải mua nhiều quần áo như vậy.”

“Nhưng quần áo đó em đều mặc đẹp lắm, ở nhà ra ngoài đều thích hợp, huống chi lo trước khỏi họa, ai biết lão nhân ngày nào đó lại giở trò cũ đáng ghét, đến lúc đó quần áo liền được dùng. Cho nên lão bản nướng, gói tất cả chỗ này lại, còn có hai đôi giày vừa rồi, cùng linh kiện cần thiết, chúng ta tất cả đều muốn.”

Anh nói xong liền đưa thẻ bạch kim ra, cô còn có thể nói cái gì?

Không lời nào để nói, thật sự không lời nào để nói.

Anh thay cô lấy quần áo thích hợp tham dự yến hội đêm nay, lại nhìn nhóm nhân viên cửa hàng cười đến toe toét thay bọn họ đem từng túi quần áo chuyển lên xe xong, bọn họ rốt cục xuất phát đi tới nơi yến hội.

Đó là vị trí độc đáo của biệt thự tư nhân trên núi Dương Minh, ban đêm đèn đuốc sáng trưng chiếu xuống có vẻ kim bích huy hoàng, khí phái xa hoa, nhưng so với bên trong biệt thự trang hoàng cùng bố trí kim quang lờ lờ khoa trương, ngoài phòng hết thấy liền có vẻ bình thường hơn.

Nam Thiên thực cố gắng mới làm cho mình giấu giếm bộ dáng ghen hờn nhìn trần trối, miễn xấu mặt chồng.

Chính là nói thật, cô thật đúng là muốn biết kẻ có tiền thì trong óc suy nghĩ cái gì, muốn trong nhà biến thành khách sạn năm sao, thật sự có vẻ thoải mái sao?

“Em suy nghĩ cái gì?”

Khấu Đạt hỏi thỉnh thoảng làm cho cô nháy mắt hoàn hồn.

“Không có nha.” Cô vội vàng lắc đầu.

“Biểu tình của em không phải nói như vậy nha.” Anh vẽ mặt nghiêm cứu nhìn chăm chăm cô.

“Biểu tình của em? Biểu tình của em nói gì?” Cô lo lắng lấy tay sờ lên gương mặt.

“Nó đang nói có tất yếu đem phòng ở biến thành như vậy sao? Thật sự là lãng phí tiền.”

Nam Thiên khó có thể tin trong nháy mắt mở to hai mắt, cứng họng trừng mắt nhìn anh.

“Có tất yếu mình như vậy sao? Chồng biết vợ suy nghĩ cái gì là thực bình thường, không phải sao?” Khấu Đạt mỉm cười, nhìn không được khuynh thân hôn cô một chút.

Cô thiếu chút nữa không nhảy dựng lên, theo bản năng lập tức quay đầu nhìn xung quanh trái phải, chỉ sợ màn làm người ta thẹn thùng vừa rồi sẽ bị người khác nhìn thấy.

“Em đang làm gì?” Khấu Đạt buồn cười hỏi.

Nam Thiên không có trả lời, bởi vì cô phát hiện có một - không, ít nhất có hai cô gái lấy ánh mắt đối địch cùng độ kỳ quái nhìn cô, bốn mắt giao tiếp, các nàng nhưng lại không hện mà cùng hướng này đi tới, làm cho cô không tự chủ được trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Làm sao vậy?” Chú ý tới trên mặt cô biểu tình thay đổi, Khấu Đạt cũng nghiêm túc lên.

Cô không có trả lời, chính là lẳng lẳng nhìn theo ba cô gái đang đi về hướng mình. Xem, cô đã nói ít nhất có hơn hai đi? Anh mị lực thật lớn a!

Chú ý tới ánh mắt của cô, Khấu Đạt quay đầu nhìn lại, lập tức nhú mày.

Ba cô gái kia dường như đồng thời đi vào trước mặt vợ chồng bọn họ.

“Hi, Khấu Đạt, đã lâu không thấy.” Cô gái đứng ở bên trái nói.

“Hi, Khấu Đạt.” Cô gái đứng ở giữa chào hỏi.

“Hi.” Cô gái đứng ở bên phải nói, trên mặt mang theo mị hoặc tươi cười.

Nam Thiên bất động thanh sắc đứng ở tại chỗ, muốn nhìn xem anh xử lý trường hợp trước mắt như thế nào, cùng với giới thiệu cô với anh là quan hệ như thế nào với ba vị đại mỹ nữ đây, chính là cô vạn vạn không nghĩ tới anh so với cô càng gặp nguy không loạn, như núi thái sơn phủ băng mà mặt không đổi sắc.

Đầu tiên anh vòng tay ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô kéo đến bên cạnh anh, giữ lấy vòng ôm, cúi đầu nhìn cô mỉm cười xong, mới ngẩng đầu lên đối mặt các cô gái trước mắt.

“Hi, đã lâu không thấy.” Anh hoàn toàn thoải mái tự nhiên. “Đây là vợ thân yêu nhất, thân yêu nhất của tôi, Nam Thiên. Vợ, vị này là Trần Vĩnh Tiệp, lấy của cha anh năm trăm vạn để chia tay anh. Vị này là Lý Khang Nghi, cũng lấy năm trăm vạn. Về phần vị này... À, thật có lỗi, tôi đã quên cô tên là gì, cô ta có vẻ chịu thiệt một chút, bởi vì là bị ba anh nhìn trúng quan hệ, cho nên đại khái một xu cũng không nhận được.”

Khấu Đạt giới thiệu đôi bên, phương thức giới thiệu không lưu tình chút nào cùng thẳng thắn, làm cho Nam Thiên đều cảm thấy vì đối phương không đành lòng lên.

“Chồng.” Cô nhẹ giọng kêu to.

“Ừ?” Anh mỉm cười cúi đầu xem cô. “Chuyện gì?”

Cô không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể không nói gì nhìn anh. Phương thức giới thiệu này có thể hay không rất thực?

“Em gọi là Trương Ái Ninh.” Cô gái bị quên tên không cam lòng bị vắng vẻ mở miệng. “Từ thiếu gia, tuần trước chúng ta mới thấy qua mặt, nhưng lại không chỉ một lần nha, anh thật sự là xác minh câu nói ‘quý nhân hay quên việc’ a.”

“Chuyện không chỉ gặp qua một lần, tôi đương nhiên nhớ rõ, bởi vì cảm giác không chịu nổi, chán ghét này rất khó quên được, nếu cô cũng từng không thích người khác dây dưa, nên biết.” Khẩu Đạt thông thả nói tiếp.

Chỉ thấy cô gái tên gọi Trương Ái Ninh sắc mặt nhất thời trắng một mảng, rất phản kích, tiếp theo liền giận không thể át trùng mắt nhìn vợ chồng bọn họ một cái, không nói hai lời liền đá đầu rồi đi.

Một người đi rồi, còn lại hai người.

“Cô có chuyện muốn nói với tôi sao?” Khẩu Đạt nhìn về phía Trần Vĩnh Tiệp về mặt giống như có ngàn vạn lời muốn nói.

“Khẩu Đạt, em lúc trước nhận lấy tiền của cha anh, kỳ thật là bắt đắc dĩ.” Như là luôn luôn chờ đợi anh đem lực chú ý đặt trên người mình, Trần Vĩnh Tiệp nhanh chóng bày ra bộ dạng cầu xin mang điểm đáng thương.

“Cái này tôi biết.” Anh lại xuất hồ ý liệu ngoại trả lời.

“Anh có biết?” Cô ta trong mắt lập tức hiện ra một chút hy vọng.

“Bởi vì cô thua lỗ hai trăm vạn trái phiếu, bắt đắc dĩ thôi. Mà cô còn lại muốn đầu tư cổ phiếu, cần bổ sung thêm về tài chính, chuyện đó tôi đều biết, cho nên tôi mới không có trách các cô không phải sao? Bởi vì ngay lúc đó các cô thực cần tiền.”

Trần Vĩnh Tiệp cùng Lý Khang Nghi hai người thân thể đồng thời cứng lại, không nghĩ tới anh đều biết tất cả. Nhưng anh vừa rồi có phải hay không nói, anh cũng không có ý trách cứ? Như vậy...

“Em đến bây giờ còn yêu anh, Khẩu Đạt.” Lý Khang Nghi giành trước bật thốt lên.

“Em cũng vậy, Khẩu Đạt. Trừ anh ra, em không có yêu người đàn ông thứ hai.” Trần Vĩnh Tiệp đi theo xông tới.

Hai nàng vừa nói xong, lập tức nhìn chăm chăm đối phương.

Nam Thiên trầm mặc đứng ở tại chỗ nhìn thấy quý dị hết thảy, cảm thấy có điểm buồn cười.

Hiện tại là như thế nào, cô là vợ chính thức chẳng lẽ là người vô hình sao? Các nàng hoàn toàn không nhìn đến tồn tại của cô, hướng chồng “của cô” thả lộ tình yêu, đã thế còn trình diễn tiết mục tình địch gặp nhau, có thể hay không rất buồn cười a?

“Vợ, mặc kệ các cô ấy nói cái gì, trong lòng anh chỉ có em, chỉ yêu một mình em, hiện tại cùng tương lai đều giống nhau.” Khẩu Đạt đột nhiên cúi đầu, thâm tình chân thành dừng ở cô, nói xong còn thuận thể khuynh thân hôn môi cô một chút.

Không nghĩ tới anh sẽ phản ứng như vậy, Nam Thiên không tự chủ được đỏ mặt, sau đó thấy hai cô gái kia nháy mắt mở bừng hai mắt, sống chết trừng mắt nhìn cô, đáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Chồng, em đã đói bụng.” Cô mở miệng nói, không nghĩ lại ở trong này, cùng hai nữ nhân kia mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Đáng giận! Anh đã quên em còn chưa ăn bữa tối, em hẳn là sớm một chút nhắc nhở anh.” Khẩu Đạt thấp rủa một tiếng, tự trách nói. “Đi, anh mang em đi ăn cái gì.” Nói xong, lập tức ôm cô hướng khu để cơm đi đến, hoàn toàn đã quên hiện trường còn có hai nữ nhân khác tồn tại.

Nam Thiên có điểm vui vẻ, bởi vì điều này chứng tỏ anh thật sự không cần hai cô gái kia, trong mắt chỉ có cô.

Đi vào khu tiệc đứng mới ăn chút gì, liền không ngừng có người biết Khẩu Đạt đi tới chào hỏi, làm cho cô có điểm không biết vô thố, nhưng anh lại không e dè ôm thắt lưng của cô, gặp người liền giới thiệu cô là vợ anh yêu nhất, còn không ngừng hỏi cô ăn cái gì, hại cô trên mặt thủy chung đỏ bừng.

Ba anh quả nhiên cũng tham dự yến hội này, ông ta tiến đến cùng con chào hỏi, lại hoàn toàn không nhìn thấy cô là con dâu, hơn nữa tựa như Khẩu Đạt lúc trước nói, chỉ cần tìm được cơ hội liền thay anh giới thiệu danh môn thực nữ, hoàn toàn không nhìn thấy tồn tại của cô.

Thương tâm sao?

Không, cô ngược lại cảm thấy cười thì đúng hơn, bởi vì Khẩu Đạt luôn luôn tại bên người cô hồ nháo, lập tức đối với cô động tay động chân, lập tức đối cô kề tai nói nhỏ nói lặng lẽ, lập tức lại cùng đối phương trang thực, liếc nhìn tán dương vợ là cô có bao nhiêu ưu điểm, hại cô đứng ở một bên xấu hổ lại cảm thấy buồn cười.

Nhưng rồi người xấu hổ là cha anh, không chỉ xấu hổ, căn bản là bị anh làm cho tức giận đến sắp học máu, hại cô lo lắng gần chết.

Tóm lại chỉ một buổi tiệc tối, làm cho cô so với đi trực ban năm ngày còn mệt mỏi hơn, bất quá nhưng cũng không phải hoàn toàn không thu được gì, ít nhất xác định một sự kiện, đó là trong mắt và trong lòng anh chỉ có cô mà thôi.

Thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Buổi sáng tỉnh lại, chồng bên cạnh còn ngủ, Nam Thiên thành thói quen được anh giữ trong người, loại cảm giác này nói không nên lời, nhưng mà mở mắt có thể nhìn thấy anh, làm cho cô cảm thấy ấm áp lại hạnh phúc.

Đương nhiên, cái này hoàn toàn là ngay mặt tự hỏi, nếu là hỏi ngược lại, cô hẳn là sẽ kinh hoàng sợ hãi, bởi vì càng có thói quen có anh bên cạnh, càng khó có thể rời anh đi, nếu chuyện bất hạnh lần trước tái diễn, cô nghĩ cô vẫn sẽ trốn được nhưng mà sẽ đau lòng đến chết.

Nhưng mà làm cô cảm thấy ngoài ý muốn là, giờ này khắc này chính mình nhưng lại tuyệt không lo lắng sẽ có khả năng tái diễn lịch sử, bởi vì hai tháng nay, Khâu Đạt thật sự là đặt cô lên đầu, tốt đến nỗi cô đã quên lúc trước thương tâm muốn chết là tư vị gì.

Cái này có điểm nguy hiểm, nhưng cô lại hoàn toàn vô lực ngăn cản.

Nhìn khuôn mặt bên cạnh ngủ say, khoe miệng của cô lộ ra một chút mỉm cười, nhớ tới tai nạn tối hôm qua.

Anh thật sự không phải là đầu bếp giỏi, cho dù đã được danh sư dạy dỗ, chuyên tâm học tập thì kết quả, miễn cưỡng cũng chỉ có thể có cái lời bình tạm được.

Nhưng mà tâm ý của anh, tuyệt đối không có thiếu, cho dù tối qua anh nấu cho cô một bữa cơm không có hương vị gì, ngay cả khoai nhồi thịt cũng ngọt ngào như đường.

Mẹ nói không thể khinh địch như vậy liên tục cho anh, cho nên anh thực còn thật sự còn phải cố gắng nhiều đến mệt phờ, trừ bỏ về nhà ngủ, chuyện gì cũng không tệ.

Nhưng không những anh ngay cả một câu oán hận cũng không có, thậm chí còn làm việc nhà, bao gồm quét tước, nấu cơm, giặt quần áo, còn có mỗi ngày đưa đón cô cùng đi làm, có rảnh tìm lấy cơ cùng cô hẹn hò, mang cô ăn lần lượt các món ngon của Đài Bắc.

Trừ lần đó ra, anh còn mặc danh kỳ diệu thành thói quen tặng hoa cùng lễ vật cho cô, làm hại nhóm đồng sự nữ trong công ty một đám đều thành oán nữ, mỗi ngày đều lấy về mặt hâm mộ lại ghen tị muốn nhìn cô tan tành về nhà cùng chồng cãi nhau, ngay cả Trương thúc thúc kết hôn ba mươi năm cùng dì Tâm Lam cũng như vậy.

Cô - không, là anh mới đúng, thật sự là hại người rất nặng.

Nhưng mà lại hại cô thật vui vẻ.

Mang theo mỉm cười ngó nhìn mặt anh ngủ, cô đột nhiên muốn hôn anh, lại lo lắng bởi vậy làm anh đánh thức mà từ bỏ.

Hai tháng qua, anh trừ bỏ công tác ở ngoài, còn phải làm việc nhà cùng chiều cô, lấy lòng cô, quả thực tựa như hai đầu thiêu ngọn nến, dầu sắp hết đèn tắt.

Tuy rằng mẹ vẫn nói với cô, nếu anh cam nguyện làm lại không có câu oán hận gì, khiến cho anh làm tốt, tốt nhất thành thói quen, về sau số cô sẽ tốt. Nhưng nhìn mặt anh càng ngày càng tiêu tụy, đôi mắt càng ngày càng nhiều thâm đen, cô cũng đủ lo lắng, làm sao tốt số đây?

Cho nên tối hôm qua cô liền quyết định, gia sự vẫn là anh làm, nhưng chuyện bếp núc là của cô.

Kỳ thật làm như vậy cũng không toàn không có tư tâm, bởi vì cô thật sự thực sợ hãi bị bệnh bao tử... Ha ha.

Không tiếng động mỉm cười, cô nhẹ tiêu sái ra phòng ngủ, một bên vừa đem mái tóc dài buộc lên, vừa đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, kiểm tra bên trong hiện tại có nguyên liệu gì nấu ăn, đồng thời tính toán muốn làm bữa sáng gì cho anh ăn, cùng với lần tới đến siêu thị nên bổ sung nguyên liệu nấu ăn gì.

Thịt hun khói, chân giò hun khói, trứng, thật tốt, nguyên liệu cho bữa sáng cái gì cần có đều có, nhưng mà nguyên liệu nấu ăn lại không đủ cho cả ngày, xem ra hôm nay cơm trưa hoặc bữa tối nếu muốn ăn ở nhà, thế nào cũng phải tranh thủ đi chợ hoặc siêu thị.

Lấy ra cái chảo, cô quyết định trước tiên bắt đầu làm trứng ốp lết.

Mở bếp ga, đổ vào một chút dầu, chờ dầu nóng sau đem trứng đã đánh cho vào trong nồi, một mùi trứng lập tức xông vào mũi, nhưng mà ngay sau đó cũng là một cảm giác buồn nôn.

Cô lập tức che miệng, tắt bếp đi, quay người liền phóng vào toilet.

Nôn.

Ngay cả thời gian đem cửa toilet đóng lại đều không có, một chuỗi buồn nôn đã nhanh chóng theo trong cổ họng trào ra, nháy mắt cô chạy đến bồn cầu.

Nôn, nôn.

Trận nôn mửa thứ hai cách lần thứ nhất cũng không xa, trên thực tế dường như là cùng một lúc, mà lần thứ ba lại cùng lần thứ hai kém không đến ba giây, ngăn ngừa không đến một phút đồng hồ, Nam Thiên đã nôn hết thức ăn trong bụng, sau đó từ nôn mửa biến thành nôn khan.

Thanh âm từng tiếng từng tiếng một như là muốn đem vị trong miệng nhỏ ra, rồi cuộc đem ở Khẩu Đạt đang ngủ trong phòng đánh thức, anh không thèm mặc áo, giống như đầu tàu không không chế được tiến vào.

“Vợ! Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Thiên không có khí lực nói chuyện, chỉ có thể miễn cưỡng chống tay vào bồn cầu đứng lên, sau đó ngăn chặn không được lại nôn khan lên.

Nôn nôn nôn.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Khẩu Đạt gấp như kiến ở trên chảo, ở bên cạnh cô đi tới đi lui, lại không có kế sách nào.

“Em không sao.” Cô trái lại suy yếu trấn an anh.

“Không có việc gì làm sao có thể nôn thành như vậy?” Anh tuyệt không tin tưởng cô nói.

“Có thể là do bữa tối hôm qua.” Nam Thiên đoán.

Khẩu Đạt ngẩn ngơ, trên mặt nhất thời tràn ngập tự trách. “Là anh làm hại?”

“Không phải, em nói lung tung, anh đừng tưởng thật.” Nhìn bộ dáng anh tự trách, cô chạy nhanh sửa miệng.

“Là anh làm hại.” Anh có vẻ thực áy náy. “Thực xin lỗi, vợ.”

“Em...” Mới mở miệng muốn nói, không nghĩ tới trận buồn nôn tiếp theo lại vọt lên, làm cho cô không thể không lại lần nữa ôm lấy bồn cầu nôn lấy nôn để.

Chờ cô nôn khan kết thúc, anh đưa cho cô một chén nước.

“Cám ơn.”

Tiếp nhận cái chén, có chút suy yếu than nhẹ, giây tiếp theo, anh lại đưa cho cô một chiếc khăn lông ướt, lúc này cô ngay cả khí lực để cám ơn cũng không có, trực tiếp tiếp nhận khăn mặt lau miệng, trả lại cho anh.

“Đến, đứng lên.” Đem khăn mặt quăng đến một bên, anh ôn nhu đem cô từ sàn nhà kéo lên, sau đó đột nhiên chặn ngang ôm lấy cô.

“Khẩu Đạt!” Cô bị hoảng sợ, nhìn không được kêu sợ hãi ra tiếng.

“Ôm anh.” Anh sắc mặt ngưng trọng.

“Anh muốn ôm em đi chỗ nào? Mau buông em xuống, em sợ còn có thể lại nôn.” Cô suy yếu giãy giụa.

“Muốn nôn thì hãy nôn trên người anh.” Anh không để ý, ôm cô ra khỏi toilet, thẳng tắp hướng đi ra cửa.

“Khẩu Đạt, anh muốn ôm em đi đâu?” Cô nhìn không được hỏi, còn tưởng rằng anh muốn ôm cô trở về phòng.

“Bệnh viện.” Anh nói.

“Em không sao, không cần đến bệnh viện, chỉ cần trở về phòng nằm một chút là được.” Cô ngốc sững sốt một chút, vội vàng xua tay.

“Không được.” Anh không chút do dự cự tuyệt.

“Thật sự không có việc gì, sau khi nôn em đã tốt hơn rồi, em...” Lời còn chưa dứt, một cảm giác một trận buồn nôn khác lại vọt lên, làm cho cô vội vàng lấy tay gắt gao bịt miệng, chỉ sợ thực sẽ nôn ra người anh.

“Như vậy em còn dám nói không có việc gì sao?” Khấu Đạt mảy nhanh tức, cước bộ không khỏi nhanh hơn lên.

“Ông nói cái gì?” Khấu Đạt ngây ra như phỗng nhìn thầy thuốc, thì thào thấp giọng hỏi nói.

“Phu nhân của cậu có thể là mang thai, tôi giúp các người chuyển đến khoa phụ sản khám.” Thầy thuốc nói lại lần nữa.

Lại ngốc sững sốt trong chốc lát, anh mới chậm rãi quay đầu nhìn bụng vợ, ngay cả y tá nói với anh xong rồi, muốn bọn họ ra bên ngoài chờ một chút, anh cũng không nhúc nhích.

“Chồng, phải đi rồi.” Nam Thiên có chút xấu hổ lôi kéo anh.

“Thầy thuốc nói em mang thai.” Anh phản ứng trì hoãn nhìn cô, tiếp tục đứng ở tại chỗ không di chuyển.

“Còn kiểm tra lại mới có thể xác định.” Cô có chút bất an, sau đó lại lần nữa lôi kéo anh, xấu hổ thấp giọng nói. “Chúng ta đi ra bên ngoài, thầy thuốc muốn khám cho bệnh nhân khác nữa.”

“Ý là anh phải làm ba ba?” Anh ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục ngốc đứng ở tại chỗ, thì thào tự nói. “Anh sẽ làm ba ba? Anh không phải đang nằm mơ?”

Nói xong anh đột nhiên động thủ tát mình một cái.

Y tá một bên ngăn ngó, tiếp theo liền nhin không được cười ra tiếng, mà anh lại còn ngơ ngác nói: “Có đau, anh không phải đang nằm mơ.” Chọc thầy thuốc cũng cười lên.

Nam Thiên đỏ mặt, xấu hổ không biết nên nói cái gì, đành phải vội vàng bỏ lại một câu. “Thực xin lỗi.” Sau đó dùng sức lôi kéo chồng bắt đầu ngây ngô cười rồi đi khỏi phòng.

“Chờ một chút, chúng ta còn phải đi khoa phụ sản, em muốn đi đâu?” Trên đường đi tới bãi đỗ xe, Khấu Đạt đột nhiên thanh tỉnh dừng lại cước bộ.

“Về nhà.” Cô nói.

“Không phải vẫn chưa đi kiểm tra sao? Làm sao vậy?” Anh chú ý tới trên mặt cô mơ hồ biểu lộ bất an.

“Anh muốn đứa nhỏ sao?” Nam Thiên trầm mặc một chút, mới thử mở miệng.

Anh không chút do dự gật đầu, lập tức hỏi: “Làm sao vậy?”

Dường như cảm thấy cô có cái gì phiền não.

“Em không nghĩ muốn đứa nhỏ sao?” Anh hỏi cô.

“Em nghĩ muốn.” Cô nói.

Khấu Đạt lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi. “Như vậy em phiền não cái gì, vợ?”

“Em...”

Nam Thiên muốn nói lại thôi, làm cho anh nhin không được nhử mảy.

“Em không phải đến bây giờ còn không thể tha thứ cho những chuyện trước kia anh làm? Không tin anh có thể thiết tình đối đãi em, cho nên không nghĩ nhanh như vậy thay anh sinh đứa nhỏ?” Anh đoán.

Cô có chút khiếp sợ, không nghĩ tới anh lại nghĩ như vậy.

“Không phải.” Cô nói cho anh. “Em không phải đầu gối, có tâm cũng có cảm giác, lần này anh thay đổi bao nhiêu, làm bao nhiêu, em tất cả đều biết.”

“Cho nên em rút cuộc phiền não cái gì?” Anh nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm cô.

“Em trước đây từng bị một lần tai nạn xe cộ nghiêm trọng...” Cô đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

Khấu Đạt vẻ mặt khó hiểu nhìn cô, không hiểu cô vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện trước đây, nhưng mà nhưng cũng không có mở miệng đánh gãy.

“Đó là khi em còn bé, lúc sáu tuổi, tai nạn xe kia làm cho em ở suốt trong bệnh viện một tháng, ở nhà tĩnh dưỡng nửa năm.”

Nhìn không được nhử mảy, Khấu Đạt không nghĩ tới cô từng bị đau đớn như vậy.

“Xương hông của em từng bị gãy, lực va đập rất lớn lúc tai nạn không chỉ làm em gãy xương, còn khiến cho e bị tổn thất một phần tử cung.” Cô thấp

giọng nói. “Thầy thuốc khi đó liền nói cho em biết, em đời này muốn mang thai sinh đứa nhỏ dần so với người bình thường khó khăn hơn, thậm chí còn không có khả năng, bởi vì tử cung của em lúc ấy cũng bị thương...”

“Cho nên vừa rồi em mới có thể hỏi anh có muốn đứa nhỏ không sao? Em lo lắng lời vị bác sĩ trước kia à, cho nên không thể vui nổi?” Anh bưng tỉnh đại ngộ.

Cô hốc mắt phỉm hồng gật gật đầu.

“Đứa ngốc.” Khấu Đạt nhìn không được đem cô vào trong lòng. “Vì sao lại vì loại sự tình này phiền não? Anh nói muốn đứa nhỏ, là vì đứa nhỏ này là em sinh cho anh, anh mới muốn, nếu không phải em sinh, đứa anh anh cũng không cần. Sao lại không thể vui mừng? Ít nhất cũng phải sung sướng một chút chứ? Chuyện đứa nhỏ chúng ta thuận theo tự nhiên, anh không bắt buộc, em cũng không cần nghĩ nhiều lắm.” Anh ôn nhu trấn an.

“Nhưng em không muốn làm cho anh thất vọng.” Cô nghẹn ngào, anh vừa rồi ở trong bệnh viện thoát nhìn vui vẻ như vậy.

“Em sẽ chỉ làm anh lo lắng, sẽ không làm cho anh thất vọng. Lúc trước, ở nhà nhìn em nôn giống như ngay cả vị đều phải nhổ ra, em có biết anh lo lắng bao nhiêu không? Còn có vẻ mặt vừa rồi của em cũng làm cho anh thực lo lắng, anh sợ mình lại làm sai cái gì, làm cho em mất đi tín nhiệm cùng cảm giác an toàn đối với anh. Cho nên, không cần lại làm cho anh lo lắng được không?”

“Nếu kết quả kiểm tra em không có mang thai, hơn nữa về sau cũng rất khó mang thai...”

“Anh không phải mới vừa đã nói sao? Chuyện con cái thuận theo tự nhiên, anh không bắt buộc.” Anh lắc lắc đầu nhẹ giọng đánh gãy. “Nếu có đương nhiên là chuyện tốt, nếu không, hai chúng ta liền dứt tay thôi mái khoai trả đi suốt đời, có được không, vợ?”

Nước mắt chậm rãi theo hốc mắt chảy xuống, Nam Thiên không tiếng động gật đầu.

“Anh nhớ rõ lúc trước kết hôn rõ ràng với khuôn mặt luôn tươi cười, như thế nào biến thành hai mắt đầm lệ?” Anh thở dài, ôn nhu lại đau lòng thay cô lau đi trên mặt nước mắt. “Đừng lo lắng lung tung nữa, được không?”

Cô gật gật đầu.

“Vậy hiện tại có thể đi khoa phụ sản sao?”

Do dự một chút, cô rút cục lại gật gật đầu.

“Đừng nghĩ nhiều, hết thấy thuận theo tự nhiên.” Anh hôn môi cô một chút, lại trấn an.

Lời nói của anh khiến cho cô có thêm dũng khí lại gật gật đầu, lúc này kiên định rất nhiều.

Hết thấy thuận theo tự nhiên, hết thấy thuận theo tự nhiên, cô nói cho chính mình cũng thôi miễn chính mình, nhưng trong lòng vẫn có thanh âm, hy vọng ông trời có thể cho cô cơ hội làm mẹ, cô sẽ mình nhất định sẽ là một người mẹ tốt.

Làm ơn, ông trời ơi.

“Chúc mừng cô mang thai.”

Khi bác sĩ mỉm cười nói với cô những lời này, Nam Thiên nước mắt rơi như mưa, kích động không thể không ché chính mình.

Cô mang thai, cô thật sự mang thai, không có làm cho Khấu Đạt thất vọng, cũng không có làm cho anh không vui mừng một hồi, trong bụng của cô có cục cưng, hai người bọn họ có đứa nhỏ, ô ô... Cô thật sự mang thai, ô...

Kể tiếp bác sĩ nói cái gì, cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ Khấu Đạt tựa hồ luôn luôn tại cùng bác sĩ nói chuyện, về phần nói gì đó cô một chút ấn tượng đều không có.

Chờ khi cô rút cục khôi phục bình tĩnh, hai người đã về nhà, mà Khấu Đạt vội vàng ở bên người cạnh cô tiếp điện thoại.

“... Dạ, con biết, con sẽ ra bên ngoài tìm xem có ai bán hay không... Dạ, con biết, nhưng con sợ tính sai... Rất đơn giản? Không phải, con biết... Dạ, thật. Tiểu Thiên sao?”

Đột nhiên nghe thấy tên mình, Nam Thiên rút cuộc nhìn không được tò mò dựa vào hướng chồng, không tiếng động hỏi: “Ai nha?”

“Mẹ em.” Khấu Đạt dùng khẩu hình miệng trả lời cô.

Mẹ? Nam Thiên kinh sùng sốt một chút, nói với anh: “Cho em nghe.”

“Mẹ, Tiểu Thiên muốn cùng mẹ nói chuyện.” Khấu Đạt nói với nhạc mẫu ở đầu kia, sau đó đem điện thoại giao cho vợ. “Mẹ đã biết chuyện em mang thai.” Anh nói với cô, đồng thời thân thủ đem cô ôm vào trong lòng, làm cho cô có thể thoải mái dựa vào chính mình, cũng làm cho chính mình có thể ôm cô cùng đứa nhỏ đang trưởng thành trong bụng.

“Mẹ.” Tiếp nhận điện thoại, Nam Thiên ngọt ngào với mẹ ở đầu kia điện thoại, tâm tình vô cùng tốt.

“Mẹ nghe Khấu Đạt nói con mang thai, đây là thật vậy chẳng?” Không phải không tin con rể nói, chính là muốn nghe chính con gái chia sẻ niềm vui này.

“Dạ.”

Đây là thanh âm hạnh phúc sao? “Chúc mừng con, Tiểu Thiên.”

“Cảm ơn mẹ.”

Thật, đoạn tình cảm chấm dứt, nên trọng điểm.

“Mẹ vừa rồi đã hỏi qua Khấu Đạt tình trạng của con, nghe nói tình huống cũng không tệ lắm, nhưng mà chính tình trạng thân thể của con, chính con hẳn biết, cho nên trong lúc mang thai, làm cái gì đều phải rất đề tâm, uống thuốc bổ cũng không thể thiếu. Mẹ đã nói cho Khấu Đạt hẳn là chú ý chuyện tình cũng nên uống thuốc bổ gì, vì đề ngừa vạn nhất, mẹ nói lại lần nữa với con. Nghe tốt lắm, không thể...”

“Không thể ăn đồ lung tung, không thể mang vật nặng, không được với lên cao lấy đồ vật, có thể ăn liền ăn, có thể ngủ là ngủ...” Mẹ ở đầu kia điện thoại nói, Khấu Đạt cũng tựa vào bên tai cô, nói vào lỗ tai khác của cô, một chữ không lầm cho cô kinh ngạc mở tròn hai mắt, cũng thiếu chút không cười ra tiếng.

“Đừng nào loạn.” Cô dỗi bên tai nghe điện thoại, cười cùng anh lắc đầu.

“Anh nào có nào loạn? Đây chính là chuyện rất trọng yếu nha.” Anh về mặt vô tội, sau đó tiếp tục hòa cùng mẹ vợ ở đầu kia điện thoại thao thao bất tuyệt hạng mục công việc cần chú ý. “Cảm thấy không thoải mái sẽ đi khám bác sĩ, nếu có bị ra máu, trăm ngàn không cần quá khẩn trương, nhanh đi khám bác sĩ, trọng yếu nhất là, ba tháng đầu tiên đừng cho Khấu Đạt chạm vào con...”

Khấu Đạt đột nhiên cảm thấy, ghen hờn nhìn trần trời, lộ ra biểu tình khó có thể tin, sau đó đột nhiên tiến đến bên cạnh điện thoại, oán giận đối với mẹ vợ đầu điện thoại kia. “Sao, điểm ấy mẹ vừa rồi chưa nói.”

Không nghĩ tới anh lại làm như vậy, Nam Thiên ngây người ngẩn ngơ, hé ra mặt lập tức đỏ bừng lên.

“Anh đang làm cái gì?” Cô đánh anh một cái, dờ khóc dờ cười.

“Ba tháng, việc này rất không có nhân đạo.” Anh về mặt cầu xin, còn cố ý nói lớn tiếng, dường như chỉ sợ mẹ vợ đầu điện thoại kia nghe không thấy.

“Khấu Đạt!” Nam Thiên nhìn không được lại đánh anh một cái, mặt đỏ đến độ sắp thiêu cháy. Anh nhất định là cố ý!

“Nhưng mà vì vợ yêu cùng đứa con đáng yêu, con sẽ nhẫn nại, thỉnh mẹ vợ yên tâm.” Anh đột nhiên lại lớn tiếng nói, làm đầu điện thoại kia Nam mẫu nhìn không được nở nụ cười.

“Nó bình thường đều đùa giỡn như vậy sao?” Bà vừa cười vừa hỏi.

“Hôm nay có điểm thất thường, đại khái là hưng phấn quá độ.” Nam Thiên trả lời.

“Em nói đúng vậy, vợ.” Anh đồng ý, sau đó lại hôn cô một cái, thanh âm hôn môi lại rõ ràng lớn rơi vào đầu kia điện thoại.

“Nó đang hôn con sao?” Nam mẫu ha ha nở nụ cười.

Nam Thiên mặt đỏ đến bạo, chỉ có thể sống chết trừng anh, căn bản không có mặt mũi trả lời.

“Đúng vậy, mẹ.” Người có da mặt dày phóng khoáng lạc quan tiếp nhận điện thoại trong tay vợ, nhẹ nhàng lên tiếng trả lời.

Nam mẫu nhìn không được tại đầu kia cười to ra tiếng, mà Nam Thiên thì tại đây đầu đỏ lên mặt, thân thủ đánh người đàn ông bên cạnh. Anh cũng dám trả lời như vậy, quá mất mặt, thật sự quá mất mặt nha!

“Mẹ, con gái mẹ ngược đãi con rể mẹ, cô ấy đánh con.” Người có da mặt dày phóng khoáng lạc quan ra vẻ ủy khuất hướng mẹ vợ trách cứ.

“Đánh là tình, mắng là yêu, con cứ vui vẻ nhận.” Nam mẫu cười nói.

Khấu Đạt ngẩn ngơ, không nghĩ tới mẹ vợ sẽ dùng đến chiêu này.

“Dạ, tiểu tể thụ giáo.” Anh cười khổ.

Nam Thiên nhìn không được cười ra tiếng, hai má đỏ bừng mê người tươi cười, làm cho Khấu Đạt ngực căng thẳng, dường như không thể hô hấp.

“Vợ, em thật đẹp.” Anh ngờ ngác ngó nhìn cô, không tự chủ được bật thốt lên nói.

Oanh! Mặt Nam Thiên mới hơi chút hạ nhiệt độ trong nháy mắt lại nóng đỏ lên.

“Anh rút cuộc đang nói cái gì?” Cô vừa thẹn lại quần đánh anh, chợt nghe tiếng cười khoái trá của mẹ từ đầu kia truyền đến, cùng với thanh âm đặc biệt đề cao.

“Mẹ không quấy rầy vợ chồng các con nói chuyện yêu đương, Tiểu Thiển, có rảnh con lại gọi điện thoại cho mẹ, bye bye.” Nói xong, lập tức cắt đứt điện thoại.

Nghe thấy đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh tí tít, Khấu Đạt đem điện thoại để xuống.

“Tốt lắm.” Anh vừa lòng mỉm cười.

“Cái gì tốt?” Cô hờn dỗi trừng mắt. “Anh không phải là đến bây giờ còn ghi hận mẹ em lúc trước lừa anh, cho nên mới liều mình ngăn cản em cùng mẹ em thân cận?”

“Nguyên nhân gì khiến cho em kết luận như vậy?” Khấu Đạt dờ khóc dờ cười.

“Bằng không anh vừa rồi làm chi vẫn quấy nhiễu em cùng mẹ nói chuyện?”

“Anh có quấy nhiễu sao?”

“Không có sao?” Cô mắt lé nhìn anh.

“Trời đất chứng giám, không có được không?” Anh ủy khuất nói.

“Vậy hành vi vừa rồi của anh gọi là gì?” Cô hỏi.

“Hành vi nào?” Anh biết rõ còn có hời, lập tức làm cho vợ giận trừng mắt, kia bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, làm cho anh trong nháy mắt lại ngực đập trập một nhịp, cảm giác hô hấp khó khăn.

“Vợ!” Anh bỗng nhiên nhanh bắt lấy ngực, biểu tình thống khổ.

“Làm sao vậy?” Nam Thiển bị bộ dáng của anh dọa sợ chết khiếp.

“Anh...” Anh nói rồi lại thôi, thoát nhìn như là thống khổ đến nói không nên lời nói, hướng cô ngoắc, muốn cô tới gần.

“Chồng, anh làm sao vậy? Không cần làm em sợ.”

Cô lập tức dựa vào anh, sao biết tiếp theo giây anh lại đột nhiên chạm lên mặt cô nói: “Anh là kim lòng không đậu.” Tiếp theo liền hôn trụ cô.

Nam Thiển đầu tiên là ngây người một chút, kế tiếp lại chỉ cảm thấy tức giận, cô dùng sức đẩy anh ra, tức giận động thủ đánh anh.

“Anh làm chi như vậy làm em sợ!”

“Thực xin lỗi, nhưng mà anh vừa rồi thật sự có loại cảm giác không thờ nổi.” Anh lập tức lại đem cô ôm trong lòng, ăn nói khép nép giải thích.

Vừa nghe anh nói như vậy, tức giận lập tức bị lo lắng thay thế. “Làm sao vậy?” Cô quan tâm hỏi.

“Bởi vì em thật đẹp, làm cho anh có cảm giác không thờ nổi.”

Tức giận mới bình ổn trong nháy mắt lại toát ra ngọn lửa, Nam Thiển tức giận thân thủ vừa muốn đánh anh, tay ở giữa không trung bị anh đỡ được, sau đó đến bên môi ôn nhu hôn môi.

“Anh yêu em, vợ.” Anh thâm tình chân thành ngó nhìn cô. “Cám ơn em nguyện ý tha thứ cho anh, lại cho anh một lần cơ hội để em trở lại bên anh, cám ơn em mang đứa con của chúng ta, cám ơn em, anh yêu em.”

Tức giận qua đi, thủ nhi đại chi là nói không nên lời, ầm áp vây quanh cả người cùng với trái tim của cô.

Cô chậm rãi tiến sát vào trong lòng anh, nói: “Không khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Buổi sáng tỉnh lại, không thấy bóng dáng vợ bên cạnh, Khấu Đạt sợ tới mức trong nháy mắt liền theo trên giường nhảy dựng lên, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

“Vợ? Vợ, em ở đâu?” Anh bối rối giương giọng kêu lên.

“Em ở trong này.” Nam Thiên từ phòng bếp đi ra, cầm trong tay tương hoa quả cùng con dao. Bởi vì mang thai cô hoàn toàn không thể chạm vào khói dầu, cho nên bữa sáng chỉ có thể ăn bánh mì có sẵn, tương hoa quả để làm sandwich đơn giản nhất.

Thấy cô, Khấu Đạt nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, lại nhìn không được nhũ mào.

“Em chừng nào thì rời giường? Đói bụng có thể bảo anh nha, không cần chính mình xuống giường tìm ăn.” Anh nói.

“Đói bụng?” Sửng sốt một chút, Nam Thiên còn không kịp phản ứng, tương hoa quả cùng con dao trong tay đã bị anh lấy đi.

“Muốn ăn bánh mì dâu tây có phải không? Tương hoa quả muốn thêm bao nhiêu, anh làm cho em ăn.” Anh nắm tay cô đi hướng bàn ăn.

“Em muốn làm bữa sáng cho anh ăn, không phải em muốn ăn.”

“Làm cho anh ăn?” Khấu Đạt ngẩn ra, hoài nghi nhìn cô.

“Đúng, làm cho anh ăn.”

“Vì sao?” Anh không đói bụng nha.

“Vợ làm bữa sáng cho chồng ăn, không phải là chuyện kinh thiên động địa? Như thế nào còn hỏi vì sao?” Cô không khỏi buồn cười.

“Nhưng trước đây em chưa từng làm như vậy.”

“Phải không? Em lại nhớ rõ ngay từ đầu em đã làm như vậy, là nhớ làm sao?” Nam Thiên nhũ mào.

Khấu Đạt sững sốt, đột nhiên nhớ tới. Tháng đầu tiên sau khi kết hôn, thật là mỗi ngày cô vì anh chuẩn bị bữa sáng, vì sao mình lại quên?

“Thực xin lỗi, anh sai lầm rồi, vợ.” Anh nhanh chóng nói. “Nhưng mà anh không đói bụng nha, em làm sao có thể đột nhiên muốn làm bữa sáng cho anh ăn?” Anh khó hiểu.

“Không phải đột nhiên, mà là em đã quyết định từ hôm qua, về sau chuẩn bị ba bữa ăn là do em phụ trách, ai biết lại phát sinh chuyện buổi sáng ngày hôm qua, hiện tại em không thể ngủ thấy mùi khói dầu, chỉ có thể làm bữa sáng đơn giản, gánh vác một chút việc như vậy.” Cô thán.

“Em muốn gánh vác cái gì? Đừng xằng bậy, đừng quên em hiện tại đang có bầu.” Khấu Đạt thực khẩn trương.

“Em biết.”

“Vợ, đáp ứng anh, hiện tại trừ bỏ nghỉ ngơi, ngủ cùng ăn, chuyện gì cũng đừng làm.” Không chuyển mắt nhìn cô, anh nghiêm trang yêu cầu.

“Anh cho em là lợn nha?” Nam Thiên nhìn không được nở nụ cười.

“Không, anh nghĩ em là phụ nữ có thai, vợ, nhanh chút đáp ứng anh.”

“Anh muốn em đáp ứng cái gì?”

“Trừ bỏ nghỉ ngơi, ngủ cùng ăn, chuyện gì đều đừng làm.”

“Em làm không được.”

“Vợ...”

“Chồng.” Cô đánh gãy anh. “Anh không phải nói bác sĩ nói tất cả đều tốt, tạm thời nhìn không ra dị thường gì sao? Một khi đã như vậy, vì sao em không thể sống cuộc sống của người phụ nữ có thai bình thường? Người bình thường khi mang thai không phải cứ theo lẽ thường công tác, cứ theo lẽ thường cuộc sống, sau đó vẫn như cũ có thể sinh ra cục cưng khỏe mạnh sao?” Cô cùng anh giảng đạo lý.

Anh nhũ mào. “Em biết rõ thân thể của em cùng người khác không giống.”

“Kia cũng không cần phải uốn cong thành thẳng nha.” Cô nói. “Thân thể của mình chính mình hiểu được, em tuyệt đối sẽ không làm ra gì thương tổn đứa nhỏ, anh yên tâm. Em so với ai khác đều còn thương con nhiều hơn, hy vọng con có thể trưởng thành khỏe mạnh, sau đó sinh ra khỏe mạnh, khỏe mạnh lớn lên.” Cô cúi đầu, nhẹ vỗ về bụng bằng phẳng đang mang một sinh mệnh, trên mặt tự nhiên mà vậy tản ra hào quang mẫu tử xinh đẹp.

Khẩu Đạt biết rõ cô nói có đạo lý, nhưng vẫn lo lắng.

“VẬY em ít nhất đáp ứng anh đem công tác hiện tại từ bỏ được không?” Anh do dự yêu cầu. Lúc trước giúp cô bỏ công việc buổi tối làm cho cô thực không vui, cảm thấy không chịu tôn trọng, lúc này anh còn nói như vậy, có thể hay không lại chọc cô không vui?

“Thật.” Ngoài dự tính của hắn cô lại gật đầu. “Trên thực tế, em cũng tính hôm nay đến công ty từ chức, tuy rằng như vậy bỏ đi công tác có điểm thực xin lỗi công ty, nhưng em nghĩ bọn họ hẳn là có thể thông cảm.”

“Anh cùng em đi.” Khẩu Đạt mừng rỡ, không nghĩ tới cô sớm có ý tưởng giống anh.

“Anh xác định sao?” Cô lấy vẻ mặt không xác định nhìn anh một cái.

“Vì sao nói như vậy?”

Nam Thiên thần bí nháy mắt mấy cái. “Anh có biết anh ở công ty em rất nổi sao?”

“Anh cho là anh đã thật lâu không đọc tạp chí bát quái hoặc tin tức.” Anh nhú mày.

“Em cho anh biết trong khoảng thời gian này, không được năm ba hôm lại đưa hoa, tặng lễ vật cho em, làm cho anh thanh danh lan xa.”

“Chỉ cần là thanh danh tốt, không phá hư là được.” Anh nhếch miệng cười.

“Anh xác định?”

“Anh xác định.”

“Hy vọng anh đến lúc đó đừng hối hận.”

Anh hối hận!

Khẩu Đạt không nghĩ tới sẽ là loại tình hình này, một đồng phụ nữ đem anh trở thành động vật tuyệt chủng, gần gũi vây quanh anh, còn dăm ba hôm lại quăng ra một ít vấn đề mặc danh kỳ diệu muốn anh trả lời, mà vợ thân yêu nhất của anh lại để anh một mình tại nơi này, bản thân cùng người cô gọi là đi Tâm Lam bà chủ ở đây, nhốt tại trong văn phòng khoải trá nói chuyện phiếm.

Anh hối hận đến đây - không, nên hối hận đem vợ làm hư, mới có thể làm cho cô đã quên đạo lý cơ bản suy bụng ta ra bụng người làm người.

Cô chẳng lẽ không biết làm như vậy tựa như cảm giác anh mang cô đi tham gia yến hội, lại đem cô một mình để một bên sao?

Không, không giống. Yến hội ít nhất còn có đồ ăn chồng chất như núi có thể ăn, mà anh lại đứng ở chỗ này làm đồ ăn cho đám phụ nữ này dùng ánh mắt đưa anh cắn nuốt.

Vợ, em như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy?

Chẳng trách tục ngữ nói, độc nhất là lòng dạ phụ nữ a.

Ai oán nhìn vợ ở chỗ văn phòng, mà người phụ nữ bên cạnh còn đuổi theo anh hỏi chút vấn đề mặc danh kỳ diệu làm người ta không biết nên khóc hay cười.

“Anh xác định Nam Thiên không có vùng trộm lừa anh ăn qua ngai gì, không có để ở dưới gối hoặc ví của anh bùa chú, cũng không đập vào đầu nha?”

“Không có.” Anh cố gắng bảo trì phong độ.

“Anh xác định sao?”

“Tôi xác định.”

“VẬY anh cũng không thể không nói cho chúng tôi biết, cô ấy rốt cuộc dùng phương thức gì khiến cho anh che chở đầy đủ cô ấy như vậy, sủng ái đến cực điểm, lễ vật, hoa tươi mỗi ngày đưa a?”

Khẩu Đạt hoàn toàn không nói gì mà chống đỡ.

“Nói một chút thôi, đừng nhỏ mọn như vậy.”

“ĐỪNG vậy, nếu ngược ngừng nói, chỉ cần dùng gạt đầu hoặc lắc đầu qua lại đáp chúng tôi là được.” Một chút, đột nhiên đề thấp tiếng nói hỏi: “Nam Thiên tại phương diện kia có phải đặc biệt lợi hại hay không?”

“Phương diện nào a?” Có người trắng mắt lên tiếng.

“Chính là phương diện kia thôi.”

“Phương diện nào?” Người nọ tiếp tục đùa giỡn Tiểu Bạch.

“Chính là công phu trên giường!” Có người bu lại xem, thốt ra nói.

“À.” Người nọ lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Như thế nào, có phải hay không?” Tất cả ánh mắt lại lại lần nữa trở lại trên người Khấu Đạt.

Anh trên trán lấm tẩm mồ hôi, xấu hổ lại bất đắc dĩ không biết làm sao, cũng không thể nói gì hơn.

Hiện tại phụ nữ có phải hay không đều không hiểu hai chữ thẹn thùng viết như thế nào? Hay là chỉ có vợ của anh đáng yêu, nhẹ nhàng xấu hổ sẽ mặt đỏ đến không được, siêu đáng yêu cũng siêu mê người.

Vợ yêu dấu, vợ đáng yêu, vợ mê người, em chừng nào thì mới đi ra cứu người chồng đáng thương a?

Như là nghe thấy trong lòng anh đang cầu xin cùng kêu cứu, cửa ban công đột nhiên mở ra, chỉ thấy vợ đáng yêu của anh từ bên trong đi ra.

“Vợ.” Như là gặp được cứu tinh, anh khẩn cấp lập tức tiến ra đón, đồng thời thoát khỏi đám phụ nữ đáng sợ kia.

Nhìn anh vẻ mặt đáng thương, ủy khuất, ai oán, khẩn cấp muốn chạy trốn, Nam Thiên thiếu chút nữa không nén nổi cười ra. Cô đã cảnh cáo, là anh chính mình nói việc không đáng lo, không thể trách cô.

“Em tán gẫu xong rồi?” Anh thân mật dặt tay cô.

“Ừ.”

“Có thể đi rồi sao?” Anh có điểm gấp gáp.

“Đồng nghiệp của em đều thực nhiệt tình?” Tựa tiểu phi tiểu nhìn chồng, cô chế nhạo thấp giọng hỏi.

Khấu Đạt liếc nhìn cô một cái, trừng phạt dùng lực nắm tay cô một chút. Như thế này sẽ tìm em tính toán sổ sách! Anh dùng ánh mắt nói với cô.

“Ai u, vợ chồng các người cũng không thể ân ái như vậy nha, bao nhiêu tài trí mà chỉ chỉ giáo được một chút, cứ như vậy ở trước mắt bao người mặt mày đưa tình, thật muốn làm cho chúng ta hâm mộ, ghen tị đến chết nha?” Đồng sự Tiểu Mi chịu không nổi lớn tiếng nói.

“Được, chúng tôi đi đây.” Nam Thiên mặt ửng đỏ nhìn về phía cô ta, làm bộ định đi, sao biết làm cô ngạc nhiên là, không một đồng nghiệp nào mở miệng giữ cô, làm cho cô rốt cuộc nhìn không được dừng lại cước bộ, quay đầu nũng nịu kháng nghị. “Này, mọi người có thể hay không rất vô tình, tôi phải đi nha!”

“Tái kiến.” Tiểu Mi không chút để ý nói một câu.

Đây là phản ứng gì? Nam Thiên ngạc nhiên nhìn đồng sự mọi lần vẫn đối xử với cô bình thường mà bây giờ thái độ lãnh đạm, sau đó lại quay đầu nhìn về phía chồng bên cạnh, hoài nghi lấy ánh mắt hỏi anh - anh vừa rồi làm gì bọn họ?

Khấu Đạt lập tức lấy vẻ mặt: “Anh là trong sạch, người tuyệt đối không phải anh giết.” Biểu tình nhìn lại.

Thái độ của bọn họ là như thế nào lại khản trương?

Không biết, thật sự không liên quan chuyện của anh.

Anh không gạt em?

Anh có thể thề với trời.

“Trời, chịu không nổi, hai người bọn họ lại mặt mày đưa tình!” Mi Trinh dẫn đầu chịu không nổi ra tiếng.

“Đi rồi cũng tốt, đi rồi cũng tốt, miễn cho mỗi ngày không phải cầm hoa cùng lễ vật ở trước mặt tôi hạnh phúc, thật chướng mắt.”

“Phải nói thật ghen tị mới đúng!”

“Đúng vậy, cậu đi nhanh đi, miễn cho ngày nào đó chúng tôi rút cuộc chịu không nổi kích thích, đối với cậu làm ra hành động gì không không chế được.” Tiểu Mi tiêu sái khoát tay. “Nhưng mà chúng tôi không ngại cậu có rãnh sẽ trở lại thăm chúng tôi, còn có, đừng quên mua đồ uống gì nha.”

“Đúng vậy, điểm ấy rất quan trọng.” Mi Trinh còn thật sự phụ họa.

Nam Thiên rút cuộc nhìn không được cười ra tiếng. Đây nhóm đồng sự thật là một đám người tốt, vì tách ra cách tình, thế nhưng dùng loại phương pháp này cùng cô nói lời từ biệt.

“Tôi sẽ.” Cô hốc mắt ửng đỏ, thanh âm nghẹn ngào mỉm cười.

“Tốt lắm, vậy đi nhanh đi, đừng đứng ở đó chướng mắt.” Tiểu Mi vẫy tay đuổi người.

Nam Thiên mỉm cười gật đầu, vẫy tay tái kiến, sau đó xoay người rời đi.

“Đám đồng nghiệp kia của em trừ bỏ nói nhiều, đa mặt dày, vô lí, không biết suy nghĩ cái gì, thì người cũng không tệ lắm.” Vào trong thang máy, Khấu Đạt nói.

Nguyên bản Nam Thiên còn có điểm sầu não nhưng vừa nghe, rút cuộc nhìn không được cười ra tiếng.

“Cái gì kêu đầu không biết suy nghĩ cái gì?”

“Em có biết khi em ở trong văn phòng, các cô ấy nói với anh cái gì không?”

“Cái gì?”

“Các cô ấy hỏi anh xác định không có uống qua bữa ngái, bị em cái giáo đầu óc hoặc phù chú sao?”

Nam Thiên ngẩn ngơ, cười ha ha đứng lên. Thật sự là rất buồn cười, ha ha...

“Từ cái đó ra, các cô ấy còn hỏi anh một sự kiện khác, chính là công phu trên giường của em có phải rất lợi hại hay không.” Anh đột nhiên ở bên tai cô thấp giọng nói.

Tiếng cười nháy mắt im bất, Nam Thiên trừng mắt nhìn anh, chính khuôn mặt lập tức đỏ lên.

“Vợ, em thật đáng yêu.” Khấu Đạt kim lòng không đậu đem cô ủng tiến trong lòng, sau đó cúi đầu hôn trụ cô.

Cửa thang máy mở ra, ngoài cửa hai nam một nữ ngạc nhiên nhìn đôi nam nữ trong thang máy hôn môi, sau đó quay sang nhìn nhau. Hiện tại làm sao bây giờ?

“Thực xin lỗi, quý rầy.” Cô gái duy nhất bỗng nhiên mở miệng, ngắt ngang không khí thân mật trong thang máy, sau đó không chút nào tự trách, ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi vào thang máy.

Nam Thiên thận thùng tránh ở trong lòng chồng, ngay cả đầu cũng không dám.

Trời ạ, quá mất mặt, quá mất mặt, quá mất mặt...

Nhưng so với vẻ xấu hổ tới quần của cô, Khấu Đạt lại mang một chút hạnh phúc mỉm cười, khoái trá hưởng thụ vợ như con chim nhỏ nép vào người cùng thận thùng, một chút cũng không bị người bên ngoài ảnh hưởng.

Anh chính là như vậy.

Không, phải nói hạnh phúc, đại khái chính là cái dạng này đi.

“Bà muốn đi đâu?” Nhìn thấy vợ hai mang theo hành lý, đáng vẻ muốn rời nhà trốn đi, Khấu Hạo Hâm hỏi.

“Đi tới chỗ con.”

“Con nào?”

“Đạt nhi.”

“Tên kia! Bà đi đến làm cái gì?” Khấu Hạo Hâm vẻ mặt tức giận nan bình.

“Con dâu mang thai, cần người chiếu cố.”

“Cô gái kia mang thai?” Ông kinh ngạc hỏi, lập tức tức giận trào lên. “Khấu Đạt nó rút cuộc đang làm cái quỷ gì, làm sao có thể không cẩn thận như vậy, làm cho cô gái kia mang thai?! Nó có biết hay không bây giờ muốn cô ta rời đi, ít nhất cũng phải trả giá gấp ba lần mới có khả năng, thậm chí còn nhiều hơn, nó rút cuộc có biết hay không a?”

Vợ cả ngồi ở một bên uống trà buổi chiều bỗng nhiên mở miệng, “Tôi thấy người không biết đang làm gì hẳn là ông đi.”

“Bà nói lời này là cái ý gì?” Ông có chút không hồn giật quay đầu nhìn về phía vợ cả, trầm giọng hỏi.

“Khẩu Đạt cá tính như thế nào, ông làm cha chẳng lẽ không biết sao? Chuyện gì đều chính mình tự làm, không thích phiền toái người khác, nay phá lệ gọi điện thoại về hướng mẹ cầu cứu, có thể thấy được nó có bao nhiêu quan tâm, để ý đến con dâu, lại làm sao có thể muốn con dâu rời đi?”

“Cô gái kia căn bản là không xứng với nó!”

“Cái gì gọi là xứng? Ông cái gọi là xứng trừ bỏ môn đăng hộ đối, gia tài bạc triệu có thể giúp ông mở rộng sự nghiệp, còn có cái gì?” Vợ cả mặt không chút thay đổi trào phúng, tôi thực muốn thay các con - mặc kệ là do mình sinh ra hay không - cảm thấy bất hạnh cùng bi ai, có người cha ích kỉ cũng vô tình như vậy.”

“Tôi hiện tại có được hết thảy, tương lai còn không phải đều phải để lại cho chúng nó?” Khẩu Hạo Hâm tức giận bác bỏ, tuyệt không cảm thấy chính mình làm sao có sai.

Khẩu Diệp Mi Huệ lười mở miệng, dù sao nói cũng là nói vô ích, lão già này căn bản là nghe không vào.

“Minh Trân, em muốn đi như thế nào? Là Khẩu Đạt sẽ đến đón em, hay là muốn kêu lái xe đưa em đi?” Bà hỏi “em gái” một câu.

“Em nghĩ nhờ lái xe đưa em đi.” Một chút, Liêu Minh Trân hỏi: “Chị cả, chị có phải muốn dùng xe không? Nếu đúng như vậy, em có thể kêu tắc xi.”

“Chị không có muốn dùng. Chị nghĩ, nếu em muốn kêu lái xe đưa em đi, chị cũng muốn đi với em, bởi vì chị thật sự rất ngạc nhiên, có thể làm cho Khẩu Đạt không chịu nổi chế thoát cương con ngựa hoang thành ngoan ngoãn bị phục tùng quả thật là một kì nữ, rốt cuộc là cô ấy như thế nào?” Khẩu Diệp Mi Huệ mỉm cười.

“Vậy cùng đi đi, chị cả.” Liêu Minh Trân cao hứng nói.

“Được.” Khẩu Diệp Mi Huệ vui vẻ gật đầu, đồng thời buông trên tay chén trà, đứng dậy đi hướng nàg.

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Hai người thay giày ra ngoài xong, hòa hợp tán gẫu rồi đi, hoàn toàn quên đi trong phòng còn có một người tồn tại.

Hiện tại là như thế nào, mọi người liên hợp lại xa lánh ông sao?

Khẩu Hạo Hâm phần nộ đoán.

Con không để ý tới ông, hiện tại ngay cả hai vợ cũng gần bó một mạch, đối với ông xa cách, ông rốt cuộc làm sai cái gì? Lo lắng cho chuyện sự nghiệp là sai sao? Gia sản của ông tạo dựng được cuối cùng còn không phải đều phải để lại cho con, bọn họ không biết cảm tạ, không những vậy vợ hiện sống với nhau ba, bốn mươi năm cũng như vậy, những người này rốt cuộc là như thế nào?

Con của ông sinh ra đều là người nổi tiếng, nhân trung long phượng, đương nhiên đều là cô gái tốt nhất mới xứng đôi, ông làm cha phải dụng tâm lương khổ, bọn họ rốt cuộc có biết hay không?

Chính mình sinh con ra, chẳng lẽ ông lại hại bọn họ sao? Hồ dữ không ăn thịt con, những lời này ông cũng từng nghe qua mà? Bọn họ là muốn ông tức chết à?

Con dâu mang thai.

Hiện tại con dâu như thế nào dễ dàng mang thai như vậy?

Lúc trước mới nghe nói vợ của Khẩu Phú mang thai, như thế nào hiện tại ngay cả vợ của Khẩu Đạt bên này cũng mang thai, quả thực chính là mạc danh kỳ diệu!

Con dâu mang thai, chứng tỏ mấy tháng nữa ông sẽ lên cấp làm ông nội, có phải hay không? Qua hai năm nữa, sẽ có hai đứa trẻ bi bô tập nói vòng quanh ông kêu ông nội, có phải hay không?

Ông cũng sắp có cháu trai, cháu gái, sắp làm ông nội?

Ông nội... Ông nội...

Được rồi, nếu hai cô gái kia sinh ra tiểu hài tử đủ đáng yêu, ông sẽ không so đo xuất thân thấp hèn của họ, điều kiện kém, không xứng với con của ông, nhưng mà điều kiện tiên quyết là tiểu hài tử nhất định phải đáng yêu mới được.

Ông nội...

Không biết hai cái thai này là trai hay gái, hy vọng là gái, bé gái có vẻ đáng yêu a...

Bạn đang đọc truyện *Giận Dỗi Kết Hôn Ngốc Nghếch Kiều Thê Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.